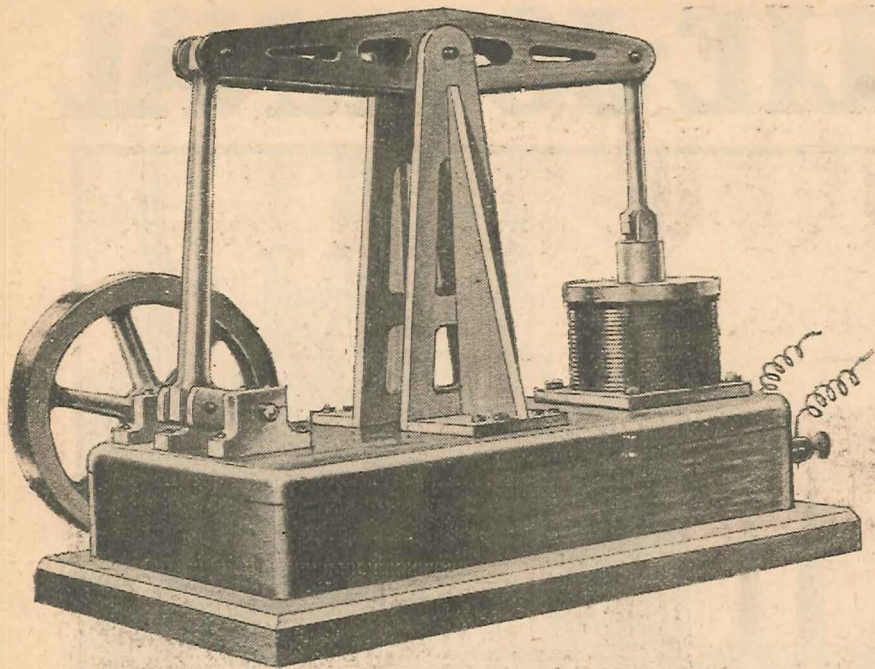

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

En frokost paa taket av domkirken i Milano.

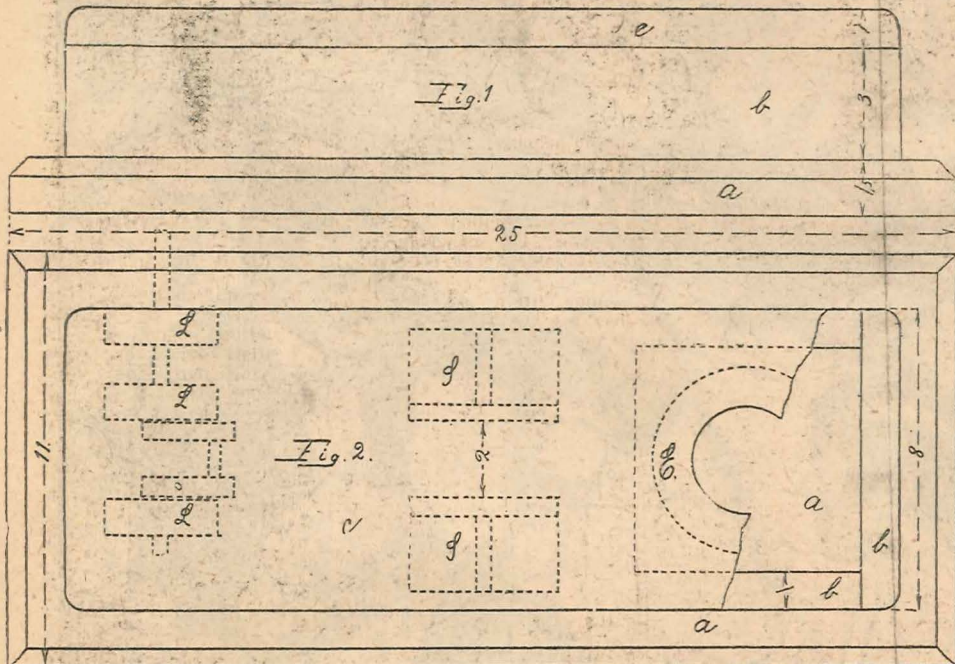
Milanos vidunderlige domkirke, dette enestaaende bygverk, under hvis kuppel der er sittepladser til 40.000 mennesker, og fra hvis taarn man har en vid utsigt over den lombardiske slette, er med rette sit lands stolthet. Tegneren gjengir her en scene av det karakteristiske liv som ved visse leiligheter rorer sig oppe paa taket av denne domkirke, midt blandt alle de slanke, gotiske spir. Hundreder av glade italienerne spaserer omkring, leende, lekende, eller de leirer sig rundt matkurvene, akkurat som naar vi selv er paa landtur. Luften er saa ren og stilheten saa herlig her høit oppe over byens larm, og italienerne, sydens muntre solskinsmennesker, synes de er i en ny og bedre verden.

Elektromotor.

Nothandte folk er altid paa jagt efter nye opgaver, som de kan prøve sine Kræfter, taalmodighet og opfindsomhet paa. En passende opgave er

hoiere, balansen, utført i messing, kan forsynes med parallelbevægelse m. m., derved forandres ikke motorens princip. Det skal imidlertid bemærkes, at de gam-

litt utenfor det almindelige. Den min-hosstaende elektromotor, hvis form er der meget om en av de gamle James Watt'ske balansomaskiner, som dog ikke gik ved elektricitet, men ved damp; men denne motor har altid den fordel at der ikke først skal fyres op under kjelen. Da der endvidere ingen varmeutvikling finder sted, kan en stor del av maskineriet fremstilles av træ, hvorved den blir lettere at lage, og løvsagen kan utføre endel av arbeidet.

Figurene viser hvorledes motoren lettest utføres, men enhver som vil ofre litt mer arbeide og dyrere materialer paa opgaven, vil finde paa forbedringer ved at anvende metal istedetfor træ, hvorved motoren faar et lettere og mer likst utseende. Stativene kan gjøres litt

le balansomaskiner (damp), som blev fremstillet av James Watt, hvorav et par stykker nu er opstillet i Kensington-museet i London, hadde balanser og forbindelsesstænger (pleilstænger) av træ. Motorens væsentligste deler er et fundament med etpar opstandere (stativer), som bærer balansen der overfører kraften fra elektromagnetens anker (svarende til stemplet i dampmaskinens cylinder) til krumtapsakslen ved hjælp av to forbindelsesstænger. Krumtapsakslen er forsynet med en kontakt (strømslutter), som ved en finere utførelse kan lages som en ekscentrisk likesom paa dampmaskinene.

Paa et bestemt punkt av omdreiningen slutter kontakten strømmen, hvorved elektromagneten trækker ankeret ned,

Akslen hviler i 2 eller 3 leier og er forsynet med et svinghjul som ikke alene skal hjælpe krumtappen over dødpunktene, men ogsaa ved sin levende kraft virke under krumtappens nedslag, da elektromagnetens virkning svarer til virkemaaten av en enkeltvirkende dampcylinder.

Følgende deler kan lages av træ: fotplate, fundament, stativer, balanse, forbindelsesstænger, elektromagnetens flanger samt leiene. — Av jern: ankeret. — Av jern, messing eller andet metal: Krumtapsaksel, gaffel paa ankeret, svinghjul, stuffer og skruer. Av messing: Røret i spolen.

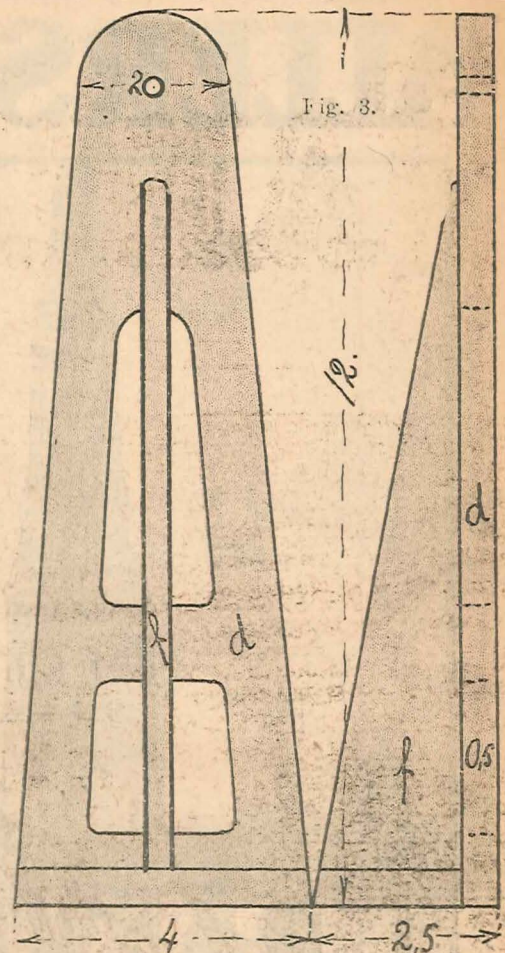
Fundamentet.

Begyndelsen gjøres med fundamentet og fotplaten (fig. 1 og 2). Av 1,5 cm's træ skjæres en plate a, 25 cm lang og 11 cm bred. Av 3 x 1 cm, lier lages en ramme b, som er 22 cm lang og 8 cm bred. Av 1 cm's træ lages et lok som svarer til rammen. Man samler a, b og c til et fundament som vist fig. 1 og 2. Det ser penest ut at de øverste kanter av a høvles skraa (reifes av), og at hjørnene paa rammen samt de øverste kanter av c rundes som vist. Senere, naar motoren er færdig, kan c males med samme farve som de andre deler av motoren der skal forestille jern og paa rammen b males fuger, saa at det ligner et muret fundament.

Man kan samle a, b og c med lange skruer, som skrues fra undersiden av a og op i c, men dette skal ikke gjøres, for motoren er færdig, da c skal behandles flere ganger, eftersom arbeidet skrider frem.

Stativer.

Av ca. 5 mm tykt træ lages opstanderne d (fig. 3). De er 12 cm høie, og hver av dem ender nedentil i en plate, som er 4 x 2,5 cm. I stykket d kan skjæres nogen huller (utsparringer) som vist. Dette ser penere ut end den store, massive plate. Tilsidst limes

tykkelse kan være fra 0, til 1 mm. En meget passende tykkelse er 0,5 mm. Tyndere traad er betydelig dyrere.

I den firkantede plate bores et lille hul tæt ved messingrøret. Igjennem dette hul slikkes enden av traaden, saaledes at der blir en fri ende paa minst 20 cm. Derefter vikles traaden i pene lag paa spolen og hele tiden i samme retning, indtil spolen er fuld. Den sidste vinding fæstes ved at traadenden slikkes nogen ganger under vindingen, og derefter trækkes der til i traadenden, men man maa passe paa,

en styrkeribbe, f. paa. Denne kan godt lages av litt tyndere træ, f. eks. 3 mm.

Spolen.

Fig. 4 og 5 viser spolen til elektromagneten. Nedentil har den en 6 x 6 cm, plate av 0,5 cm's tykkelse. Den øverste plate eller flange er rund, 5 cm, i diam. I begge bores et hul i midten til et messing- (eller glas-) rør g, hvis indvendige diameter er ca. 1,5 cm. Flangene maa passe stramt paa røret, og før paasetningen strykes røret og hullenes kanter med litt shellak. I den firkantede plate bores fire skruenhuller.

Elektromagnetens omvikling.

Til omvikling anvendes magnettraad, enten enkelt eller dobbelt ompundet. Det sidste er det bedste. Kobbertraadens

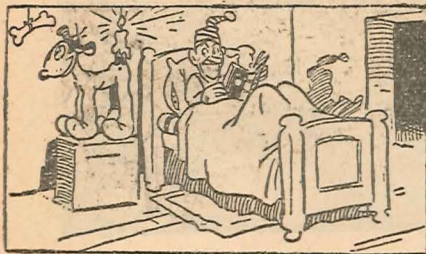
at traadens omvikling ikke lider nogen overlast. Dersom hvert lag av traad efterhaanden som det er viklet paa, overstrykes med smeltet parafin eller shellak, vil isoleringen av traaden bli bedre.

Ankeret.

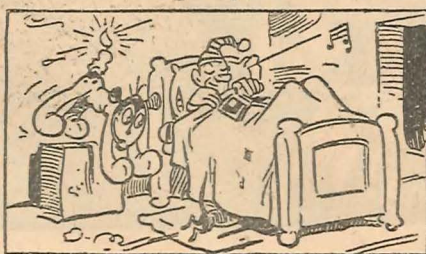
Fig. 6 viser ankeret. Dette bestaar av et litt stykke rundjern, h, 4,5 cm langt og av en slik tykkelse at det glir let gjennem røret g i elektromagneten. Oventil paa h loddes en liten gaffel, boiet av en messingstrimmel. I gaffelen bores huller til en stift. Rundjernet h maa slipes med litt sandpapir, saaledes at overflaten blir glat, saa at der ikke blir nogen unødvendig friktion.

(Forts.)
V. A. J.

Denslags lysestaker skal man helst ikke bruke.

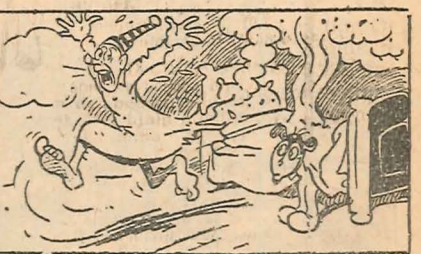
Den kloke hund hadde faat ansættelse som „lysestake“ hos en gammel snerling som elsket at ligge og læse paa sengen om aftenen. Stillingen var lønnet med utsigten til et ben som saa ut til at ha kjendt bedre dager og som var anbragt i en snor i taket.

Er der under disse omstændigheter noget at bebreide den kloke hund, fordi den, da den fik øie paa en forholdsvis fet rotte, svigtet sin ansvarfulde stilling som „lysestake“ et øieblik og istedet satte efter rotten med hvem den arrangerte et litet veddeløp?

Det kunde ved den anledning ikke undgaas at lyset fulgte den „lysestake“ og da veddeløpsbanen (hvilket forøvrig nærmest var rottens skyld) blev lagt under sengen, gik det galt. Manden som var sovnet blidelig ind, vaaknet og syntes han kjendte brandlugt.

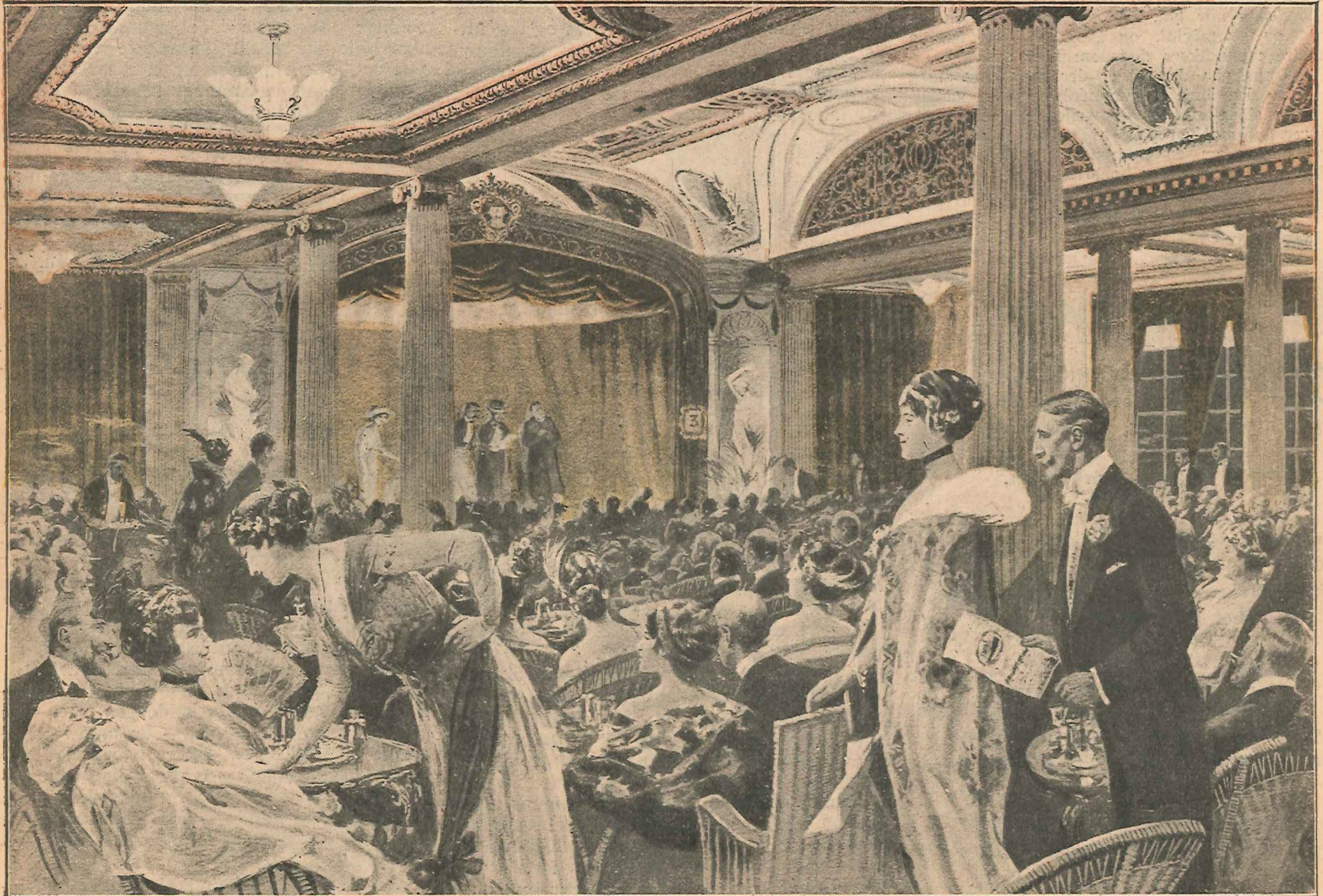
Og dette er egentlig det mindst merkelige ved historien. For sengen stod nemlig i lys lue; og da var det jo ikke saa underlig at det lugtet brændt. Manden for op og slog allarm og det paastaas med bestemthet at han siden den tid skal ha skaffet sig en ny lysestake.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 17

28 april 1920.

44 aarg.

I musiksalonen under en teaterforestilling ombord paa en moderne Atlanterhavsdamper.

Originaltegning av S. Begg. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

En teaterforestilling paa Atlanterhavet.

(Se ovenstaaende billede.)

Den store damper er paa tredie døgn ute paa Atlanterhavet. Første dag gik hurtig for passagerene, der var saa meget nyt at se paa, og træt av sjøluften og kanske litt sjøsyk gik man tidlig tilkøis. Næste dag var det maa-kerne i luften og delfinene i sjøen som skulde beundres, saa skulde der signaliseres til et forbipasserende skib, og saa blev det at spaserer lange turer, ti ganger rundt dækket og om eftermiddagen hvile sig i liggestolene, mens aftenen gik med til at aapne kufferter og faa frem tøj. Men saa kommer den tredie dagen ute i sjøen, skibet gaar støt, og fra trompetene lød om morgenen for at kalde passagerene paa dæk for at se paa solopgangen, utfolder der sig et liv ombord som ved et moderne badested. Det er bare gulvets gnygende bevægelse og maskinens støi som minder en om hvor man befinner sig. Og efter middag i den forgyldte og lakerte spisesalon er det en av de store aftenfester finder sted.

Der skal være koncert og teaterforestilling i salonen.

Paa alle de større Atlanterhavsdampere finder man nu den samme luksus som paa et hotel paa landjorden. Der er bad med svømmebassin, der er sportssal, musiksalon, bibliotek, røkesalon og barber- og frisersalon og saa er der naturligvis et teater. De optrædende er ofte europæiske kunstnere som skal paa turne i Amerika og som faar fri reise over mot at optræ etpar aftener, ofte er det store skuespillere og sangere, og orkester fører skibet selv med sig. I et litet blad som trykkes og utgis ombord finder man programmet for forestillingen og naar klokken nærmer sig ni om aftenen ser man forsamlet i salonen et selskap som blænder ved toiletter og juveler. Det er „societeten“ fra Fifth Avenue i New York, fra Paris' Faubourg St. Germain og fra Londons Westend, dollar-

prinsesser og engelske ladies, Filadelfias millionærer og franske grever, hvis forfædres korsfarerskjold hænger i Versailles slotskirke, skotske skibsbyggere, londonske citymatadorer, aand og penger, berømmelse og skjønhed om hverandre, et blændende billede, en mikrokosmos av samfundene paa

begge sider av det hav hvis grønne, bølgende ryg man seiler henover. Og for dette selskap spiller kanskje oppe paa den lille scene en Sarah Bernhard et bruddstykke av en Rostand'sk komedie, en madame Melba synger, en Ysaye spiller violin, en fransk skuespiller fremstiller monologer, eller en londonsk varietekunstner synger den sidste galevis med et smeldende refræn. Der klappes, der les, man binder smaa buketter av blomstene fra spisesalonens bord og kaster dem op til kunstnerne, — og gjennem latteren og bifaldet hører man som bassens akkompagnement til violinen maskinens dumpe stønnen. Det var under en slik teaterforestilling en aften paa en Atlanterhavsdampers at glæden blev avbrutt av en flængende, skjærende, skurende lyd. Det var en aprilaften, iskold og stormfyldt, og „Titanic“s og femten hundre menneskers dødsdom blev avsaagt.

— Oppe paa dækket er der mørkt og stille, og paa den høje kommandobro staar kapteinen og stirrer utover de væltende, sorte vandmurer, ut mot en prik av et lys, ikke større end gløden av en utbrændt fyrstik, en liten bilte stjerne som iler bortover vandet; en verden som denne paa vei fra vest mot øst, hjem mot det gamle Europa.

Ek og vildvin.

Der vokser hist ute ved fjorden en vildvin op av en gammel ek. Dens løvhang tynger, skjønt spinkelt og vek, den furede kjæmpe mot jorden.

Engang kunde eken med ære utfolde ved sommer sin kronas pragt; men vildvinens stamme var uten magt til løvet mot lyset at bære.

Da ynkedes eken og bar den tilveirs som et barn ved sin kraftige barn, og vildvinen slynget sin yppige arm om kjæmper og skamslet og skar den.

Og eken har mistet sin ynde; dens flamme er hul og dens kraft er brutt; men vildvinen tusener kvister har skufft paa stænglene veke og lynde.

— Men det er vel kjæmpenes ære — mens selv de sukker i savn og nød, saa løfter de ofte mot lysets glød den svake til blomster at bære.

A. I. Geilager.

Under sverdets skygge.

Av

Sybil Campbell Lethbridge.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Ja, ja, det vilde naturligvis være det rimeligste,“ svarte Mr. Mountford venlig. Han skygget ikke lenger med haanden for ansigtet, men saa smilende paa Landon. „Men ser De, Francesca er litt nærtagende paa dette punkt. Hun tror jeg dadler hende fordi hun har skilt sig av med sakene, og at jeg tviler paa den persons paalidelighet

til hvem hun har overgitt sakene. Og da jeg ikke vil noget nødigere end at saare hende, har jeg ikke talt mer om det; men jeg trodde at De som er hendes slegtning muligens kunde faa bragt paa det rene hvor sakene befinner sig. Ser De, for en uvildende person er disse ting bare skrot; men for mig som forstaar mig litt paa den viden-skap er de av stor værdi, og jeg pines ved tanken paa at de kanskje ikke blir godt behandlet. Jeg vilde gi meget for at faa dem i min besiddelse,“ tilføide han langsomt og med eftertryk. — „ja, jeg gav gjerne to hundre pund.“

„To hundre pund —“ Roger Landon hadde pludselig glemt Francesca og var lut-ter øre. „Vilde De gi det for at kunne komme i besiddelse av Mr. Eyres bøker, apparater, og alt det andre han brukte i sit laboratorium?“

„Det vilde jeg,“ svarte Mr. Mountford. Han iagttok Roger og tænkte ved sig selv: „Han har sikkert hele tiden visst hvor gjerne jeg vilde ha fat i dem!“

„Da kan jeg vist skaffe Dem sakene,“ sa Roger; han var pludselig kommet til at tænke paa skrinet som Francesca hadde flyttet med sig, og mente at det ikke vilde bli saa vanskelig at komme i besiddelse av det. „Jeg formoder,“ tilføide han, „at det ikke vilde være nok hvis jeg sa Dem hvor de var?“

„De mener at da vilde jeg ikke gi Dem pengene,“ sa Mr. Mountford litt spydig: „nei, det har De ret i, for jeg ønsker at ha sakene i min besiddelse; jeg er ikke tilfreds med det nuværende arrangement.“

„Nuvel,“ sa Roger, „jeg skal gjøre mit bedste.“

„De forstaar naturligvis at jeg ikke ønsker, at Francesca skal vite noget om det,“ sa Mr. Mountford med litt uro. „Emnet sætter hende alltid i sindsbevægelse og bedrøver hende; det er bedst at undgaa at berøre det overfor hende.“

Roger gikk ind paa det, og Stefan Mountford begyndte nu endelig at haabe at han vilde faa held med sig. Han hadde prøvd saa mange forskjellige maater at naa maalet og nu saa det endelig ut som han skulde naa det.

Francesca ante litet at der mens hun klædte sig til middag var laget et komplott mot hende for at faa tak i det dyrebare skrin som hadde tilhørt hendes far. Trods Rogers uvelkomne nærværelse var hun lykkelig over at al tvil og frygt med hensyn til Gervase Davorens identitet med den maskerte mand nu var forsvundet; hun var lykkelig over at han elsket hende som hun elsket ham. Mens hun nu gikk syngende nedover trappen saa hun ut som legemliggjørelsen av ungdom og lykke. Idet hun gikk forbi døren til biblioteket blev den aapnet og Gervase kom ut. Han tok hendes haand og trak hende ind i biblioteket.

„Jeg haabet du vilde komme ned nu,“ Jsa han. „Jeg har akkurat ti minutter til raadighet og jeg vilde gjerne si dig at — jeg maa forlate dig —“

„Ja, jeg vet det, du skal jo i middag; men du kommer senere — for at se til Mr. Mountford,“ sa hun med et skjælnsk smil som imidlertid straks forsvandt ved synet av hans alvorlige ansigt. „Men Gervase — hvad er der iveien? Er der hendt noget? Hvor skal du hen?“

„Kjære dig — bli ikke saa forskrækket,“ svarte han ømt; han slynget armene om hende og utstølte et litet utrop av skræk. „Men, min egen elskede, du skjælver jo over hele legemet,“ sa han. „Hvorfor gjør du det?“

„Du gjorde mig saa angst,“ svarte hun klagende, — „aa, Gervase, hvorfor skal du reise?“

Hans vakre ansigt fik et trist uttryk.

„Gid jeg ikke behøvde det,“ sa han. „Men jeg er nødt til det.“

„Si mig hvorfor,“ sa hun.

Davoren undgik de klare, spørrende øine og tidde.

VI.

Roger spiller dobbelt spil.

„Si mig hvorfor?“ gjentok Francesca. — „Hvorfor vil du ikke si mig det?“

„Jeg kan ikke,“ svarte han med en lav stemme. „Min elskede, det er umulig; du vilde ikke føle dig noget lykkeligere ved at faa vite det. Jeg kom bare for at si farvel — jeg vet ikke naar jeg kommer tilbake.“

„Og du har hemmeligheter for mig,“ sa Francesca i en krænket tone. „Det er stygt av dig Gervase. Jeg fortæller dig alt.“

„Gjør du? Det er sott gjort av dig; men, ser du, der er hemmeligheter som gjælder andre mennesker, og dem maa man bevare,“ svarte Davoren med forcert livlighet. — „Du maa ikke bli sint paa mig, skatten min. Jeg maa reise. Si pent adjo til mig, saa jeg kan ha noget godt at tænke paa, noget som kan troste mig under min lange, kolde reise.“

„Du skal altsaa reise langt bort?“ sa hun. Han saa ut som han angret at han hadde robet sig.

„Ja, det skal jeg. Si nu farvel til mig, — jeg haaber vi ikke skal bli længe skilt fra hverandre.“

Han løftet hendes ansigt op til sit, kysset hende paa læbene som nu var blitt kolde og lause og skjov hende saa blidt fra sig.

„Gaa nu ind, vennen min,“ sa han; „det har ringt for anden gang.“

Der var taarer i Francescas øine da hun adlød ham og gikk; den første skygge i deres kjærlighets lykke var kommet hurtig. Gervase avsløt at skjænke hende sin fortrolighet; mellem dem var der nu en hemmelighet. Hun gjorde faa eller ingen forsøk paa at underholde sin fætter under middagen, men han var saa overvældet av det — for ham — stor-slagne maaltid og av den ro hvormed Francesca tilsynelatende utfylte rollen som husets herskerinde til at la sig paavirke av det. Mr. Mountford hadde — som han undertiden pleide — bestemt sig for at spise alene paa sit værelse.

„Jeg er ræd du vil finde det temmelig kjedelig her,“ sa Francesca træt, da hun tok plads i dagligstuen sammen med sin fætter. „Du maa endelig ikke la være at gaa i teatret eller et andet sted av hensyn til mig, hvis du har lyst til det.“

„Jeg vil heller sitte hos dig, end gaa til de morsomste steder i hele verden,“ sa han med varme. „Der er noget jeg gjerne vilde spørre dig om, Francie.“

„Hvad er det?“ spurte hun resignert. Hendes tanker laa langt borte fra Roger Landon; de var hos Gervase. Naar hadde han faat budskapet som kaldte ham bort, og hvorfor hadde han ikke villet si hende hvor han reiste hen?

Francesca besad hele et aandelig sundt og normalt menneskes avsky for al hemmelighetsfuldhet; hun syntes hun hadde al grund til at være misfornoid med sin forlovede.

„Hvad har de gjort med din fars skrin?“ spurte Landon. „Jeg skal si dig —“ dette foregivende hadde Roger uttænkt under middagen og var meget stolt over sin egen opfindsomhet — „Lallie bad mig spørre dig om det; for hun sier at der ligger nogen bøker i skrinet som tilhører hende og som hun glemte at ta; hun savner dem meget. Kunde du ikke la hende faa dem?“

„Jeg vil nødig aapne skrinet,“ svarte Francesca, som ikke et øieblik tvilte paa sand-

heten av Rogers paastand. „Jeg har nemlig lovt ikke at gjøre det.“

„Lovt,“ gjentok Roger, tilfreds med at vite at hun hadde skrinet i sin besiddelse. „Maa jeg spørre hvem du har lovt det?“

„Min far — han stolte paa mig —“ Hendes stemme lød dæmpet og ærbødig, idet hun nævnte den døde.

Roger stak underlæben litt haanlig frem.

„Det er sandelig kjedelig at Lallie ikke kan faa sine bøker, fordi du har git et slikt taapelig løfte,“ sa han.

„Hvorav vet hun at hendes bøker ligger i skrinet?“ spurte Francie. „Jeg tror ikke det indeholder andet end de instrumenter og apparater far pleide at bruke til sine eksperimenter.“

„Bøkene laa i laboratoriet, og alt som laa der blev pakket ned i skrinet,“ svarte Roger. „Din far har pakket alt ned i flæng og har ikke lagt merke til at Lallies bøker fulgte med.“

„Ja, slik er det kanskje gaat til,“ svarte Francesca tvilende. Med det kjendskap hun hadde til Lallies litterære smag forbauset det hende at hendes far skulde ha læst nogen av hendes bøker. Roger gjettet hendes tanker.

„Det var ikke nogen av Lallies spændende romaner,“ forklarte han, „men nogen videnskabelige bøker hun var kommet i besiddelse av, hun satte bare pris paa dem for pietetens skyld — de hadde tilhørt familien.“

„Javel, men jeg vil nødlig bryte mit ord og aapne skrinet,“ svarte Francesca.

„Som sagt jeg har lovt min far ikke at gjøre det —“

„Jeg skal si dig hvad du kan gjøre,“ sa Roger med en mine som er der pludselig har faat en lys idé. „La mig ta med mig skrinet tilbake til Burfell, saa kan Lallie aapne det. Paa den maate holder du dit ord og Lallie faar sine bøker.“

Men ikke engang dette sindrige forslag vandt Francescas bifald.

„Jeg liker ikke at gjøre det,“ sa hun med et ængstelig uttrykk. „Jeg skal skrive til Lallie og forklare hende sammenhængen.“

„Nei, nei, gjør endelig ikke det,“ utbrøt Roger ivrig; „hun vil bli meget ulykkelig hvis hun faar vite at jeg har plaget dig med det — hun kjender jo dine følelser med hensyn til skrinet — og hun vil aldrig gi at jeg har plaget dig om at aapne det.“

„Men du sa jo netop at hun bad dig om at si det til mig,“ sa Francesca forbauset og nu følte Roger sandheten av de ord at vil man lyve maa man ha en god hukommelse.

„Ja, hun talte til mig om det,“ svarte han og hans medfødte frækhet hjalp ham til at gjenvinde fatningen; „men baktefter sa hun at hun allikevel ikke vilde at jeg skulde plage dig med det, og jeg lovte saa at jeg ikke skulde snakke om det; men jeg visste jo at hun var lei over at miste bøkene, derfor mente jeg at jeg allikevel vilde si det til dig.“

„Javist,“ svarte Francesca. „Jeg vil saa forfærdelig nødlig negte Lallie noget; men jeg kan ikke aapne skrinet.“

„Nei, tenk ikke mer paa det,“ sa Roger trøstende. „Har du det gamle skrinet endnu?“

„Ja,“ svarte Francesca umistænksomt, — „jeg har det inde i min dagligstue og har gjemt det under et indisk teppe. Jeg skulde ønske far ikke hadde avkrævet mig løftet om at jeg ikke skulde aapne det; jeg vilde saa gjerne ha git Lallie hendes bøker tilbake.“

Men nu begyndte Roger at tale om andre ting. Han visste nu hvor skrinet var og hans øine skinte ved tanken paa at han skulde komme i besiddelse av pengene.

„Vet du,“ sa han „at dit gamle hjem i Burfell er leiet ut? Det blev bortleiet to dage efter at du var reist til en mand som kaldte sig Jones. Han er flyttet ind alt — ingen vet hvem han er — Lallie sier møblene er fattige. Ham selv har hun ikke set endnu; men naar hun træffer ham, skal vi nok faa vite litt nærmere om ham.“

„Jeg haaber han vil bli en hyggelig nabo,“ sa Francesca træt og saa paa klokken. „Jeg vil nødlig være ugjestfri, Roger; men det er sent og jeg er meget træt.“

„Jeg skal gaa med en gang, kjære dig,“ sa Roger føielig.

„Jeg vilde bare gjerne si godnat til Mr. Mountford. Han har jo været saa venlig og forekommende mot mig — synes ikke du ogsaa? Derfor vilde jeg gjerne si farvel til ham.“

„Det kan du ikke; han er inde i sit værelse og arbeider,“ sa Francesca. „Jeg skal hilse ham fra dig.“

Men Mr. Landon var urokkelig; han vilde ikke forlate huset uten at si farvel til sin vert og tilsidst ringte Miss Eyre paa tjeneren for at han skulde vise Roger veien til Mr. Mountfords arbeidsværelse.

„Jeg kommer tilbake for at si farvel til dig, Francesca,“ sa Roger, „saa kan jeg ta med,“ og hilsende til Burfell for dig.“

Han var ikke længe borte, og da han kom tilbake saa han saa oprømt og triumferende ut at Francesca vilde bli forbauset hvis hun ikke hadde været saa aldeles optat av sine egne tanker.

„Din pleiefar er sandelig meget elskværdig,“ sa Roger, „han inviterte mig til at komme til byen igjen. Nu gaar jeg, Francie, men nu maa du gi mig et godt ord med paa veien, vil du ikke? Jeg burde vel glemme dig helt nu, siden du er forlovet, men jeg kan det ikke — og jeg gjør det ikke. Hvorfor skulde jeg det? Jeg vil ha dig, Francie — naar min lykke er gjort og jeg er blit en rik mand, og da vil du kanskje se til den kanten jeg gaar; jeg sier dig, jeg bryr mig ikke om din forlovelse. Jeg sørger ikke over den og lar mig ikke foruroilige av den. Der er noget som sier mig at jeg kommer til at vinde frem

tilsidst skjont jeg har været foragtet og set ned paa av alle og kaldt en doven slamp. Jeg er paa vei og mot toppen nu, Francie, og jeg vil ha dig med mig. Jeg vil gifte mig med dig — ja, det sier jeg om du saa var forlovet hundre ganger! Du er min, og ingen skal vaage at si noget andet til mig!“

Oprøtheten var nu gaat av Roger og han var igjen den plagsomme mand med sin fikse idé. Han hadde ofte plaget hende med heftige kjærlighetserklæringer eller bitre bebreidelser over at hun ikke var venlig mot ham mer. Hun saa paa ham som han nu stod foran hende, og det slog hende at det kanskje ikke var klokt at vise Roger sin foragt, for da kunde han kanskje bli likesaa farlig som han nu var trøttende og besværlig.

„Gid du vilde holde op med at plage mig, Roger,“ sa hun træt. „Det er virkelig høist besynderlig at du ikke tar et bestemt nei for svar. Jeg —“

Han avbrøt hende med en latter og skjont

Don Quijote, ridderen av den sørgelige skjæbne.

Det er den velbaarne og stolte hidalgo Don Quijote de la Mancha, Saavedra Cervantes' berømte helt som holder her paa sin magre hest Rosinante, rede til at dra ut med sin lans og kjempe mot al uret, alle fiender og alle veirmøller. Don Quijote har aldrig eksistert, han er bare et foster av den store spanske digters fantasi. Dog har han levd og lever endnu. Da Cervantes skapte ham, var det som et ironisk speilbillede av hele den tids eventyrlig stolte og høittravende spanske nationalaand, som en paa samme tid godmodig og blodig satire baade over riddervæsenet og ridderromantikken og som en karakteristisk og filosofisk fremstilling av hans egen tids latterlighet og naragtighet. Don Quijote er i virkeligheten den hæderlige og tapre, men opfarende, kortsynte, frasefyldte og idealistiske ridder, som ser en fiende i alt og alle, endog i veirmøllene, og som av pur idealisme glemmer at ta hensyn til denne verdens realiteter. Som hans motsætning oppstiller saa digteren den lille tykke Sancho Pansa som paa sit æsel følger ridderen i kjølvandet. Han forstaar realitetene og naar Don Quijote forbereder sig til nye kamper, tænker Sancho Pansa paa de smuthul som de paa veien skal spise og sove i. Cervantes' ridder var skaaret direkte ut av det 16. aarhundredes Spanien, men skildringen av Don Quijote og Sancho Pansa er karakteristisk for enhver tid. De rider fremdeles lys levende omkring blandt os, for menneskene er sig selv lik og det er bare klærne som forandrer utseende. — Efter et fotografi av A. Hussmanns skulptur. Med tilladelse av Neue Phot. Ges., Berlin.

hun trak sig tilbake fra ham grep han hendes hender og knuget dem haardt mellem sine sterke, grove fingrer.

„Nei, jeg tar ikke det for et svar,” sa han spottende, „jeg vil det ikke. Jeg maatte være en ynkelig, viljeløs skabning hvis jeg gjorde det — saa høit jeg elsker dig, Francie! Nei, der er bare en ting som kunde faa mig til at forlate dig, til at opgi min fordring paa dig. Bare en eneste ting i hele verden!”

„Og hvad er det?” spurte hun idet hun sænket sine øine, for det brændende blik han fæstet paa hende berørte hende pinlig. „Si mig det — for da vilde jeg straks benytte mig av det —”

„Nei, vilde du det?” sa han ironisk. „Nei, Francie, det tror jeg ikke du vilde, hvor meget du end avskyr mig. Jeg er burt tilboielig til at tro at du heller vilde taale mig end den ting som alene kunde faa mig til at ophøre at elske dig.”

„Du har ikke sagt mig hvad det er,” svarte hun koldt, og med en kraftanstrengelse rev hun sine hender løs fra ham. „For kan jeg ikke domme om du har ret eller ikke.”

„Skal jeg si dig det?” spurte han; det bleke, uttrykksløse ansigt glødet av en følelse, som absolut var egte, selv om den var egoistisk og litet ædel. „Skal jeg si dig, Francesca, det eneste som kunde faa mig til at ophøre at elske dig?”

„Ja, gjør det,” svarte hun utaalmodig, „for hvad det saa er, vilde jeg foretrække det.”

„Si ikke det for du vet hvad det er,” svarte han høitidelig, „for det eneste som kan skille os, Francesca, er — døden!”

VII.

Mr. Mountfords overraskelse.

Det var en usigelig lettelse for Francesca, da Roger gik efter denne tragiske uttalelse; hun var — det maatte hun indrømme overfor sig selv — blitt temmelig forskrækket over hans krasse, voldsomme maate at fremstille sakene paa; men det varte ikke længe, for hun banlyste ham fra sine tanker og gik ind for at si godnat til Mr. Mountford med sin sedvanlige rolige, glade mine.

Hendes pleiefar saa ut til at være i godt humør; han fortalte hende at hun saa nydelig ut, og at hun altid burde bruke perler, for de klædte hende saa godt; tilsidst sa han at han hadde planlagt en utflugt til næste dag.

„Vi kjører til Richmond og spiser lunch der,” sa han, „og kjører saa videre; hvis ikke jeg kan bli med saa kan Gervase følge dig; det gjør han sikkert med glæde, og du har aldrig set Richmond. — Hvad sier du til det? Deré kan kjøre straks imorgen tidlig.”

„Gervase er jo reist,” sa Francesca nedslaaet. „Viste De ikke det? Han blev kaldt bort — og reiste avsted allerede før han gik til midt-dagen han snakket om.”

„Reist — hvorhen?” spurte Mr. Mountford skarpt, og Francescas læber skalv.

„Det vet jeg ikke,” sa hun med et forsøk paa at sætte op en likegyldig mine; „det fortalte han mig ikke.”

„Hm —” mumlet Mr. Mountford. „Isaafald maa du nøie dig med Dultons selskap, Francesca. Jeg vil gjerne at du skal se Richmond og jeg faar ikke tid til at følge dig selv.”

„Kan jeg ikke faa vente til Gervase — Mr. Davoren kan følge mig?” spurte Francesca bedende. „Jeg vilde meget heller kjøre med ham end med Dulton.”

„Nei, det kan du ikke. Naar Gervase er ute paa en av sine ekspeditioner, saa vet ingen naar han kommer igjen; jeg ønsker at du skal kjøre til Richmond imorgen og Dulton blir med.”

Dulton var overstuepiken, en ældre, besindig pike, som hadde faat det specielle hverv

at opvarle Francesca. Hun gjorde sin pligt samvittighetsfuldt, men selv ikke den livligste fantasi kunde paastaa at hun var i besiddelse av underholdende egenskaper. Stakkars Francesca husket i mange aar den „fornoielses-tur” som hun tok til Richmond i selskap med den respektable Dulton.

Det var en grå, overskyet morgen, og Francesca begynte at haabe at veiret vilde være hendes ven og forhindre utflugten ved at la regnet strømme ned; men da klokken nærmet sig ti, viste solen sig gjennem skyene og Mr. Mountford bestemte at utflugten skulde finde sted.

Stakkars Francesca gjorde sit bedste for at føle sig taknemlig overfor sin pleiefar fordi han vilde la hende se omegnens severdigheter; men aldrig hadde Richmond set mindre indbydende ut. En spasertur de tok i parken for lunch over visne blader og med hostens triste alvor omkring dem virket ikke særlig opmuntrende; Francie prøvde at faa istand en samtale; men Dulton var av en faamælt natur og hun var ikke særlig oplivet ved denne utflugt som hun i sit stille sind kaldte „en av herrens latterlige ideer.”

„Dette hotellet har jeg læst om i bøker,” sa stakkars Francesca sorgmodig, da de vendte tilbake til det berømte hotel, „og da hortes det alltid som om folk moret sig saa udmerket naar de kom hit, — jeg synes ikke det er morsomt her — hvad mener De, Dulton?”

„Det er vist ikke den rigtige tid av aaret at se Richmond,” svarte Dulton grættent, „og ihvertfald burde man være et større selskap; men Mr. Mountford vil jo at De skal more Dem, Miss, saa jeg haaber De gjør det.”

„Jeg kan ikke si jeg morer mig særlig godt for øieblikket,” svarte Miss Eyre med et dypt suk. „Men jeg er svært sulten, Dulton, og maten her er vist udmerket, saa det er da noget at glæde sig til, ikke sandt?”

„Jo, det er vel det,” sa den pessimistiske Dulton. „Det glæder mig at De er sulten.” „Ja, forfærdelig sulten,” sa Francesca, „og det er under disse omstændigheter min eneste trøst.”

Men hvor utsøkt maten end var og hvor glimrende Francesca end hadde beskrevet sin appetit, spiste hun bare litt av de forskjellige retter og overlot til Dulton at gjøre ende paa resten. Francesca sat og stirret ut av vinduet paa den store terrasse utenfor og utmalte sig hvor ganske anderledes altsammen hadde været, hvis hun hadde været ser sammen med Gervase, hvis hun hadde set Gervases glade ansigt overfor sig istedetfor Dultons grætnende og ikke netop tiltrækkende ansigtsstræk. Ak, da vilde hostens alvor, den kolde, klare himmel og den søvlglimsende elv bliit forskjønnet av kjærlighetens rosenskjær. Nu syntes alt at være koldt og trist fordi den elskede ikke var der.

Efter lunch blev vognen bestilt og de tok kjøreturen som Mr. Mountford hadde bestemt. Francesca underkastet sig den med samme resignation som en patient tar en vond medicin lægen har foreskrevet ham.

„Dette har været den længste dag jeg nogensinde har oplevd,” sa hun likefrem til Dulton da de endelig var kommet hjem. „Jeg syntes vi har været borte i et helt aar og kunde vente at finde alleslags forandringer herhjemme.”

Det er altfor sent paa aaret til denslags utflugter,” sa Dulton misfornoid; hun hadde let for at bli forkjølet og fugtigheten fra elven var ikke heldig for hende; „jeg er sikker paa vi blir forkjølet begge to.”

Francesca lo, for hun var saa glad over at være hjemme igjen. Hun løp op paa sit værelse og vilde aapne døren; men til sin forbauselse kunde hun ikke faa den op og den viste sig at være laast. I det samme kom en pike gaaende i korridoren og da hun saa Francesca skyndte hun sig bort til hende.

„Jeg skulde be at De skulde gaa ind i bibli-

oteket til herren, Miss,” sa hun; „han har git ordre til at de skulde komme ind til ham saasnaart De kom hjem.”

„Jeg vilde saa gjerne lat hatten av først,” sa Francesca. „Hvorfor i alverden er min dør laast?”

„Det er skedd efter Mr. Mountfords ordre, Miss,” svarte piken og rystet paa hodet. „Vil De ikke gaa ind til Mr. Mountford med det samme?”

„Jo, jeg maa vel det, saa faar jeg vel vite hvorfor jeg ikke kan komme ind paa mit værelse,” sa Francie litt nedslaaet. „Det er virkelig høit besynderlig.”

Hun var blitt rent ærgerrig, og det var ikke i den blideste sindsstemning hun gik ind til Mr. Mountford i biblioteket. Han sat ved skrivebordet, beskjeftiget med nogen regnskaper — det trodde ihvertfald Francesca, da hun saa de papirer han hadde foran sig. Han skjov dem bort og vendte sig om for at hilse paa sin pleidatter med et venlig smil.

„Er du alt der, Francesca?” sa han. „Jeg haaber du har moret dig?”

„Jo tak,” svarte hun litt nolende; „det var jo litt koldt, men jeg kan tænke mig at der maa være vakkert om sommeren. Men jeg vil gjerne vite hvorfor jeg ikke kan komme ind paa mit værelse? Døren er laast! Det blev sagt mig at jeg skulde komme hitind. Hvorfor kan jeg ikke komme ind paa mit værelse?”

Hun talte i en litt heftig tone og Mr. Mountford saa paa hende med et koldt smil.

„Kjære barn,” sa han yderst venlig, „mens du har været borte har jeg arrangert en liten overraskelse til dig; kom med mig skal du se hvad det er. Jeg haaber det vil vinde dit bifald.”

Mens han talte reiste han sig og Francesca fulgte hans eksempel.

„Har det noget at gjøre med det at jeg er stengt ute fra mit værelse?” spurte hun og Mr. Mountford lo velvillig.

„Ja, det har det,” sa han. „Kom denne veien, Francesca. Jeg tror ikke du kjendrer denne del av huset.”

Han forte hende gjennom sine egne værelser op i anden etage og stanset foran en dør over hvilken der hang tunge floielsportierer.

„Nu kommer overraskelsen,” sa han muntert; Francesca hadde endnu aldrig set ham i saa godt humor; „nu forstaar du hvorfor jeg vilde ha dig bort herfra idag. Jeg haaber du vil bli fornoid, kjære barn.”

Han trak portierene tilside, lukket døren op og forte Francesca ind i et værelse, hvis utseende fik Francesca til at utstote et utrop av forbauselse.

„Men — men det er jo min dagligstue!” utbrøt hun. „Det er jo alle mine ting, alle mine møbler — men — men, Mr. Mountford, hvorfor har De flyttet dem hitind?”

„Fordi jeg ønsket at du skulde ha en række værelser ganske for dig selv,” svarte han. Han hadde trukket sig litt tilbake og betragtet hende opmerksomt. „Her er dit soveværelse, som du ser, og paa den andre siden er din kammerpikes værelse; jeg har ordnet altsammen, mens du var borte forat det skulde være en overraskelse for dig.”

„Det er det sandelig ogsaa,” sa Francesca oprigtig; men det saa ikke ut til at hun fandt overraskelsen egentlig behagelig. „Aa, et øieblik —” Mr. Mountford hadde gjort mine til at gaa — „jeg maa bare se —”

Hun stanset; hendes øine flakket ængstelig omkring i værelset for at lete efter noget de ikke kunde finde. Hun løp ind i det tilstotende paaklædningsværelse og Mr. Mountford fulgte efter hende og horte hende utstote et lettelsens suk.

„Der er det,” mumlet hun, og han saa hende stirre paa det gamle skrin som indeholdt hendes døde fars hemmelighet.

Hun fór sammen da Mr. Mountford la sin haand paa hendes arm.

„Alt er i orden som da du forlot det,” sa han venlig. „Men si mig nu, kjære barn, om du liker forandringen. Er du fornøid med den?”

„Ja,” svarte hun litt ængstelig, „men — men —”

„Men hvad?”

„Jeg var virkelig saa fornøid med mine forrige værelser og brydde mig slet ikke om nogen forandring,” sa hun nølende. „Men — det var jo meget pent av Dem —” tilføiede hun hurtig, „og jeg er Dem meget taknemlig.”

„Jeg haaber du vil bli tilfreds her,” svarte han. „Men hvis du synes at du likte dine forrige værelser bedre, kan du jo naturligvis bytte om igjen.”

„Aa nei — jeg er sikker paa at jeg skal bli tilfreds her,” svarte hun hurtig. „Det er bare — bare litt fremmed og uvant i begynnelsen.”

Hun hadde en følelse av at hun var uvenlig og at hun ikke hadde tatt imot overraskelsen paa nogen pen maate, hun var derfor taknemlig da han forlot hende, saa hun i fred og ro kunde ta sine nye omgivelser i øiesyn. Værelsene var meget penere end dem hun før hadde hatt; men Francesca følte sig allikevel ikke tilfreds med forandringen. Hun tok langsomt hatten av og kastet den med en utaalmodig bevægelse bort paa sofaen, og saa gikk hun bort for at undersøke skrinet som hun etterhaanden var kommet til at betrakte som en slags helligdom.

Ved første øiekast syntes hun at tauget som var rundt det var bundet akkurat som da hun forlot det; men ved nøiere eftersyn forekom det hende at der var flere knuter paa det end hun hadde fundet det nødvendig at knytte. Hun saa oppmerksomt paa en av dem og oppdaget pludselig at den bare var knyttet løst sammen og viste synlige tegn paa at den hadde vært skaaret over.

Betydningen av denne kjendsgjerning gikk ikke opp for hende med det samme; men da hun rørte ved knuten slog en pludselig frykt ned i hende. Hun følte at hun hadde tapt, at hendes døde fars ønske var blitt ringeagtet; med et kridthvitt, stivnet ansigt, et ansigt hvorfra al ungdommelig ynde og bløthet var forsvundet gikk hun ned i biblioteket hvor Mr. Mountford endnu sat bøiet over regnskapene. Han saa opp da Francesca kom bort til ham og pennen faldt ut av hans haand og hans ansigt blev saa hvitt som et laken.

Hun stirret paa ham; al den vrede og harme som fylde hende lyste ut av hendes øine.

„Hvad er det?” stammet han. „Hvad er hendt, Francesca?”

„Hvorfor spør De?” spurte hun langsomt. „De vet det jo.”

VIII.

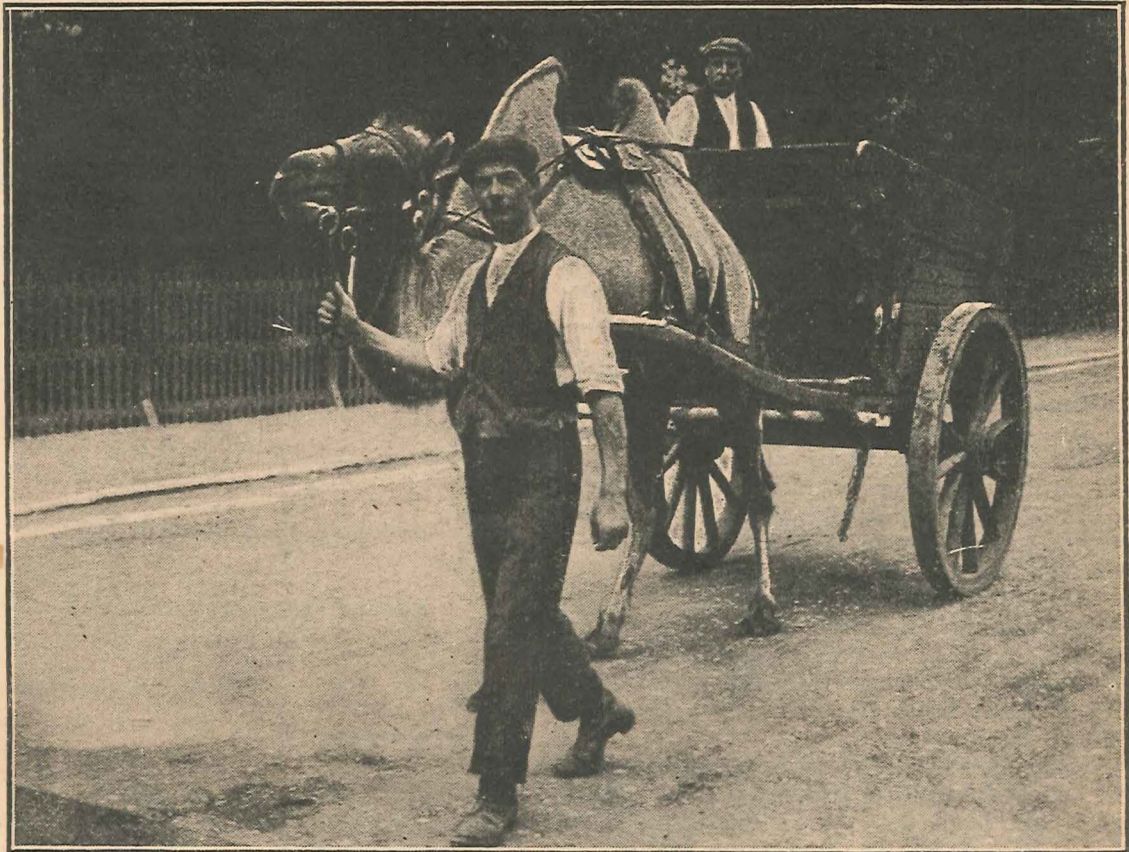
I Burfell igjen.

Lallie Landon sat ved kaminen og nød med stort velbehag en kop te og sin yndlingsforfatters sidste roman. Hendes store skikkelse var indhyllet i en hoirød kimono, og haaret hadde hvad hun kaldte „en hviledag”; det vil si det blev ikke frisert i alle de krøller og bukler som var en stadig kilde til stolthet for Miss Landon, men var bare sat opp i en knute i nakken. Paa føttene som hvilte paa kaminristen hadde hun gamle, makelige tøfler. Lallie ventet ingen og nød hvilen av hele sit hjerte.

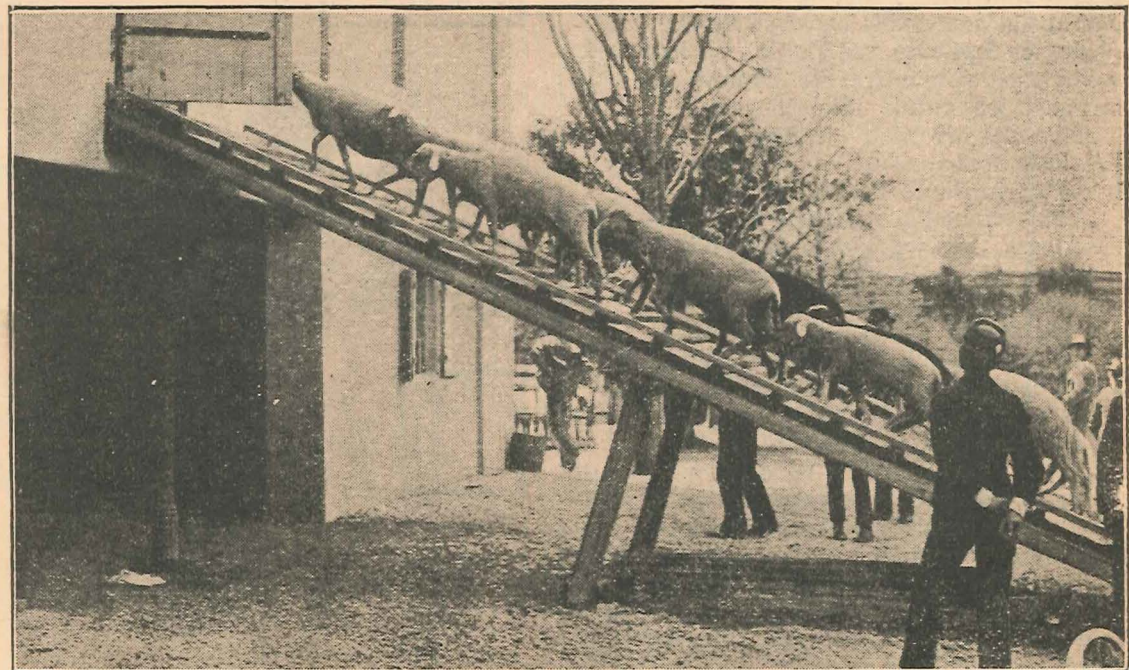
Men netop som hun la boken tilside for at strække haanden ut efter tekanden, trak hun misbilligende brynene sammen.

„Jeg tror sandelig det ringte,” sa hun høit og med en ærgerlig mine. „Hvem kan det være? Roger kan ikke været kommet igjen! Herregud, hvor Anna er sen i vendingen! Jeg hører altid klokken før hun! Det skulde bare mangle det var Mrs. Wylie, — ikke fordi hun uleiliger sig hitbort saa ofte, men det kunde

Dyr som gjør nytte for sig.

Kameler i renholdsverkets tjeneste.

Faarene spaserer op til sin bopæl i anden etage.

Grisene indtar sit morgenmaaltid.

netop ligne hende at komme, naar det ikke passer mig at ta imot hende — saa hun kan faa noget nyt at si om min uordenlighed, min mangel paa sirlighet og Gud vet hvad det er altsammen."

Tanken paa alle de nedsættende ytringer doktorens hustru hadde latt falde om hende, bragte næsten det var Mrs. Wylie, for i dette oieblik folte hun sig oplagt til at krydse klinge med sin motstander. Hun tvang frem et velkomstsmil, men smilet forsvandt like hurtig som det var kommet, da hun saa den indtrædende.

"Men du gode Gud!" ropte hun. "Det er jo Franciel! Men kjære dig, barn, hvorfor er du kommet tilbage?"

"Jeg er kommet tilbage til dig, Lallie, fordi — fordi jeg ikke har andre steder at gaa til — og du maa ikke jage mig bort," hulket Francesca og strakte hændene ut med en bedende bevægelse. "Du maa ikke jage mig bort — du maa la mig bli her — for en tid!"

"Du kan bli her for bestandig, hvis du vil, — hvem anden end din egen Lallie skulde du ty til?" sa Miss Landon beroligende; hun tok Francesca i sine armer og med ansigtet mot sin venindes bryst graat Francesca længe og bittert.

Lallie gjorde ikke noget forsok paa at tale til hende; hun plaget hende ikke med spørsmål om hvad der var iveien, men rokket hende frem og tilbake som om hun hadde været et barn, og endelig holdt Francesca op at graate; hun løftet hodet og saa ind i det venlige ansigt som boide sig over hende.

"Jeg er løpt min vei, Lallie," sa hun langsomt; "jeg rømte fra Mr. Mountford idagmorges; jeg kunde ikke bli der."

"Men du alverden!" utbrøt Miss Landon i høieste forbauselse. — "Men kjære dig — hvorfor gjorde du det?"

"Vi — vi hadde en trætte igaar," stammet Francesca, "og jeg kunde ikke bli; han behandlet mig grusomt, Lallie, — han truet med at jage mig ut av huset — og — saa gik jeg derfra av egen fri vilje."

"Den skurken!" utbrøt Miss Landon heftig. "Men hvorfor blev dere uenige?"

En vredesrødme farvet Francescas kinder og hun tørket væk taarene.

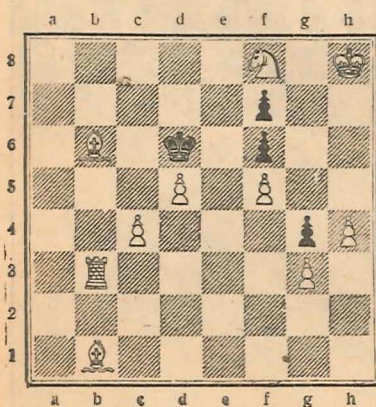
"Fordi han var falsk og en tyv!" sa hun heftig. "Spør mig ikke mere, Lallie; men nu forstaar jeg hvorfor han vilde adoptere mig, — han er en grusom, ond gammel mand. Jeg haaber jeg aldrig skal se ham mer!"

"Hvor trist!" sukket Miss Landon. "Og vi som trodde du var blit saa glimrende forsorget. — Hvad vil du gjøre, barn? Tror du ikke doktor Wylie burde skrive til Mr. Mountford og si ham at han ihvertfald burde sørge for dig? Det er da det mindste han kan gjøre, naar man tar i betragtning —"

Francesca avbrøt hende med et utrop av skræk.

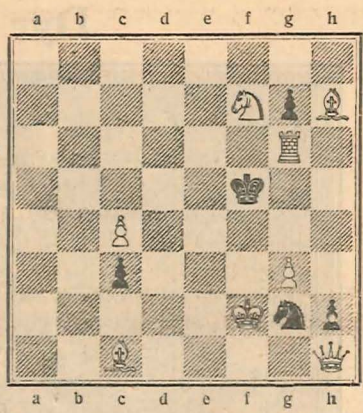
(Fortsættes).

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1756
Av Axel Petersson, Warberg, (Original.)
Sort: K, 3 B = 1 br.
Hvit: K, T, 2 S, 2 L, 5 B = 10 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1757
Av G. Heathcote, England, (1. pr., East Central Times 1890.)
Sort: K, S, 3 B = 5 br.
Hvit: K, D, T, S, 2 L, 2 B = 8 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1753.
1. Dg2 — gi, Tb3 — a3, 2. Le8 — a4, e7 — e6 (5), 3. D > b4 mat.
1. Tb3 — c3 (d5 — d4), 2. g6 — g7 ♠.
1. ellers. 2. Dg4 — n6.

Løsning av schakoppgave nr. 1754.
1. S b5 — e7.

Løsning av gaaden i forr. nr.:
Po, pol, pola.

Løsning av tryllekvadraten i forr. nr.:
Løsning av regneoppgaven i forr. nr.:

381	389	372	385	393
375	383	396	379	387
394	377	390	373	386
388	376	384	392	380
382	395	378	391	374

11 lodder. Regnestykket kommer til at se slik ut:
11 lodder à 25 kr. = 275 kr.
5 " lik ikke gevinst.
6 " à 60 kr. = 360 kr.
Der blir saaledes et overskud av 85 kr.

Gaade.

Med o er jeg en liflig drik, med a jeg kneiser paa hver brig.

Bokstavkvadrat 1.

Bokstavene skal omstilles slik at der fremkommer fire ord som er like, enten de læses i lod- eller vandrette rader, og som har følgende betydning. 1. Et bibelsk navn, 2. En straf, 3. En deilig have, 4. En elv i Sibirien.

A	A	E
E	J	M
M	S	V

A	A	B	B
D	D	E	E
E	E	E	L
L	N	N	Ø

Bokstavkvadrat 2.

Bokstavene skal stilles om slik at der fremkommer tre ord som lyder likt i de lod- og vandrette rader. 1. Et bibelsk mansnavn, 2. Et bibelsk kvindenavn, 3. Navnet paa en maaned.

En duet.

Av C. S. Torgius.

Like utenfor huset under vildvinen sat oberst Hammer og familie og spiste aften, skjernet for fremmede øine baade ved en mandshøi hek som gik rundt haven og ved husets avstand fra landeveien som gik forbi. Aftensolens straalere speilet sig i sølvet og krystallet paa det veldækkede bord.

Husets datter hadde netop reist sig og var gaat et erend ind i leiligheten; tilbake sat hendes forældre og hendes yngre bror Emil samt militærlægen Stenstrup som gjest.

"Det er en bagatel for en mand i hans alder, et simpelt benbrud under de gunstigste omstændigheter, og løytnant Viborg vil neppe faa varig men av affæren," sa militærlægen og spiddet det sidste stykke ost paa gaffelen. — "Det forekom mig at min beretning gjorde indtryk paa Deres datter, oberst, — synes ikke De ogsaa, frue, at hun saa ut til at bli forskrækket? — Unge piker er ofte saa sensible overfor voldsomme begivenheter, og jeg burde vist ha skildret begivenheten noget mindre dramatisk."

"Aa, slikt pleier ikke at forstyrre Elses likevegt, Stenstrup, — men jeg tror De hadde ret, Else blev virkelig saa bevæget at hun maatte reise sig —"

"Kanske en speciel interesse for løytnant Viborg kan forklare —"

"Jeg har ingen grund til at tro det — desværre. — Hendes interesse for regimentets unge løytnanter har koncentrert sig om løytnant Engstrøm, — ja, det er en familiehommelighet, men jeg vil ikke skjule det for Dem som ven av huset — eftersom vi er inde paa temaet. Engstrøm er en flink, uog mand, — men han er musiker!"

De sidste ord uttaltes med en saa bundløs foragt at militærlægen likesom saa den omtalte løytnant forsvinde i en dyp brønd med et vognlæs fyldt over sig.

"Aa, herregud —"

"Ja, ikke sandt, doktor! — Jeg behøver ikke at utrede for Dem at min datter ikke kan binde sig til en mand som kan bli hornblæser, noget ved musikken — vel! Selvefølgelig arbeider jeg av al kraft mot forbindelsen; jeg har git ham saa meget ekstratjeneste at han bare har natten til at gni kattetarmene i, og da han idag bad om permission til at reise til hovedstaden i et musikanliggende — ja, saa negtet jeg plent og beordret ham til vaktinspektion inat."

"Selvfølgelig! — Regimentets ære, — Deres gamle slekt, Deres navn!"

"Netop — netop! — Jeg ser ingenlunde ned paa musikken, — der er flinke mænd i korpset, og de militære støtter og bør støtte denne kunst, som jo ogsaa har sine store navner — jeg har selv hørt Wagner og Sousa med stor interesse, og jeg indrømmer at en rask trommehvirvel bør honoreres, men det er allikevel bare hjelpe-midler, noget underordnet, mens vi og mandskapet er det væsentlige. — Og musikken bør ha et militært anstrøk; men Engstrøm er aldeles paa vildspor og spiller noget som hverken har tempo eller takt. — jeg tror Gud hjelpe mig ikke han kan slaa en ordentlig trommehvirvel! — Naa, der er Else, — vi later som ingenting, doktor!"

Senere tilbød obersten sig at følge militærlægen hjem; veiret var indbydende for en spasertur.

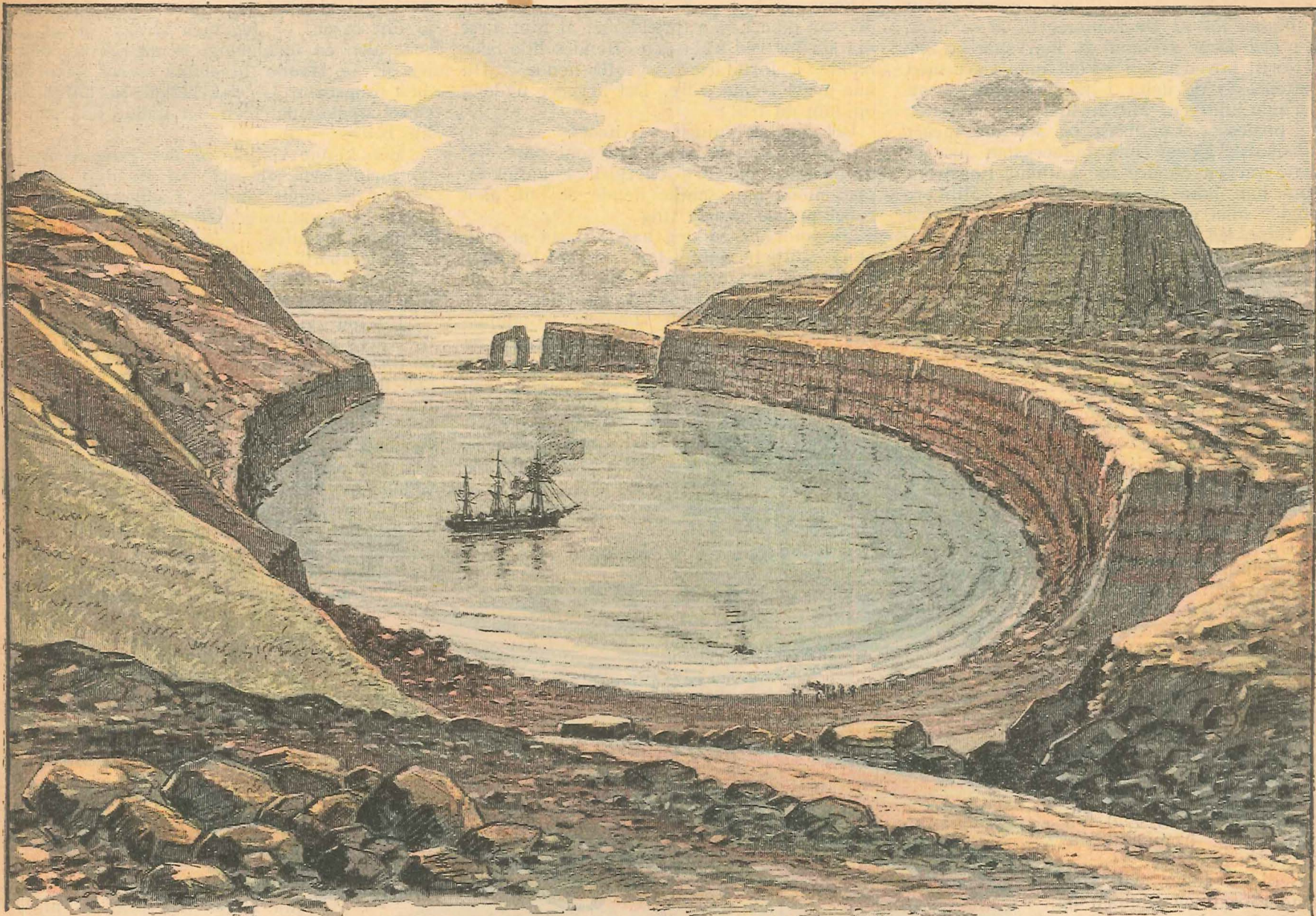
"Og desuten har jeg lyst til at overbevise mig om at Engstrøm er hjemme," sa obersten idet han trak kappen paa.

"Kunde det tænkes — naar han har faat en ordre?" spurte lægen tvilende.

"Aldeles ikke! — Naar jeg git en ordre saa følges den ubetinget! Men De vet, naar en fiks idé griper en mand hvis militære begreper er undergravet av civile interesser, saa er han aldeles uberegnelig. — Er han hjemme saa sitter han i sil logi og spiller saa det kan høres lange veier, — ja, jeg vet til og med at selv generalen har staat og lyttet til hans præstationer. — Vi kan ta veien om krudttaarnet og se paa skilderhuset som jeg har faat malt op efter en masse skriverier med generalintendanten, — han vilde bare ha strøket det indvendig; men efter tre fjerdingaars korrespondance fik jeg endelig sat igjennem at det fik en omgang utvendig. Men hvor er Else? Hun burde da si adjø til Dem, doktor!"

Else var styrtet op paa sit kvistværrelse; raadvild og anpusten kastet hun sig i stolen ved vinduet, — der maatte handles, og det straks — men hvorledes? — Hun hørte haveporten slaas igjen og bak hekken kunde hun se farens og doktorens hoder passere forbi, — hvert minut var kostbart! —

For Viggo Engstrøm var nemlig allikevel reist til hovedstaden og kunde selvfølgelig hverken gni sin kattetarm paa sin hybel eller foreta den beordrede vaktinspektion. Som god kammerat hadde løytnant Viborg overlatt dette hverv, men nu laa han jo

med brukket ben! — Det fik endda være, for obersten vilde sikkert ikke staa op inat for at se efter hvem som gik runden, og garnisonsbyen var like uindtagelig enten en løjtnant gik sin runde eller ikke. — Nei, da var det meget værre med musikken paa Viggos værelse, for hvis den ikke lød som vanlig mellem ti og elleve om aftenen, vilde obersten fatte og elleve om kanskje selv inspicere vaktljenesten —

Aa, — hvad skulde hun gjøre!

Avsted til Viggos logi, — hun maatte spille selv!

Hun stormet avsted saa fort god tone i en smaaby tillot en ung dame av byen at gjøre det. Naturligvis hadde hun aldrig vært i Engstrøms logi, men hun visste hvor det var og fik hans vertinde til at lukke sig ind.

Værelset var rummelig og pent utstyrt. Et piano, en fløite, en guitar og to fioliner samt en anselig haug med noter røbet løjtnantens passion; midt paa bordet stod hendes fotografi og rundt i værelset paa tilfældige kroker og spikere hang hans militære utstyr.

Hendes hjerte banket ved følelsen av at befinde sig i hans omgivelser. Alt var ham, selv luften mindet om ham ved sin tobakslugt, — men hun hadde ikke tid til at hengi sig til stemninger. Hun la sin hat og sine hansker paa sengen, grep en fiolin og begyndte at stemme den.

I sammenligning med Viggo var hun en daarlig musikanter, men hun kunde da ialfald præstere saa meget at hun ikke tvilte paa at hendes far og militærlægen vilde la sig skuffe; de hadde nemlig ikke mer øre for musik end et skilderhus.

Nu maatte de snart komme forbi. Værelset laa i anden etage og hadde et aapent

En av verdens merkeligste havner.

Langt nede i Det indiske hav ligger en samling øer som i geografien gaar under fellesnavnet Kerguelen. De ligger saa nær Sydpolen at isfjeld herfra hvert aar kommer op til kystene. Øenes antal er litt over hundre og de fleste av dem er ganske smaa. Bare en av dem er av nævneværdig størrelse. Det er den hvorav vi her bringer billedet. Omgitt av steile basaltklipper ligger her en av verdens merkeligste havner, den saakaldte Christmas-havn, som øiensynlig er rester av en forlængst utbrændt vulkan av lignende beskaffenhet som den paa den bekjendte ø Sankt Paul, likeledes i Det indiske hav. I Christmas-havnen paa hovedøen i Kerguelen har blandt andet den berømte polarforsker James Ross søkt ly paa sine farter, og i 1874 opholdt der sig her en fransk ekspedition som skulde iagttå planeten Venus' passage over solskiven i nævnte aar. Ingen av Kerguelen-øene er bebodd eller har nogensinde vært det, dertil er de for litet fristende hvad frugtbarhet angaar. I 1893 tok den franske regjering dem i besiddelse og utla depoter med levnedsmidler, klær og redskaper for skibbrudne som ellers vilde være ilde ute her saa langt fra sjøens allfarvei. I 1901 var der tale om at kolonisere og bebygge hovedøen. Men denne plan blev foreløbig opgitt, og øen med den merkelige, interessante naturhavn ligger stadig som et øde sted der bare gjestes av sjøfugl, isfjeld fra polen og saa av de stakkars mennesker som er blit drevet til en ublidskjæbne og som finder trøst i sin nød i øens rikholdige depoter.

vindu ut mot gaten; men selvfølgelig turde hun ikke læne sig ut og se efter dem. Hun grep det første notehefte, en serenade de ofte hadde spillet sammen og hendes hjerte banket ved tanken paa at hun nu skulde tilbringe nogen øieblik aldeles hensat i mindene om ham, — alt var jo ham, — bare hans selv mangle; men inderligere og skjønnere hadde hun aldrig oppfattet hans personlighet, og med hellig andagt strøk hun de første betagende, minderike toner frem.

Det banket paa døren.

I samme øieblik gik situationen op for hende, — 1874 opholdt der sig her en fransk

vinsby si til det at hun, officersdatteren, var alene i en ungers logi! — Det svimlet for hende.

Døren gik rolig op, — en ældre, elegant klædt herre kom listende ind, for ikke at avbryte musikken.

„Aa — pardon — jeg ber tusen ganger om undskyldning! — Jeg skal trække mig tilbake, — jeg er Norderen Nordsted! — Men — hvad ser jeg — frøken Hammer, oberstens indtagende datter! — min indiscretion har sandelig bragt mig lykke! — Min ærbødige hilsen!“

Else følte rødmen gløde i kindene; hun hadde reist sig, neide og rakte haanden frem, men aldeles mekanisk og uten evne til at mene den tarveligste sætning; hun vaaget ikke at se paa den gamle officer, men holdt sig krampagtig fast i pianoet og forsøkte med en haandbevegelse at indby ham til at sitte ned.

„De har likesom Loreley lokket veifærende til Dem ved musikkens magt, frøken Hammer! — Jeg har ofte stanset utenfor her for at høre løjtnant Engstrøm spille, for hans spil er meget bedre end man hører det i almindelighet, og hver gang har jeg hat lyst til at gaa herop for at kunne nyde det bedre. Da jeg kom forbi i aften og hørte en fiolin bli stemt kom jeg til at tænke paa et erend som kunde gi mig anledning til at gaa op og nyde musikken og samtidig takke løjtnant Engstrøm for de toner har saa ofte har glædet mig med, — og saa træffer jeg Dem, frøken, som om der ikke allerede var skjønnhet nok her i huset —“ han gjorde en liten pause for at prøve om Else hadde faat samlet sig saa nogenlunde, men det hadde hun ikke, og han fortsatte: „Jeg træffer altsaa ikke løjtnant Engstrøm her i aften, men da mit erend

ikke lar sig opsætte og der kanske er en mulighed for at De kommer til at se ham, ber jeg Dem si ham at han snarest bør reise til hovedstaden — det maa være med nattoget — og delta i musikkonkurransen derinde imorgen. Min hustru som er søster av professor Lundberg og selv er meget musikalsk gjorde mig opmerksom paa at dette var en chance for løytnant Engström som han ikke burde forsømme. Militære pligter maa endelig ikke avholde ham fra at reise, jeg skal nok ordne med hans regiment. — Tør jeg bry Dem med dette hverv, frøken Hammer?"

Anmodningen og den bløte, venlige tone hvori den blev fremsat gav Else mod til endelig at se op, og den forstaaelse og ærbødige venlighet som lyste ut av hans øine under de kraftege, hvite øienbryn gjennomstrømmet hende med lykke og gav hende mod.

„Tak, hr. general! — Jeg kan love Dem at løytnant Engström vil efterkomme Deres venlige opfordring!"

„De lover mig det, frøken Hammer?" spurte han. — „Jeg kan ikke motstaa fristelsen, jeg maa prøve den fiolinen, — den har en tone som et erglekor, — ikke sandt. De kjender den?" og generalen trak frakken av, grep fiolinen er det? — Serenade av og prøvde den. — „Hvad Carmen! — Kanske det gaar, — jeg er i en udmerket stemning som sikkert er fremkaldt av Deres nærværelse!"

Deilige toner likesom aanded frem av fiolinen og bølget ut i rummet og fylde det med skjønhed og længsel.

Generalen var ikke bare en ivrig musikalsker, men i øieblikket maatte han ogsaa være inspirert, for hans mestertlige foredrag rev Else bort fra alle de knugende omstændigheter som til daglig blandet sig i hendes kjærlighets lykke.

Da generalen efter at ha spillet serenaden to ganger foreslog hende en duet, begynte hendes hjerte at banke, men idet hun stolte paa hans ridderlige overbærenhet og drevet frem av en trang til at faa luft for sine følelser, samtykket hun og satte sig til pianoet. Generalen valgte stykkerne, det var ældre og lettere ting som ikke stillet store fordringer og som hun kjendte godt, og som harmonerte med hendes lykkedrømmer; ja, han fik hende til og med til at synge.

Tiden gik uten at de merket det og sommernattens bløte halvmørke la sig som en taake over byen, da generalen endelig foreslog at avbryte den gjensidige underholdning. Han fulgte hende hjem idet han konverserte hende livlig hele tiden.

Det varte en stund for Else kunde faa sove; det var ikke bare generalens venlighet og hans interesse for Viggo og hende som holdt hende vaaken, men ogsaa det han ikke hadde talt om. Han hadde ikke spurt — ikke paa den mest hensynsfulde maate — hvad hendes erend var i Viggos logi, heller ikke om hvorledes hun vilde underrette Viggo om konkurransen, det skulde hun jo egentlig ha gjort i den tid de spilte. — Det var trylleri det hele, sommernattens trylleri, uforstaaelig, men deilig!

Else gav sig god tid næste morgen og det var ikke nogen tilfældighet at hun først saa sin far ved frokosten. Hendes lille bror hadde i forbigarten sagt til hende: „Du har noget ivente, Else. Det brygger nydelig op, kan du tro!"

Det var stemningen i huset.

„Godmorgen, Else! — Litt sent oppe — sa obersten og rørte energisk i kaffekoppen, mens han sendte hende et blik som røbet mange usagte ting.

„Godmorgen! — Jeg hadde noget at ordne i skuffene mine, far! — Der kommer militærlægen," fortsatte hun, glad ved utsigten til at forhøret skulde opsættes.

„Godmorgen, frøken Hammer! Godmorgen, oberst! — Jeg har gode nyheter," sa militærlægen ind gjennom det aapne vindu.

„Løytnant Viborg befinder sig meget vel. Jeg kommer indenfor

Da generalen foreslog en duet, satte hun sig ved pianoet og begynte at spille.

— Aa, det lugter deilig kaffe her, — og den koppen er til mig," fortsatte han, da han kom ind og satte sig. „Jeg har egentlig ikke tid, men jeg syntes jeg maatte takke Dem for koncerten igaaftes, — De synger godt og især maa jeg komplimentere Dem for den følelse De lægger i foredraget! Hvad fiolinstemmen angaar, saa —"

„Saa var den akkurat likesaa pipende som ellers! — Kan du ikke faa ham til at spille slik at man kan høre det er et mandfolk som spiller? — Og la os faa sagt det med det samme. Doktoren har sikkert ikke noget imot at jeg i hans nærvær paataler den skandale han har været vidne til! — Hvorledes kan det falde dig ind at besøke en ung mand i hans logi og synge og spille med ham saa hele byen blir underrettet om den skam du bringer over dit navn og din familie? — Jeg vet at generalen gik forbi igaaftes, — vi møtte nemlig toldbetjenten som hadde hilst paa ham, — hvad maa han tænke om dig, hvad maa han ta dig for?"

„Ja, frøken Else, — det var jo litt ubetænksomt, — og husk paa hvor kræsen og fordringsfuld han er med musik," supplerte doktoren.

„Ja, det faar da endda være, — men at min datter besøker unge officerer i deres logi — skandale! — Varænrer! — Fy! —

Ja — hvad skal jeg gjøre? Skammen er jo din ogsaa! — Jeg maa straks op og gi generalen en forklaring, — men hvad skal jeg si? — Hadde du endda været forlovet med Engström — det hadde jo allikevel været upassende, men det hadde da været litt bedre —"

„Men kunde vi ikke se at arrangere denne forlovelsen, oberst?" sa en dyp stemme fra det aapne vindu. „Godmorgen, mine herrer, og godmorgen, frøken Else. — jeg kommer indenfor!"

„Generalen!"

I næste øieblik var han inde i værelset. Alle reiste sig og slog hælene sammen.

„Jeg har en nyhet som ikke lot mig ha ro, kjære oberst," sa han, idet han trykket de tilstedeværendes hænder. „Jeg har netop faat telegram fra min svoger, unge løytnant Engström har bestaaet prøven derinde — hvilket sikkert interesserer alle de tilstedeværende — ikke sandt, frøken? — En ære for regimentet og en glæde for alle venner av hans musik!"

„Det var sandelig en glæde, hr. general! — Ja, han hadde jo talent, uomtvistelig talent! — Militærlægen og jeg stod igaaftes utenfor hans vinduer aldeles betat av hans præstationer —"

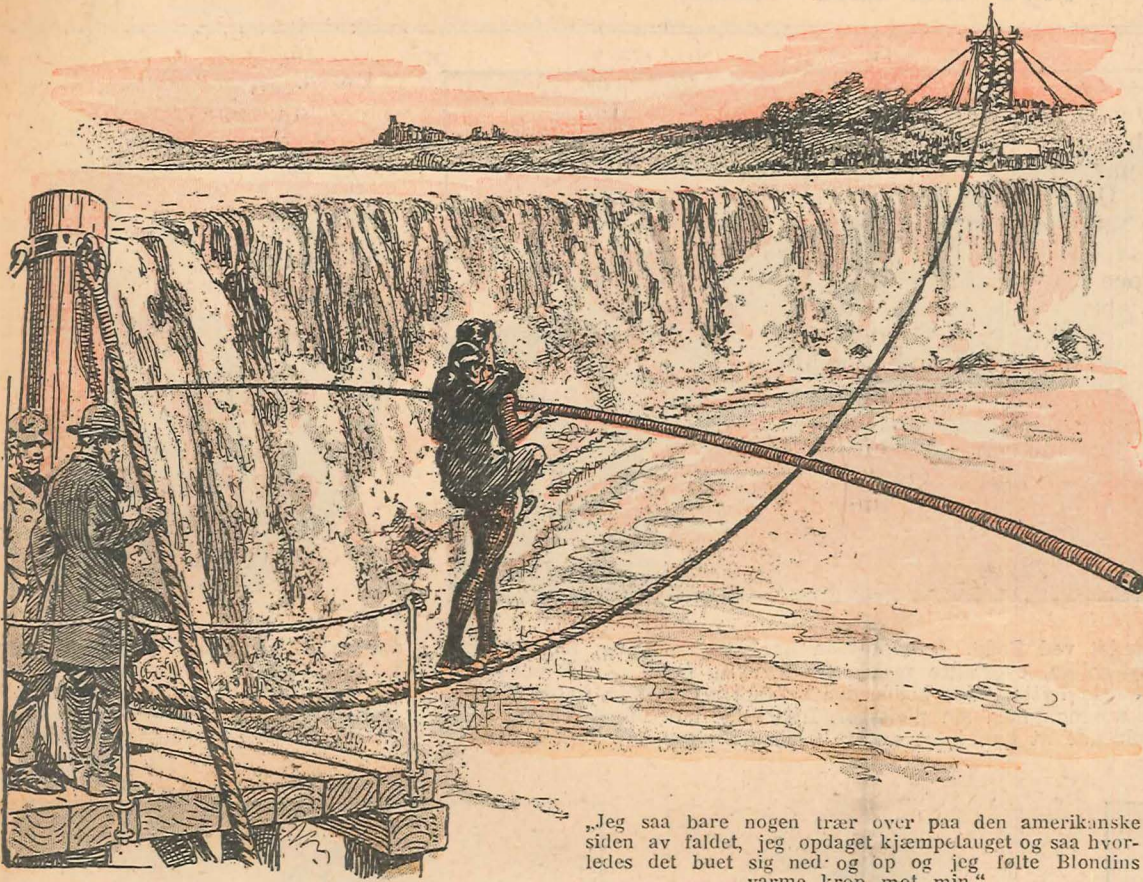
„Det var nok en ringere kraft, mine herrer. — Det var nemlig mig som sammen med Deres datter benyttet hans fravær til at stjele nogen toner av hans guddommelige instrument! — Maa jeg takke Dem, frøken Else! — Ja, oberst, vi hadde samme forbryderiske indfald og naar vi nu som De sier har glædet Dem og doktoren med vort dilettanteeri, saa kan vel frøken Else gjøre regning paa Deres tilgivelse, — men av hensyn til andres mening var det kanske det heldigste at vi, som De meget diplomatisk antydte, betragtet løytnant Engström og frøken Hammer som forlovet og offentliggjorde forlovelsen snarest."

„Selvfølgelig! — Det er mig en ære at hr. generalen omfatter min datter med saa stor interesse! — Jeg forstaar bare ikke hvorledes Engström som hadde vaktinspektion inat kan være i hovedstaden —"

„Jeg har fritat ham, — det er ganske i sin orden! — Ikke sandt, frøken, det er ganske i orden? — Maa jeg være den første til at ønske Dem tillykke, — men vil De ikke gi mig et kys — bare paa kindet — — det synes jeg jeg har fortjent!"

Paa line over Niagara.

Naar man fra New Oxford Street i London like ved „British Museum" svinger mot syd og gaar ned Greek Street, kommer man ved Soho Square ind i Londons fremmedkvarter. I Soho hører man som regel mer italiensk, tysk og fransk end engelsk, av folketyperne kan man se at dette ikke er angelsaksere, og skiltene over restaurantene og butikkene fortæller en at man er inde i en fremmed verden. Herinde kunde man indtil for nogen aar siden i Dean Street finde en liten cigarbutik hvor der bak disken stod en liten mand med silkekalot, mens man over indgangen uvilkaarlig maatte lægge merke til et blaåt og hvitt skilt hvorpaa der stod „Tobaksforretningen Niagara", og over navnet var der malt et billede av vandfaldet. Over faldet saa man utspændt et tau og paa tauet gik en mand i rød trikot, som bar en stor balancerstang i hændene og et menneske paa ryggen. Linedanseren var den berømte Blondin og mennesket som sat paa

„Jeg saa bare nogen trær over paa den amerikanske siden av faldet, jeg opdaget kjæmpetauet og saa hvorledes det buet sig ned og op og jeg følte Blondins varme krop mot min.“

ryggen var Yves Marie Kerguelen, tidligere matros, nu indehaver av tobaksforretningen midt inde i Londons myretue. Og om hvorledes Kerguelen kom til at sitte paa ryggen av Blondin paa den farligste vandring noget menneske nogensinde har været ute paa, fortalte han en gang til endel mennesker som stod og røkte manilla-cigarer og drak portvin i bakværelset til hans butik.

Dengang — det var i sommeren 1855 — var jeg rømt fra skibet mit i Filadelfia. Vi fik mer tamp end vi fik mat ombord, og desuten var det første gang jeg var i Amerika, saa eventyrlysten kom over mig og jeg løp iland. Jeg burde ikke ha gjort det, for jeg forstod ikke engelsk, saa det var vanskelig for mig at klare mig. Jeg forsøkte at arbeide mig op til Kanada, hvor man ogsaa taler fransk, og jeg kom til et sted som heter Drummondsville. Det var en liten by som laa paa den kanadiske side av Niagarafossen, og hvor der om sommeren kom en mængde turister for at se faldene. Jeg fik plads paa en kafé, hvor jeg skulde vaske op glas, rulle frem tønder og skure gulvet om aftenen. Der var nok at gjøre, og man ventet at det vilde bli endnu mer i juli maaned, for da skulde det sensationelle ske, at en mand vilde gaa paa line over faldene. Det blev sagt at det var en fransk linedanser som het Charles Blondin. Det blev fortalt at man vilde lægge sig imellem og forhindre forestillingen, men sensationslysten var sterk hos yankeerne, og jeg saa at der blev truffet forberedelser til at det uhorste skuespil skulde finde sted.

Jeg var egentlig ikke videre ræd for Blondins skjæbne. Jeg visste han var en kjæk og dumdristig mand, og jeg hadde selv engang set ham danse paa line fra kirketaarnet i Calais ned til et hustak. Han var fra St. Omer i Nordfrankrike; det blev sagt at han var et hittebarn og at en linedanser hadde tat sig av ham og opdraget ham i sin kunst. Ja, hvad skal man si, enhver har sin maate at tjene sit brød paa. Jeg husket ham ganske tydelig og hvorledes han saa ut, og da en gjest en aften kom ind i kafeen hvor jeg arbeidet og jeg saa hans ansigt, var jeg sikker paa at det ikke var nogen anden end Blondin. Det kunde passe, for det var om tre dager at forestillingen skulde finde sted, og da jeg bragte ham hans kaffe sa jeg nogen ord til ham paa fransk. Han saa op paa mig, og jeg har aldrig set et ansigt som var en slik blanding av godhet og lynende bestemthet, av venlighet og av kraft. Han nikket og sa: „Landsmand?“ Og jeg svarte „Ja!“ Saa bad han om en kop melk og til min store forbauselse saa jeg ham trække en liten graa og hvit kat op av lommen. Jeg har aldrig set en saa liten kat. Han satte den paa bordet og den begyndte at slikke melken i sig. Jeg gik videre med mit arbeide, men jeg merket hele tiden at Blondins øine hvilte

paa mig. Jeg blev derfor ikke videre forbauset da jeg fandt ham staaende utenfor huset efterat kafeen var lukket og jeg skulde gaa hjem. Han rakte mig haanden og sa. „Jeg er Blondin. Jeg vil snakke med dig, gut.“

Det han sa til mig den aften da vi gik opover stien mot Clifton kommer jeg aldrig til at glemme. Han fortalte mig at han skulde ha ti tusen dollars for at gaa over faldene første dag, og at han skulde ha tolv tusen dollars næste dag hvis han kunde gjøre et eller andet kunststykke underveis. Nu hadde han tenkt at bære en mand paa ryggen, og da han hadde hørt at jeg hadde været sjømand og derfor ikke led av svimmelhet, hadde han tenkt at han kunde bruke mig. Tusen dollars, gut! Jeg vet ikke hvorledes det gik til, om det var av ærgjerrighet, av frygt for at bli anset for ræd, av lyst til at tjene tusen dollars, ellers fordi jeg følte en ubegrænset tillid til manden, men da Blondin vendte sig halvt mot mig i mørket og jeg saa hans venlige, rolige ansigt, rakte jeg ham haanden, og dermed var saken avgjort.

Da Charles Blondin første dag gik over faldene paa linen, var jeg ikke dernede for at se paa ham. Jeg var ræd for at jeg skulde faa skræk i mig og løpe min vei bort fra altsammen; men inde fra kafeen kunde jeg høre lyden fra hundre tusen mennesker som hadde leiret sig i parken og betalt en dollar for at se Blondin falde ned i strømhvirvlene og forsvinde som et halmstraa. Jeg hadde ikke fortalt til nogen hvad jeg skulde gjøre. Men merkelig nok sov jeg noksaa rolig næste nat, og da klokken var to om eftermiddagen gik jeg ned til Blondins telt ved Cedar; jeg kom ind til ham netop som han holdt paa at

Blondin satte katten paa bordet og dyret begyndte straks at slikke melken i sig.

spise. Han var saa rolig som et barn i sengen, og da han saa mig rakte han mig haanden. „Jeg hadde ikke ventet dig,” sa han. „Derfor tok jeg stytene mine med.“ Hvis ikke jeg var kommet, vilde han til publikums forlystelse ha gaat over faldet paa stytter. Jeg saa paa stytene som stod i en krok og tænkte: „Er det noget at være ræd for, naar Blondin turde vaage det?“ En time senere var vi ute ved stedet hvor vandringen skulde begynde. Blondin skulde gaa fra Cedar over Hesteskofaldet og over til Gjetøen, som deler faldet i to deler. Paa begge steder var der reist høie master med en platform øverst og en tverpinde ut, og linen som var av hampetaug laa 50 meter over faldet og blev strammet i begynder ved et spil som blev betjent av soldater. Mastene blev avstivet med sterke barduner. Da vi kom op paa platformen grep jeg et øieblik fat i masten av rædsel. Jeg tænkte paa at hoppe ned med det samme, saa var det hele forbi; men Blondin saa rolig paa mig, han grep efter stytene, som allerede var bragt derop, og det bragte mig til mig selv. Jeg hadde mine hverdagsklær paa og seilduksko, og uten at jeg egentlig visste hvad jeg gjorde, tok jeg Blondin om halsen og hoppet op paa hans ryg. Jeg holdt føttene spændt ind mot hans underliv og med hændene holdt jeg ham rundt halsen, mens jeg lukket øinene. Jeg vilde ikke ha nogen sæk om hodet. Falder jeg ned, tænkte jeg, kan jeg ikke svømme med sæk over hodet. Svømme i Niagara! Jeg tænkte som jeg hadde forstand til. „Nasen ret frem!“ kommanderte Blondin. „Ikke se ned!“ Da jeg følte det begyndte at gyngte under mig, isnet det et sekund nedover ryggen paa mig, — men da visste jeg at det ikke var tale om at komme tilbake.

Det som laa under mig saa jeg ikke noget til. Jeg saa bare trær over paa den amerikanske siden av faldet, jeg opdaget hampetaugets bevægelse, saa hvorledes det buet sig ned og op som en landevei mellem to bakker, og jeg merket Blondins varme krop mot min. Han var i høirød trikot, og jeg saa balancerstangen i hans hender bli løftet tilhøire, tilvenstre og tilbake igjen. Pludselig saa jeg ned og saa de grønne strømhvirvler med hvitt skum som skrek og kokte. „Det er Niagara, og der skal du dø!“ tænkte jeg. „Sludder!“ svarte jeg mig selv, „det er de grønne engene hjemme ved Poldhu i Bretagne, og det hvite er faareflokkene. Luk øinene og forsøk at tælle alle faarene!“ Pludselig holdt jeg paa at le høit. Jeg kom til at tænke paa stytene. Det hadde været et syn at se en mand gaa heroppe og leke „bytte sæte“ med døden — paa stytter. „Det var det eneste øieblik som jeg var ræd for os begge,” sa Blondin bakefter. „Jeg merket at du holdt paa at le, og jeg trodde du var blitt gal!“ Hvor længe jeg sat paa Blondins ryg? Det vet jeg ikke. Det var likesaa længe som jeg hadde levd, syntes jeg, men jeg var ikke forbauset over at det ikke tok slut. Her skulde jeg sitte bestandig, bestandig, og alltid se tauget gyngte langsomt op og ned. Der var 350 meter over faldet, og jeg hørte bakefter at Blondin hadde brukt fjorten minutter paa at gaa over. Da vi kom over paa platformen paa Gjetøen, stod der en mand og tok balancerstangen fra Blondin og løftet mig ned. Han maatte rive hændene mine fra hverandre. Hvorledes jeg kom ned av masten kan jeg ikke huske.

Om aftenen fik jeg mine 1000 dollars, og kaféverten som jeg arbeidet hos gav mig 500 for at bli en maaned til. Jeg var blitt et trækplaster. Alle skulde se mig. Blondin reiste dagen efter. Fem aar efter, det var i 1860, kom han igjen, og da gik han paa stytter over faldet, han skjøv en trillebor foran sig, og han satte sig midt paa linen og rørte og stekte en omelet. Jeg saa det ikke, for dengang var jeg i Kalifornien ved guldgrubene der. Men jeg har endnu en amerikansk avis med billede av Blondins og min tur over faldet, og efter det er skiltet over butikken blitt malt.“

„Og Blondin?“

„Blondin,” svarte gamle Kerguelen, „Blondin døde i en alder av 70 aar som en liten rentier i en fransk landsby. Han danset paa line like til han var 60, og det blev sagt at han alltid hadde en graastripet kat med sig. Det var hans overtro.“

Fru Fernanda Nissen, den bekendte litterat og forkjemperinde for kvindesaken, socialdemokratiet etc. blev et offer for spanskesyken under et studieophold i Tyskland.

Fra mordstedet ved Bodø. Dagspressen har bragt diverse meddelelser om det uhyggelige, overlagte mord som fornylig fandt sted i nærheten av ovenstaaende hytte. Her bodde den beklagelsesværdige, halvt aandsvake pike sammen med sin pleiemor. Indicierne mot morderen var saa overvældende at han intet andet hadde at gjøre end at tilstaa.

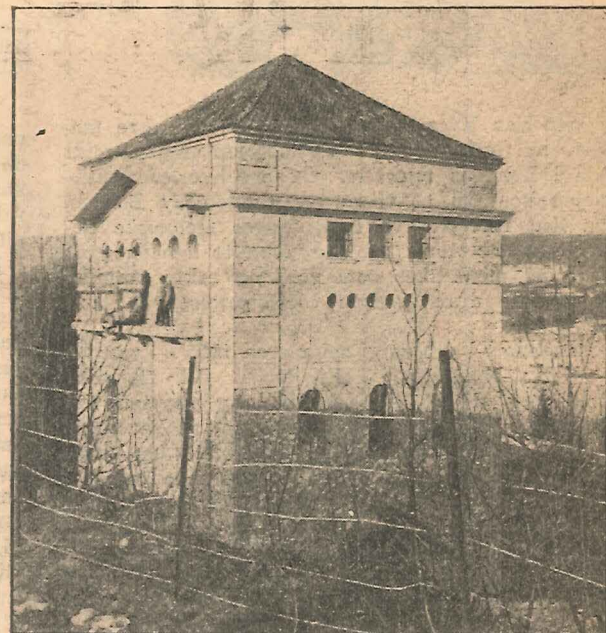
En rydningsmand. Anders Tessem i Beitstaden som forleden fyldte sit 65. aar blev da smukt hædret av Nord-Trøndelags landbrukselskap for sit store rydningsarbeide.

Norsk Folkemuseum i ny skikkelse. Der har nylig været avholdt arkitektkonkurrance om en række nye bygninger paa Folkemuseet paa Bygdø. Første præmie tildeltes arkitektene Bjercke og Eliassen. Vi hitsætter her en av disses perspektivtegninger, som viser et gaardsinteriør med vestibulepaviljong. De nye bygninger vil komme til at danne kompleks av 3 store museumsbygninger som skal huse forskjellige samlinger.

„Alt for dyra!" Saaledes lyder Lisa Kristoffersens valgsprog og i overensstemmelse med det har hun i aarenes løp gjort en overordentlig betydningsfuld indsats til fordel for dyrebeskyttelsen. Lisa Kristoffersen fyldte forleden sit 87. aar men er fremdeles i fuld vigør.

„Oplysningen stiger". Fra Raanaasfosanlægget, Akershus fylkes store elektricitetsverk. Fra Raanaasfossen er der nu bygget en 50.000 volts ledning til Eidsvold hvor to store transformatorstationer er opført — en paa Dal og en paa Minnesund. Her ser man den sidstnævnte hvorfra der igjen fører 17.000 volts ledninger til Feiring og Hurdal. Man har nu faat lys i hvert hus ogsaa i disse bygder. — Fot. Holmsen.

Roald Amundsens polarekspedition. Fra denne fik man nylig den overraskende meddelelse, at den ogsaa denne vinter maatte ligge i vinterkvarter før man tok fat paa driften over Polhavet. I 1918 overvintret „Maud" ved Kap Tscheljuskin og her forlot Tessem og Knudsen (merket med X paa ovenst. billede) ekspeditionen. Hvor er de nu?

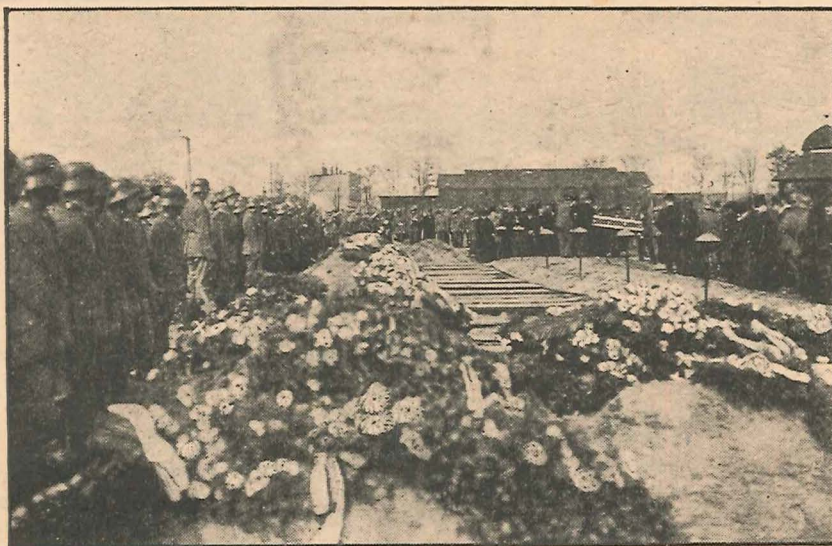

Naar barna spiller komedie. Det Deichmannske biblioteks avdeling paa Grünerløkken i Kristiania har med stort held forfulgt sin sukses fra juleferien ved at la nogen teaterinteresserte barn opføre det morsomme syngestykke „Til sæters" av Riis paa bibliotekets lille scene. Barna var rigtig flinke og deres kolleger i salen vildt begeistret. - Skarpmoen.

Det gjærer fremdeles i Mellemeuropa.

Tysklands nye rikskansler, utenriksminister Hermann Müller som har efterfulgt Bauer. Müller var en av de to tyske utsendinger som underskrev fredstraktaten i Versailles.

Ofrene for revolten i Leipzig begravnes under riksværnets nærvær. Hvor mange der er blitt drept under de tyske revolutionskampe som fulgte av det Kapp-Lüttwitz'ske eventyr vet man ikke saa nøie. Bare i Leipzig alene var tallet paa de dræpte over 250, men uroligheten bredte sig jo over store deler av landet og var i Ruhrdistriktet særlig akut.

Føreren for den nye tyske hær, general friherre von Watter, som fikk den oppgave med sterke avdelinger av riksværnet at slaa ned oprøret i Rhindistriktene, især i Ruhr.

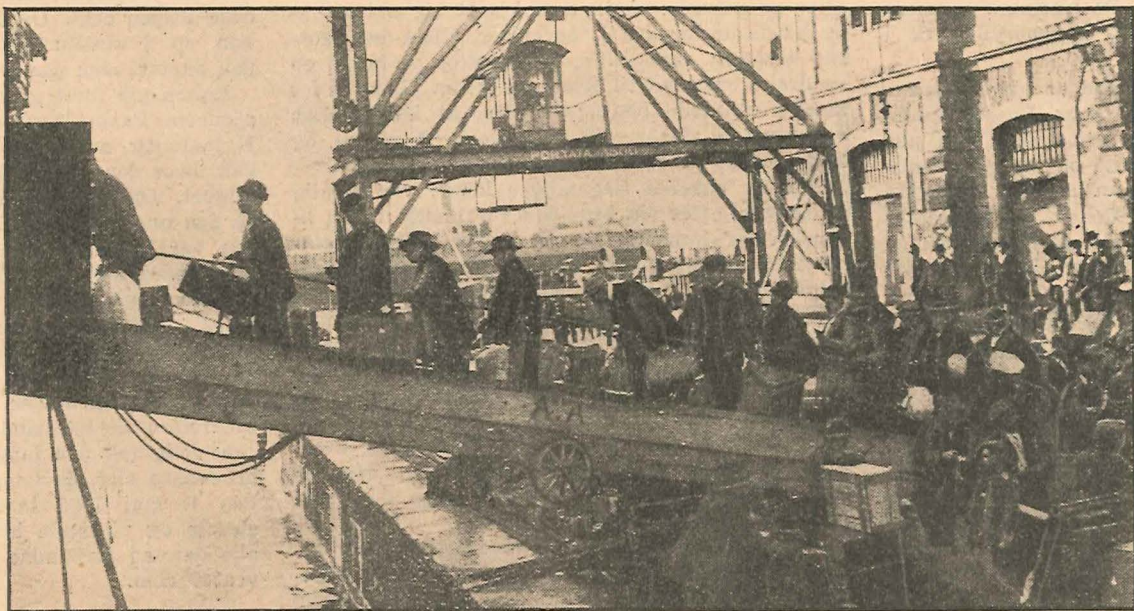
Ungarns gamle kongefane utfoldes ved en militærrevy for diktatoren admiral Horthy. Man har i Ungarn offisielt erklært at landet er og blir et kongerike selvom det endnu har republikansk statsform. Det vil nu vel heller ikke være synderlig længe før ogsaa kongen viser sig, og med adskillig spænding avventer man hvem vil faa St. Stefans-kronen paa sit hode.

uro og forvirring som ikke bare har git det tyske nærings- og bedriftsliv et følelig tilbaketog, men ogsaa stillet den nye tyske regjering med utenriksminister Müller som rikskansler overfor svære politiske og socialpolitiske vanskeligheter. Ja, det førte som bekjendt endog til skjæbnesvangre storpolitiske forviklinger. Den kommunistiske revolutionsbevægelse som fulgte paa det Kappske eventyr antok i de tette industricentre i Ruhrdistriktet en slik karakter, at det ikke lyktes det tyske riksværn at dæmpe opstanden her saa hurtig som andensteds i riket. Ruhrdistriktet ligger indenfor den nøytrale zone, og da den garnison Tyskland ifølge fredstraktaten har ret til at holde i denne zone viste sig for liten til at slaa oprøret ned med, lot den tyske regjering flere tropper marsjere ind i omraadet uten at avvente de alliertes billigelse av et saadant skridt. Som svar paa denne aksjon rykket franskmændene imidlertid frem og besatte Frankfurt am Main og en række andre byer uten paa sin side at konferere med sine allierte derom. Den franske aksjon vakte vældig forbitrelse i Tyskland og fremkaldte en saa dyp misstemning hos de allierte at det er tid endog næsten saa ut til, at deres alliance skulde bli sprængt. Utsigten hertil vakte en ikke ringe grad av skadefryd blandt tyskerne, men forviklingen gled over paa den maate at Frankrike erklærte sig villig til for fremtiden ikke at handle paa egen haand. Imidlertid opretholdt franskmændene sin paastand om, at det var det av reaktionære kræfter gjennemsyrte tyske riksværn som hadde foranlediget den militære indgripen i Ruhrdistriktet under den nye rikskanslerchef general von Watters ledelse. Og utvilsomt er det vistnok ogsaa, at likesom det mægtige tyske embedsverk fremdeles er besat med en række av det gamle regimes embedsmænd, saaledes er

Mindesmerket over den myrdede Miss Edith Cavell avsløres av enkedronning Alexandra paa St. Martins Place i London. Paa forsiden ses en statue av den dræpte sykepleierske og paa fotstykket staar der: Edith Cavell. Bryssel. Død 12. oktober 1915. Over statuen læses: For konge og fædreland. Humanitet. Og øverst kronens monumentet av en kvindelig figur med et barn paa fanget.

Man hadde haabet og ventet at Europas befolkning skulde kunne aande lettere og friere, efterhvert som fredsslutningen gik ilaas. Hvor bittert er man dog ikke blitt skuffet i saa maate! Istedetfor nye steg frem mot den rolige fredens og arbeidslivets æra som vel nu alle stunder hen til, omend efter forskjellige synspunkter, befinner vor ulykkelige verdensdel sig stadig under trykket av en skjæbnesvanger gjæring. Krise følger paa krise, snart her, snart der, snart av en aarsak og snart av en anden. Folkene lider under en nervøs paakjending som visseilig ikke gir krigstidens noget efter — saameget mer som begivenhetene ofte rykker den enkelte helt indpaa livet. Fremforalt gjælder dette Tyskland som siden det Kappske militærkup har frembudt et sørgelig billede paa en

I store flokker utvandrer nu østerrikerne over Triest. Det sønderlemmede og ødelagte land kan ikke lenger føde sin befolkning. Nøden huserer i landet og fremtiden tegner sig mørk og kummerfull. Saa mange som mulig lægger med sorg i hjertet fædrelandet bak sig for at søke sig chancer i fremmed land. Her ser man nogen av dem gaa ombord i engelske eller italienske skiber for at emigrere til Sydamerika.

ogsaa riksværnet — Tysklands nuværende hær — i en for republikken faretruende grad under indflydelse av det gamle preuserregimentes militarister. Det er vistnok ogsaa likesaa utvilsomt at Baltikum-troppene fremdeles eksisterer mens dr. Kapp og general Lüttwitz er paa frifot. Det har idetheletat vist sig at den Kappske episode maa anses som et for tidlig utslag av et temmelig utbredt monarkisk komplot som man medio april hvert øieblik ventet vilde gaa til et nyt kup. Rikskansleren erklærte imidlertid at et saadant vilde bli møtt med en ny generalstreik, mens kommunistene forberedte sig paa atter at fiske i de rørtede vande og mens sydtyske separatisttendenser igjen stak følehornene frem.

Et kongebryllup i Oslo 1589.

Av Wladimir Moe.

Prinsesse Anna — en datter av kong Frederik den anden, — skulde giftes med Skotlands konge, Jakob den sjette, og en dag høsten 1589 stod en flaaete med prinsessen ombord ut for at føre hende til hendes nye hjem. Men bryllupsfærdens kom ikke til at feires i Skotland, men i Norge, fordi prinsessen paa grund av voldsomme storme over Skagerak og Nordsjøen ikke kunde komme videre. De, der efter hvad fok sa, var skyld i disse storme, var nogen slomme „hekser“ og „troldkvinder“ i Kjøbenhavn. De hadde nemlig sendt deres hjælpere ut paa havet i tomme øltønder og lerpotter, for at de kunde ordentlig puste en kraftig orkan op. Og — hvad der her er det merkeligste, — disse samme kvinder indrømmet at det var dem som hadde arrangert stormene, skjønt det merkelige i disse tilstaaelser forsvinder, naar datidens uhyggelige forhørsmaate med pinebänk og tomkeskruer og andet gyselig tilbehør rinder en ihu. I Bremerholms annaler for aaret 1590 staar der tørt antegnet: „Fra 15. Juni blev de Kvinder brændte i Kjøbenhavn, som hadde forgjort Kongens Skibsflaade 1589 paa dens Rejse til Skotland med Frøken Anna“. Ikke mindre end tretten stakkars gamle koner maatte her lide døden for en taapelig overtros skyld, nemlig Ane Koldings, Maren Mads Bryggers, Karen Vævers, Margrete Jakob Skippers, og hvad de nu het allesammen. Og som efterslæt maatte paa Castlet Hill i Edingburgh ogsaa adskillige skotske mænd og kvinder lide baaldøden, fordi ogsaa de hadde hat deres andel i det onde anslag mot de kongelige skiber og den uskyldige unge brud, hvis bryllup de dog, trods alt „kogleri“, ikke kunde forhindre, og hvorom der fortelles i nedenstaaende stykke „Et kongebryllup i Oslo 1589“.

Det gamle Oslos annaler rummer adskillige merkelige og interessante begivenheter, men den mest romantiske festlighet hvorom de melder er visse- lig det bryllup som fandt sted der i 1589 mellem kong Jakob VI av Skotland, Maria Stuarts og Darnleys søn, og den dansk-norske prinsesse Anna, Frederik II's datter. De nærmere omstændigheter ved dette historiske kongebryllup er i korthet følgende:

Ved den tid raadet i Skotland en sterkt utpræget antipati mot den katolske lære. Da saa spørsmålet om den unge konges giftermal kom paa bane, kunde der ikke være tale om at søke hende fra et papistisk hof, da man absolut forlangte en protestantisk dronning. Mellem de protestantiske fyrster stod den dansk-norske konge som en av de mest ansete, hvorfor man henvendte sig til ham.

Endnu inden kong Jakob i 1587 blev myndig, var der indledet underhandlinger med Frederik II om en forbindelse med hans anden datter, Anna. Allerede i 1586 hadde han git sit foreløbige samtykke, men da underhandlingene trak i langdrag og han inden deres endelige avslutning var avgaat ved døden i 1588, og den nye konge, Christian IV var umyndig, blev det dronningmoderen Sofia av Meklenburg, som kom til at lede alle bryllupsforberedelsene i Kjøbenhavn, hvor hun hadde meget bestyr med „at kjøpe silke, prutte paa juveler og paaskynde et korps av 500 skræddere, som sat hver dag med hændene fulde av arbeide for at faa den fyrstelige brudestas istand“.

Sommeren 1589 var endelig alt færdig til for-mælingen. Som almindelig i hine dager skulde denne ske ved „stedfortræder“. Dertil utvalgte

kong Jakob jarlen George Keith, som han med et prægtig følge sendte til Kjøbenhavn, hvor for-mælingen per procura fandt sted i august under stor høitidelighet.

Den 5. september 1589 forlot den unge brud Kjøbenhavn for paa et krigsskib og geleidet av er hel flaaete at drage til sit nye hjem i Skotland. Men saasart skibene vel var kommet ut i Skagerak, reiste der sig en saa voldsom motstorm, at de blev nødt til at søke havn. Med meget besvær lyktes det dem at komme ind til Flekkerø ved Kristianssand, hvor admiralen Peder Munk „lod anrette en kostelig Banket“.

Efter 6 dagers ophold i den lille uthavn gik flaaeten atter under seil for at forsøke at komme over Nordsjøen, men lykken var heller ikke nu gunstig. Vind og veir drev skibene ind til Rækefjord i Sogndal. Ogsaa herfra mislyktes over-farten. Ovenikjøpet vilde uheldet, at det skotske gesandtskaps skib blev skilt fra de øvrige, og at den lille danske flaaete med prinsessen maatte paany søke tilflugt i Flekkerø, hvor hun i etpar dager maatte ta tiltakke i en tarvelig liten fiskerhytte. Flere nye forsøk viste sig like forgjæves, hvorfor det endelig efter megen ventileren blev bestemt at dra til Oslo, hvor prinsessen skulde tilbringe vinteren. Dit kom saa det kongelige brudetog den 25. oktober efter i over 7 uker at ha fristet en sjøreises mange fataliteter i hine dager.

Indtoget i byen skildres som i høi grad storartet. Da nemlig prinsessen steg iland, stod „det hele Kleresi“ forsamlet paa bryggen, mens borgerskabet i fuld væbning dannet æresvagt op gjennem gaten. Statholderen, Axel Gyldenstjerne, og „Land-sens Høvdinge“ ønsket hende „underdanigst til Lykke og Salighet“. Toget gik til bispegaarden hvorhen hun ledsagedes av adelsmænd og fornemme damer, „hvilke alle hendes Naade gav Haand“. Derefter fulgte „i ærbødig Afstand“ biskoppen, den lærde magister Jens Nilsen, tillikemed presteskabet, saa kom borgermester og raad og nogen „fornemme Borgere“ og tilslut „den gemene Almue“, som da hendes naade var gaat ind „løsende hver sin Musket eller Rør, hendes Naade til aller største Æres Erbydelse og underdanigste Salve“.

Imidlertid synes ikke livet i Oslo at ha været efter prinsessens sind. Hun kjedet sig skinbarlig og hadde derfor den 1. november, trods den skotske gesandts forestillinger, besluttet at bryte op og drage overland til Kjøbenhavn, da pludelig det aldeles uventede budskap indløp, at kong Jakob selv med 5 skiber var ankommet til Norge og kunde en av de første dager ventes til Oslo:

Den av naturen flegmatiske konge var nemlig av længsel efter sin brud blit forvandlet til en lidenskabelig forelsket brudgom. Da han saa mot-tok underretningen om, at prinsessen var blit liggende veirfast i Norge, og at reisen var blit utsat til vaaren, fattet han den energiske beslutning at opsøke hende. Allerede den 22. oktober indskibet han sig med sin kansler og hofprest i Leith og satte med en flaaete over Nordsjøen. Efter en heldig reise ankom han 3. november til Flekkerø, hvor han tok ind i den samme fiskerhytte, hvori prinsessen kort forut hadde opholdt sig. Han sa selv, at han hadde „lyst til at ligge der, som hun hadde ligget tilforn“.

Fra Flekkerø reiste han dels overland, dels til-sjøs og naadde 19. november Asker, hvor statholder Gyldenstjerne „med den danske, skotske og norske Adel var udreist imot Hs. Majestæt og gjorde ham Geleide ind i Byen, hvor han strax søkte til Bispegaarden for at træffe sin længselsfuldt forønskede Brud“.

Hos hende opholdt han sig en halv time, hvor-

paa han begav sig til sit herberge hos „Anders Skrædder“. Her blev han opvartet av adelen og derpaa av biskoppen, som ønsket hma velkommen i en sirlig latinsk tale, der blev besvart av den lærde konge i samme sprog. „Og var Hs. Majestæt en høi, smal Herre, mager under øinene, hadde en rød Fløiels Trøie, besat med Gyldenstykker og en sort Fløiels Kappe, underdragen med Sobel“.

Da kongen brændte av utaalmodighet, gik man straks igang med forberedelsene til bryllupsfesten, og den 23. november fandt vielsen sted „i Kristen Mules Gaard i den store Sal med saadan Herlighet som paa den Tid og Sted var Evne til. Salen var paa det kosteligste med Tapeter beprydet; der som Kongen og Frøkenen skulde staa, var Gulvet overbredet med et stykke, rødt Klæde, derpaa var og beredt tvende fyrstelige Stole, overdragne med rød Damask, hvor der laa to røde Fløiels Hynder“.

Klokken to middag indfandt alle danske og norske adelsmænd sig hos Anders Skrædder og fulgte kongen hen til „Frøkenen“. Utenfor bryllupshuset stod trompetere og blaaste fanfaren. Da kongen og prinsessen hadde indfundet sig i salen, begyndte ceremonien med et musikknummer. Den skotske hofprest holdt saa paa fransk en tale om egteskapet, hvorpaa han føiet deres hænders sammen.

Nu kom turen til Oslo bisp, som først holdt en dansk tale til brudeparret, hvorefter han i en latinsk tale ønsket kongen en lang regjeringstid. Herpaa gav hs. majestæt et meget naadig svar.

En hel maaned forblev kongeparret i Oslo, hvor det forkortet tiden paa bedste maate. Endelig begav de nygifte sig den 22. december paa reisen, som først gik til Danmark for at hilse paa dronningens slekt. Det later til, at kong Jakob maa ha været svært tilfreds med den mottagelse han hadde faat, ti ved avreisen forærte han biskoppen i Oslo to forgyldte sølvfater og viste ham ovenikjøpet en ære, som skottene berettet „at han aldrig hadde vist nogen anden“. Den bestod i at han „drak Bispens selv til med et Kredents fuldt av vin, og da han havde ladet skjænke paany, tok Hs. Majestæt selv Kredentset og overantvordede Bispens det“. Og da kongen forlot Oslo, „stod han op i slæden og bød Almuen Farve! ikke paa Skotsk, men paa Dansk“.

Reisen gik først gjennem Smaalene og derpaa gjennem Baahuslæn, som dengang tillaa Norge. Nytaarsdag ankom de høie reisende til Baahus slot, hvor der holdtes fest med dans og megen lystighet. Opholdet her kom til at vare en hel uke, da den unge dronning blev syk. Endnu ved avreisen var hun saa daarlig, „at hun maatte ligge udi Slæden lige som udi en Seng“.

Ved svenskegrænsen møtte et svensk „gesandtskaps“ med 600 ryttere for at komplimentere og geleide det kongelige brudepar. Først i slutningen av januar naadde det Kjøbenhavn, hvor den ene fest avløste den anden, indtil det i april tiltraadte overreisen til Skotland.

Endelig tok den lange og temmelig eventyrlige brudefærd slut, da kong Jakob og dronning Anna den 1. mai 1590 landet i Skotland, hvor den største og viktigste høitidelighet, kroningen, med alle dermed forbundne ceremonier og festligheter ventet dem.

Sanna Rutlands egteskap.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Hun nikket uten at se paa ham.

Han la sin haand paa hendes arm.

„Men, kjære Sanna, du behøver da vel ikke at bli forskrækket for din gamle onkel Verner. Ikke sandt, vi to vet hvorledes vi staar overfor hverandre, og du har ikke mistet din tillid til mig, fordi du ikke mer kan kalde mig „onkel“. I grunden er det jo det samme. Jeg holder saa inderlig av dig — likesom din far gjorde. Glem aldrig at jeg vil sætte alt ind paa at gjøre dig saa glad og tilfreds som mulig og holde alt hvad der er trist og tungt borte fra dig. Tænk altid paa hvad din far vilde si, hvis han saa dig saa alvorlig og trykket. Forsøk ogsaa at være glad for min skyld. Naar du slet ikke vil være glad, saa maa jeg tro at jeg holder mit løfte om at beskytte dig mot alt ondt daarlig. Jeg sørger ogsaa ærlig og dypt over din far. Hans død hviler tungt nok paa mig — han døde jo for min skyld. Jeg faar ingen ro i sindet, saa længe du ikke er som før — som den gang paa farmen, da din far var frisk. Vær igjen min kjære, lille søster — vi bærer jo vor sorg sammen og hjelper hverandre. Vil du ikke det? Gi mig din haand paa det.”

Hun var kommet helt bort til ham og la nu med et dypt aandedrag sin haand i hans. Der laa et befriende smil over hendes ansigt som om hun folte sig lettet for en ubestemt uro og angst.

Han holdt hendes haand fast og nikket til hende.

„Ikke sandt, lille Sanna, du har tillid til mig — som om jeg var din far selv?”

„Du er saa snil, vær bare litt taalmodig med mig. Alt er saa nyt og fremmed for mig.”

„Men jeg er da den gamle — ikke sandt, Sanna?”

Hun strøk haaret fra panden og saa likesom ængstelig sporgende paa ham. Men da har besvarte hendes blik muntert og utvungen, smilte hun og sa:

„Undertiden er du det, men til andre tider forekommer det mig som om der er noget nyt og fremmed over dig.”

„Det er de nye omgivelser skyld i, barn! Det værner du dig til!”

„Tror du?”

„Ganske sikkert. Vær bare ikke ængstelig. Bare alltid modig og uforsagt. Glem aldrig at jeg er din beskytter og din verge. Følger du mig gjerne til mit hjem?”

„Ja, meget gjerne. Naturligvis vilde jeg ha været endnu mere glad, hvis far hadde været med os.”

„Han er hos os, Sanna, vi bærer ham med os i hjertet og paa den maate kommer han allikevel tilbake til sit gamle hjem.”

Nu skjøv hun ganske fortrolig sin arm ind under hans og hendes øine straalte.

„Det var et godt ord — det vil jeg alltid tænke paa.”

Han fortalte hende om sit hjem, om sine venner og om tante Fine.

„Vet du hvad, Sanna, du maa bære over

med tante Fine og ta hendes særheter med paa kjøpet. Hun har i mange aar skaltet og valtet som husfrue og har vænnet sig til at regjere. Du maa ikke ta hende særlig alvorlig. Lat bare som om du respekterer hendes meninger. Hvis du bare behandler hende med den fornødne respekt, vil du nok komme ut av det med hende. Du er selvfølgelig herskerinde i mit hus, men tante Fine maa langsomt vænne sig til den tanke at hun ikke længer er nummer en i huset. Ta hende litt humoristisk, likesom jeg gjør det, saa er hun uskadelig. Jeg maa ha den beroligelse med mig, naar jeg reiser, at dere lever i fred derhjemme.”

Hun saa forbauset ut.

„Naar du reiser igjen? Skal du snart reise bort igjen?” spurte hun ivrig.

„Ja, barn, saasart jeg har dig godt anbragt og vet dig i god behold i mit hus og under mine venners beskyttelse,” svarte han og iagttok hende skarpt.

Farven kom og gik hurtig i hendes ansigt. Han kjendte allerede dette tegn paa indre bevægelse hos hende. Det forekom ham som om hun pustet lettet ut.

„Blir du længe borte?”

„To aar.”

Der gik igjen en let skygge henover hendes let bevægelige træk.

„Saa længe?”

„Vilde du heller at jeg skulde bli hos dig?” spurte han spændt.

Hun rystet paa hodet.

„Du maa ikke la dig forstyrre i dine planer for min skyld — jeg vet jo, du vil foreta nye efterforskninger, ikke sandt?”

„Javist. Men hvis jeg skal bli hos dig —”

„Nei, nei,” svarte hun hurtig, „jeg er bare litt ræd for alle de fremmede mennesker — mest for tante Fine.”

Han lo.

„Sanna, du skal hverken være ræd for hende eller nogen anden. Ogsaa naar jeg er borte, vil jeg holde min haand beskyttende over dig. Ræd for tante Fine — det maa du slet ikke være. Du er husets frue, og hvad du vil, skal ske. Bare for at du skal ha det bedre og makeligere, skal hun fremdeles styre huset, indtil du selv kan gjøre det. Du skal heller ikke mangle adspredelser og fornøielser. Teatrer og konserter kan du besøke sammen med tante Fine — eller kanske du heller vil slutte dig til Katty Hagen. Du kommer til at like hende godt, og hun vil være et mer oplivende selskap for dig end tante Fine. Du vil ogsaa synes godt om vor store, vakre have. Der kan du tumle dig riktig og vil ikke savne den frie omstreifen paa farmen saa meget. — Overhodet skal der bli gjort alt mulig for at gjøre dig livet behagelig. Du vil vel skrive flittig til mig, ikke sandt?”

Hendes øine straalte glade.

„Aa ja, jeg vil gjerne skrive til dig og du vil vel alltid svare mig og si mig hvor du er?”

„Ja, naturligvis, du skal alltid faa underretning fra mig.”

Denne tanke syntes at glæde hende meget; hun saa mer fornøiet og oplivet ut, end hun hadde gjort for.

Verners betænksomme opførsel hadde ialfald hat den ønskede virkning. — Sanna blev igjen mer fortrolig og mer utvungen i sit forhold til ham. Hun levde øiensynlig op og skjænket sine omgivelser mer interesse.

Fra denne dag var hun heller ikke mer saa tilbakeholdende overfor sine medreisende. Livet og samværet paa dampbaaten begyndte at utøve et vist trylleri over hende. Verner og søster Agate hjalp hende trolig over dette første famlende skritt ut i det nye liv.

Verner glædet sig hjertelig over at hun nu vaaknet op av sin stumme apati. Hun deltok nu i de fælles maaltider; før hadde hun alltid spist alene. Alle kom mot det unge egtepar med stor venlighet. Damene syntes Sanna var bedaarende og Verner fandt de aandrik og interessant, og herrerne kappedes om at vise sig opmerkssomme imot den „fortryllende, unge frue,” hvis originale uttrykksmaate og barnslige væsen virket saa forfriskende og ukunstlet, saa alle snart overgik hverandre i at forkjæle hende.

Det lod ogsaa indtagende, naar hun kom med sine komiske indfald og gjorde spørsmaal som viste hendes naive uberørthet, mens hun kunde gi svar som tillike røbet stor tankedybde og forbausende ubekjendtskap med verden.

Verner iagttok Sanna fuld av interesse i hendes omgang med alle disse forskjellige mennesker, og han glædet sig over at se hvor let og yndig hun fandt sig tilrette i den nye situation.

Saaledes forløp reisen bedre, end han efter de første dage hadde vovet at haabe.

V.

Froken Serafine Münter hadde efter Verner Rutlands avreise gjort sig det rigtig hyggelig og behagelig i det gamle, vakre patricierhus. Hun folte sig saa fuldkommen uindskrænket som husfrue at hun slet ikke tænkte paa at det kunde bli anderledes en dag.

Først og fremst hadde hun tat husets avdøde frues værelser i bruk for sig, skjønt disse værelser i Johan Rutlands tid alltid pietetsfuldt hadde været stengt. Det var de peneste værelser i anden etage. I første etage laa bare selskaps- og spiseværelsene. Johan Rutland og hans hustrus soveværelser likesom nogen av Verners værelser laa i anden etage. Serafine hadde hittil hat sine værelser i tredie. Men da der i denne etage ellers bare var værelser til tjenestefolkene og forskjellige husholdningsrum, hadde det alltid været frk. Serafine en torn i øiet at man hadde indkvartert hende i tredie etage. — Hvorfor skulde de nydelige, gamle værelser med de vidunderlige, gamle møbler staa tomme? — Johan Rutland laa jo ute paa kirkegaarden hos sin hustru, og Verner var borte for lang tid, kanske — man kunde ikke vite — for bestandig. Det vilde ha været taapelig, hvis frk. Serafine Münter hadde drevet beskedenheten saa vidt at hun var bli bodende „deroppe” blandt tjenestefolkene! — Pietet er en god ting, saa længe den har et øiemed; men det hadde den ikke længer; det kunde ikke saare nogens følelser at den, som nu representerte husets frue, bodde i den tidligere virkelige husfrues værelser. Saa bredte tante Fine sig, bredte sig endog i høi grad trods sin magre skikkelse og sin spidse næse. Hun tok alle den avdøde husfrues værelser i bruk.

Skjønt Johan Rutland hadde utsat en anselig livrente for hende, hadde Verner bevilget hende et stort tilskud, for at hus, gaard og have og tjenestefolk, alt sammen kunde holdes monsterværdig i orden. — Serafine levde fuldstændig paa Verners bekostning og kunde spare sine rentepenger. Men hun folte sig ogsaa aldeles som rik patricierinde, og naar hun saa sine omgangsveninder hos sig, bad hun gjerne deres mænd med til aften, og Serafine optraadte som den gjestfrie vertinde, paa Verners bekostning. Hun inviterte ofte fremmede til sig og satte da frem husets sølv-

toi, de fine, gamle damaskesduker og det kosbare porcelæn.

Hvorfor skulde disse skatter odelægges og fortæres av møl og rust? Tante Fine følte sig ansvarlig for huset Rutlands glans og var sig bevisst at være en værdig representant for det. Ofte tænkte hun med stor tilfredshet at det var godt at han ikke hadde giftet sig med „denne Katty Hagen”, det var en Guds lykke at hun var blit gift med en anden og var uskadelig. Hvor usympatisk hun end fandt Katty Hagen, saa takket hun hende dog i sit stille sind for at hun ikke var blit Verners Hustru, og at hun „forhaabentlig for stedse” hadde betalt ham lysten til at gifte sig. Hvis han virkelig skulde komme igjen om nogen aar, saa vilde han som en ekte bokorm befalte sig med sit verk om reisen og la hende skalte og valte som hun vilde. Gifte sig gjorde han sikkert ikke.

Tante Fine var meget tilfreds med situasjonen og lot slæpet paa sine „festtoiletter” gjøres endnu litt længere for at hun kunde bruse rigtig kongelig avsted.

Men i denne idylliske herlighet indtraf pludselig som en tilintetgjørende bombe følgende brev fra Verner Rutland. Dette brev var avsendt fra Bremerhaven og virket paa tante Fine som et iskoldt styrtebad. Det lød saaledes:

„Kjære tante Serafine!

Som poststemplet paa dette brev jo allerede vil røbe dig, er jeg vendt tilbake til Tyskland — hurtigere end du har ventet det. Meget forbauset vil du bli, naar du faar høre at jeg ikke kommer alene, men har min unge hustru med mig.”

Her sank tante Serafine halvt daanefærdig tilbake paa stolen. Hendes bleke hudfarve fik et absolut grønlig skjær og hendes kolde, litt utstaaende øine truet med at springe ut av hodet. Efterat hun ved hjælp av engelsk lugtesalve og koldt vand nogenlunde hadde vækket sine livsaander tillive igjen, optok hun igjen læsningen og læste stønnende og gispende, et bytte for avmægtig vrede, videre:

„Den 10. mai blev jeg i Svakopmund viet til frøken Sanna Folker. Du vil vel undre dig over at jeg saa hurtig har besluttet at gifte mig. Mine grunder til det skal jeg meddele dig mundtlig — bare saa meget idag: Jeg reiser nu med min hustru til Berlin et par dage, hvor vi vil gjøre forskjellige indkjøp. Næste lørdag aften kommer vi saa til D og jeg ber dig om med din sedvanlige dygtighet at ordne alt til min unge hustrus motagelse.

Hun skal bo i de værelser som tante Anna bodde i og som tilkommer huset Rutlands husfruer. De er jo — som alting under din monsterværdige husførsel — selvfølgelig i fuldkommen orden, og du vil sikkert bare behøve at lufte ut og sørge for pene blomster.

Jeg selv vil som før bo i mine gamle værelser.

Foreløbig har jeg intet mer at si. Alt andet mundtlig. Min unge hustru hilser dig hjertelig likesom jeg selv.

Din Verner.”

Det var jo utrolig, aldeles utrolig! Verner Rutland som hun hadde anset for „velforvarelt” hos „de vilde”, var paa vei hjem — og ikke alene, men med en ung frue. Og himlen styrtet ikke ned ved den uhorste kjendsgjerning at der nu igjen skulde bli en virkelig husfrue i huset Rutland, og at hun selv, Serafine Münter, skulde dukke ned i en detronisert dronnings skyggetilværelse! Hun saa sig med et glansløst blik omkring i dette værelse hvor hun saa seiersbevisst hadde indlogert sig. Dette værelse skulde hun nu igjen romme, naturligvis til hemmelig skadefryd for tjenerne, for at overlate det til den unge fru Verner Rutland.

Hvorledes hadde han faldt paa at gifte sig, til og med uten at underrette hende om det paa forhaand? Man kunde jo faa et tilfælde av skræk over denne uhorste nyhet. Hun hadde trodd ham saa hærdet mot alle gifte-lystne piker og enker. Bragte han kanskje en negerinde, en vild, ind i sine forfædres stolte hus? Efter denne efterretning gaves der overhodet ingen mulighet mer. Hvorledes hadde han faat denne hustru? Hadde han helt glemt Katty Hagen, hvem han jo hadde elsket saa høit? Aa, de mænd, de mænd! Kunde man stole paa en eneste av dem?

Men hendes vrede hjalp ikke noget. Efterat hun hadde rast en stund over dette egteskap i avmægtig vrede, indsaa hun med indædt forbitrelse at hun maatte rette sig efter Verners ordre.

I denne ydmygende time dæmret der i hendes smaalige sjæl en til had grænsende vrede mot huset Rutlands tilkommende herskerinde. Sanna fik i hende en bitter fiende, endnu før hendes fot hadde overskredet husets dørtreskel. Mens Serafine i vel en time gik grublende gjennom den lange rad værelser, foresatte hun sig fast ikke at la sig fortrænge av den unge frue fra sin stilling som bestyrerinde av husvæsenet. Hun hadde ikke lyst til pludselig at træ i bakgrunden, efterat hun i aarevis hadde været eneherskerinde der.

Det var ikke bare ærgjerrighet og herskersyke som bestemte frk. Serafine Münter til dette forsæt. I alle disse aar hadde hun lagt en betydelig sum tilside til sig selv av husholdningskassen. Dette behagelige tilskud vilde hun ikke miste, saa længe hun kunde hindre det. Hvorledes skulde hun ellers kunne tilfredsstille sine kostbare ønsker? Hun elsket smykker og pene klær, og av sine renter alene kunne hun ikke bestride den slags utgifter. Alt i alt maatte Serafine Münter nu gjennom-

gaa en række timer som hun gav den unge frue skylden for.

Tjenestefolkene smilte skadefro bak deres ingenlunde avholdte herskerindes ryg, da hendes saker igjen skulde bæres op i tredje etage. Enten hun vilde eller ikke, hadde hun maattet forklare dem at husets herre vendte tilbake med en ung frue, og at denne skulde bo i de værelser som hun hadde maattet romme.

Samtidig med disse bitre følelser pintes Serafine av en brændende nysgjerrighet efter at erfare hvorledes Verners hustru var.

Først og fremst spekulererte hun over, om den unge frue let lot sig beherske og skyve tilside, eller om hun skulde komme til at føre en bitter kamp med hende.

Saa ærgret hun sig ogsaa over alt arbeidet. Der var naturligvis meget at gjøre i de faa dage, og Serafine maatte opgi en planlagt fest, hvortil hun allerede hadde sendt ut indbydelser, og som skulde ha fundet sted netop den lørdag, da det unge par skulde komme.

Men nu kom det bitreste for den stakkars Serafine. Hendes omgangsvener, av hvilke en av de intimeste var geheimeraadinde Pais, hadde nu alle hørt rygten om Verner Rutlands giftermaal, og de troppet nu op efter tur for at ønske Serafine tillykke med søte ord som dog mer eller mindre tydelig lot forståa at de forutsaa enden paa hendes herlighet.

Men Serafine Münter kunde, naar hun vilde, ikke alene beherske andre, men ogsaa sig selv. Det vilde hun ogsaa gjøre overfor alle disse forskende blik som indeholdt hemmelig skadefryd.

Hun gav sig utseende av at hun slet ikke var overrasket, men længe hadde været indviet i alt av Verner. Hun hyklet endog en stor glæde over begivenheten.

Men om hun end bar hodet noksaa høit, saa følte hun sig i sit indre dypt ydmyget. Ogsaa denne bitre ydmygelse skrev hun paa Sannas regning. Det var altsaa bare med hadefulde, vrede følelser, hun avventet det unge pars ankomst.

VI.

Verner Rutland var med Sanna og i selskap med søster Agate reist til hovedstaden for at utstyre Sanna i alle henseender. Han hadde spurt søster Agate om hun vilde være saa snil at gjøre de nødvendige indkjøp sammen med ham og hans hustru.

Søster Agate hadde leende svart:

„Hr. doktor, jeg vilde vist bli en daarlig raadgiver i saadanne ting; men min søster som bor i byen er en dame der forstaar sig paa verden og som ogsaa har en god smag. Jeg skal be hende om at hjelpe os med indkjøpene.”

„Skal jeg virkelig ogsaa komme i taknemlighetsgjæld til Deres søster, likesom jeg allerede i fuldt maal er det til Dem?”

Søster Agate lo.

„De kan ikke gjøre min søster en større tjeneste. Hun er rigtig i sit element, naar hun skal gjøre indkjøp. Da hun sikkert kommer paa jernbanestationen, kan jeg straks forestille dere for hende, og saa kan vi avtale alt videre.”

Dermed var Verner tilfreds. Ogsaa Sanna var glad over at hun kunde faa være sammen med søster Agate et par dage til. De to var blit gode venner — den uerfarne, barnslige, unge frue og den gjennom sorg og prøvelser modne kvinde, som i sine lidende menneskers tjeneste forsøkte at glemme sine egne sorger og skuffelser.

Paa jernbanestationen avtalte de saa med søster Agates livlige, elskværdige søster at de to damer skulde hente Sanna paa hotellet næste dag.

Saaledes gjorde de ogsaa. Verner var glad

Farens fottrin.

„Elskede, jeg kan høre din morske fars tunge fottrin paa trappen. For at skaane dig for en pinlig scene vil jeg gjemme mig her bak sofaen. Dyrebare, søk at faa din haarde far hurtig bort igjen, saa jeg atter kan skue lykkelighets land i dine deilige øine. Elskede, lev vel saa længe.”

De tunge fottrin kom opover trappen, og ganske rigtig: de nærmet sig Gretes jomfrubur. Nu blev der tat haardt i døren. Grete var blek, men fattet, døren gik op — og ind trampet hendes kjære bror Hans med farens store støvler paa føttene og et skadefro smil om læpen. Det er det man faar naar man legger sin unge kjærlighetshemmelighet i en liten brors gavtyvhænder.

over at de to søstre paatok sig at sørge for Sannas utstyr, og imens damene gjorde indkjøb, streifet han omkring i byen og glædet sig over at se gamle steder igjen.

Om aftenen spiste søster Agate og hendes søster sammen med det unge par. Der hersket en livlig, animert stemning. Sannas store, forbausede øine, hendes komiske bemerkninger om det nye, ukjendte liv moret det lille selskap. Alle bestræbte sig for at belære og opdrage „den lille vilde.” Først nu gik det helt op for Verner hvor indtagende Sannas naivitet var. Han maatte se paa hende hele tiden og fandt at der fra hendes blussende kinder, straalende øine og uttrykfulde mund straalte ut et sælsomt betagende trylleri. Hertil bidrog kanskje ogsaa den smagfulde kjole av sort crêpe de chine og den meget klædelige, sorte hat. Han saa for første gang Sanna i pene klær, og hun forekom ham ældre og mer voksen end før. Ialfald hadde tanken paa at denne vakre, fremmedartede, unge dame tilhorte ham, en særlig tiltrækning for ham.

Denne aften tænkte han for første gang paa, om det ogsaa var nødvendig at han begav sig ut paa reise istedetfor at bli hos sin unge hustru og vaake over hendes utvikling. Men saa følte han at det vilde falde ham meget vanskelig at vente stille og taalmodig, indtil denne barnslige pike hadde utviklet sig til en ung, bevisst kvinne, i hvis haand han kunde lægge avgjørelsen for fremtiden, hvad deres egteskap angik.

Nu var nok Sanna voks i hans hænder. Overfor hendes uerfarne sind var det vist ikke vanskelig at vinde hende for ham. Men det forekom ham som en uret imot hende paa en viss maate at paatrykke hende sit eget stempel. Først maatte hun selv lære at gjøre forskjell, maatte modnes og se sig om i verden og livet for at hun kunde lære at forstå sit eget hjerte. Saa — ja, saa skulde hun træffe avgjørelsen, hvorledes den saa end faldt ut — han vilde absolut rette sig efter den. Det hadde han lovet sin doende ven og dette løfte vilde han holde. Det var altsaa det bedste at han snarest mulig reiste for at føre det verk, han hadde paatat sig, tilende.

Mens han hengav sig til disse betragtninger, laa Sanna over i sit hotelværelse og saa med store øine ut i det halvmørke der omgav hende.

Der var stormet meget nyt ind paa hende i disse dage. Hun var tilmode som om der laa aar mellom nu og de dager, da hun forlot farmen sammen med sin far.

Hendes far hadde nok ofte fortalt hende om livet i den store verden; men disse fortællinger hadde forekommet hende som brogede eventyr. Og nu var disse eventyr blit virkelighet. Som et hjelpeløst barn famlet hun omkring i alt dette nye og kunde ikke finde sig tilrette i det. Ved farens haand vilde det kanskje ha været lettere for hende. Hvis det var blit for meget for hende, kunde hun ha flyttet ind i hans armer og ha lukket øinene. Men nu var det jo Verner og ikke faren som stod ved hendes side. Det var jo noget ganske andet. Undertiden kunde hun jo nok ha tat hans haand og ha bedt: „Hold paa mig, hjelp mig med at finde mig tilrette, jeg er ræd for dette liv.” Hun følte at hun kunde ha gjort det tidligere — den gang han endnu var „onkel Verner” for hende. Men siden hun blev kaldt hans hustru, siden hun ikke længer kunde kalde ham onkel Verner, var det blit ganske anderledes imellem dem; hun visste bare ikke riktig hvorledes det var. Ofte blev hun saa varm om hjertet ved hans godhet og venlighet, og en hemmelighetsfull, uforstaaet følelse drog hende til ham. Men samtidig blev hun overvældet av en heftig angst for at falde ham til besvær, og det gjorde det umulig for hende at søke hjelp hos ham.

Det var ikke undgaat hende at Verner bare oppfyldte farens ønske, den gang han spurte

hende, om hun vilde bli hans hustru. Bare for farens skyld hadde han besluttet sig til at være hendes beskytter og verge. I sin høihjertethet følte han sig som farens skyldner, fordi denne istedetfor ham var blit rammet av den fiendtlige kule. Derfor maatte hun gjøre alt for ikke at falde ham til besvær og plage ham med de pligter, han hadde paatat sig. Tappert foresatte hun sig at være rigtig fornuftig og gjøre hans opgave saa let som det stod i hendes magt. Med dette forset sovnet hun endelig.

Da hun vaaknet, gned hun forundret øinene, saa sig forbauset om i det elegante hotelværelse og sprang saa ut av sengen.

Hurtig klædte hun paa sig. Søster Agate hadde aftenen før sagt hende hvilken av de nye klær hun skulde ta paa sig næste morgen. Stuepiken maatte hjelpe hende med at knappe kjolen, da hun ikke kunde gjøre det selv.

Da hun var paaklædt, betragtet hun sig i speilet med naiv glæde. Hvor denne sorte silkebluse med det plisserte klædesskjørt sat godt! Naar hun senere gik ut, vilde den nydelige, lange jakken og den lille, sorte hatten fullstændiggjøre hendes toilette. Allerhelst hadde hun prøvd det straks, men stuepiken meldte at „fruens mand” ventet paa hende ved frokosten.

Saa skyndte Sanna sig ind i frokostværelset. Verner gik mot hende og forte hende bort til et litet bord ved vinduet, hvorfra der var utsigt til gaten med dens livlige færdsel. Ved hendes plads laa en stor violbuket.

„Sanna, har du sovet godt,” spurte Verner og betragtet hende med velbehag.

„Ja tak, meget godt, jeg sovnet bare litt sent. Har du ventet længe paa mig?”

„Nei, jeg forsømte ikke noget med det, jeg kjøpte nogen violer til dig imens.”

Hun puttet sin lille næse i buketten og rakte ham haanden.

„Mange tak — aa, hvor nydelige de er —”

Nu vilde han betjene hende ved frokosten, men hun la bedende sin haand paa hans.

„Aa nei, la mig — igaar la jeg merke til den unge frue som sat ved siden av os. Hun sørget for ham og smurte hans smørbrød. Det vil jeg ogsaa gjøre, ellers merker jeg alltid at jeg er en liten vild som man kaldte mig paa skibet.”

Verner lo og kysset hendes haand.

„Nuvel — jeg lar mig gjerne skjæmme bort av dig.”

Hurtig og rødmeende trak hun sin haand til sig.

„Ja, Sanna — ellers anser folk mig for en „stor vild”. Naar du sørger for mig, maa jeg takke dig for det med et haandkys.”

Dypt pustende trak hun paa skuldrene.

„Aa, for nogen naragtige skikker dere har her i landet.”

„Det brukes ikke bare her i landet. Og nu er du jo en av vore.”

Hun lo.

„Egentlig er jeg en liten hottentot.

„Det skulde tante Fine høre!” sa han spøkende.

„Vilde det være saa galt?” spurte hun ængstelig.

Han maatte le.

„Skade at du ikke sa det til mig i Bremerhaven, saa hadde jeg skrevet til tante Fine: Min hustru er en liten hottentot. Jeg tror, hun saa hadde tat flugten av skræk.”

Hun sukket smilende.

„Gid jeg hadde fundet naade for tante Fines øine!”

Han klappet hendes haand.

„Fremdeles ængstelig, Sanna? Hvad vilde din far si til din tapperhet? Du maa bekjempe din angst.”

„Jeg skal gjøre mig umake for det,” sa hun.

Straks efter blev Sanna igjen hentet av de to søstre til en ny runde fra butik til butik. Ogsaa om aftenen var de igjen sammen, og

næste morgen reiste det unge par til D I jernbanekupeen var de alene under hele turen. Verner sørget for Sanna med lektüre og slikkerier og sat nu like overfor hende.

Naar den unge frue var saa helt alene med Verner, blev hun overvældet av en viss beklæmthet og forlegenhet. Taus og ufravendt saa hun ut av vinduet. Han kunde uforstyrret betragte hendes rene, klare profil. Hvor sorgmodig hun saa ut igjen!

Han fordypet sig i hendes ansigts enkelt-heter. De store, mørke øine med de gyldne lysglimt blev overskygget av lange øienhaar, hvis spidser krummet sig let op og hadde samme gyldne skjær som det kastanjebrune haar. Hvor nydelig snodde ikke de smaa krøller sig under den sorte hat ned over den hvite pande og de rosenrøde ører! Sammen med den litt egensindige hake gav det ansigtet en særlig ynde. Om kort tid vilde denne unge kvinde sikkert utfolde sig til en fuldendt skjønhet. Saa meget forstod han sig paa kvindeskjønhet, om end Katty Hagens guldblondede haar og blaa øine hittil hadde foresvævet ham som skjønhetsidealet.

Saa maatte han smile over sig selv midt i sine betragtninger. Vilde han endelig søke ut Sannas fortrin for at hidse sig op til en tilboelighet som slet ikke passet til hans faderlige følelser? Vilde han anstrenge sig for at fæstne sit hjerte ved denne unge kvinne for saa kanske at bli bittert skuffet igjen? Var det ikke bedre at bevare de faderlige følelser for ikke at gjøre hjertet for tungt og ikke miste sin utvungenhet?

Dypt pustende tok han den endnu helt fulde bonbonæske og rakte den henimot Sanna.

„Sanna, vil du ikke smake?”

Hun vendte sig om og saa paa de i solypapir indpakkede herligheter. Hun maatte ikke være en ung dame, hvis hun hadde kunnet staa imot dem. Hun hadde allerede lært at sette pris paa disse indpakkede lækkerier. Det var desuten saa morsomt at ta av papiret og prøve hvorledes indholdet smakte.

Men hun betænkte sig litt endnu.

„Hvilken av dem skal jeg ta?” spurte hun derpaa usikkert.

Han pekte paa en rund kule.

„Prov den der!”

Lydlig tok hun den.

„Men du maa ogsaa ta en!”

„Jeg skylder vel egentlig min mandige værdighet at forsmaa saadanne nydelser, men for at holde dig med selskap vil jeg ta en!”

„Liker du dem ikke?” spurte hun forbauset.

„De smaker saa deilig.”

Han spiste en halvmaane.

„Nu du igjen,” sa han.

„Og saa du!” bad hun skjælmensk. Saaledes spiste de sammen av chokoladen, og nu pratet hun helt fornøiet om sine reiseoplevelser. Da de talte om deres ophold i hovedstaden, sa Sanna pludselig:

„Verner — har jeg ikke git ut frygtelig mange penger for de nydelige ting, jeg har kjøpt?”

Han lo.

„Ikke mer, end du kan forsvare.”

Hun pustet dypt ut.

„Aa — der var som en feber i mig. Jeg hadde kunnet kjøpe det altsammen. Man ser saa mange nydelige ting i de store forretninger. Jeg likte det ene bedre end det andet. Der var meget som jeg slet ikke kjendte til, og søster Agate og hendes søster maatte først forklare mig hvortil det skulde brukes.”

„Har du uopfyldte ønsker?” spurte han smilende.

„Aa nei — jeg har jo kjøpt saa meget. Søster Agate mente at jeg maatte ha det altsammen, og du vilde det jo ogsaa. Men det var saa underlig for mig ved indkjøpet. Naar jeg hadde valgt det ene, likte jeg det andet bedre og saa fik jeg alltid lyst til at bytte det kjøpte igjen.”

Han lo hjertelig av hendes iver. Her kom dog den egte Evadatter tilsyne.

„Naa, foreløbig er du forsynt med det nødvendige. Hvis du endnu mangler noget, kan du faa det i D . . . og naar du lægger sorgen, saa kan du reise til hovedstaden med tante Fine og kjøpe kulørte kjoler.”

Hendes øine blev taakete og hendes mund fortrak sig likesom i undertrykket graat.

„Gid min kjære far hadde været med os! Hvor ofte han glædet sig til at komme hjem igjen. Ofte utmalte han for mig hvor herlig det vilde bli, naar han kunde føre mig omkring og vise mig alt. Og nu —”

Hun kastet sig i utbrytende smerte tilbake i putene og graat. Han satte sig ved siden av hende og tok hende i sine armer.

„Graat ikke, Sanna — vær ikke sorgmodig — da faar jo din far ingen fred i graven.”

Hun betvang sig tappert og rettet sig op. Han inntok straks sin gamle plads igjen.

„Fortæl mig litt om D . . . — om dit hus og dine venner!” bad hun.

Han begynte at beskrive det pene, gamle patricierhus og fortalte hende om de mennesker, med hvem hun vilde komme i berøring. Saa talte han med hende om hvad hun skulde utfylde tiden med, mens han var borte, saa det kunde hjelpe hende over de ensomme timer.

„Du kan benytte tiden til at utfylde huller i dine kundskaper, Sanna. Jeg skal sørge for at du faar gode lærere. Du har jo allerede sagt mig at du gjerne vil ta undervisning i musik. Jeg tror ogsaa at du har en meget god stemme; du sang folkesanger saa pent og det lod saa vakkert og sterkt utover steppene. Det vilde være fornuftig av dig at ta undervisning i sang. Du kan ogsaa befatte dig med den nyeste litteratur. Du har jo lyst til at lære og det er alltid godt at gi sit liv indhold,” sa han.

Saa skildret han for hende hvorledes han hadde tænkt sig at dagen skulde indrettes. Hun gik ivrig ind paa alt og glædet sig til at faa noget at gjøre. Da tante Fine foreløbig skulde styre huset som hittil, vilde tiden ellers

let falde hende lang. Hun var vant til et virksomt liv og avskydde lediggang.

„Men se — se — der dukker taarnene i D . . . op — nu er vi snart hjemme.”

Hun boide sig frem og stirret fuld av aandelos interesse paa den opdukkende by. I hendes blik laa en forventningsfull uro.

Klædt i høitidelig pragt stod Serafine Mønter i huset Rutlands store hallignende gang og kastet et sandt feltherreblik omkring sig. Alt var nu rede til det unge pars mottagelse. Om faa minutter maatte Verner komme med sin unge hustru. Med sit skarpe, ubevægelige ansigt og sin stolte, fornemme holdning passet tante Fine fortreffelig ind i den gammeldagse, høit hvælvede forhal med de nydelige, i eketræ utskaarne vægger. Det med vakre malerier prydede tak hvælvet sig helt op over anden etage. Nedfra saa man en utskaaret balustrade som strakte sig rundt om korridoren i anden etage. Denne korridor var nedentil støttet av tunge soiler, om hvilke der stod runde bænker. Oventil førte talrige dører fra korridoren til alle fire sider i huset, og nedentil laa indgangen til alle værelser under den av soiler støttede korridor. Alle disse indganger var aapne, de brede fløiddører var slaat tilbake, saa man kunde ha et overblik over de nydelige værelser. Bare i bakgrunden, bak den store, av alder mørkebrune eketræs trap med det kunstfærdig utskaarne rækverk var der nogen lukkede dører som førte til en smal trappeavsats, hvorfra man kom ned i kjælderetagen til kjøkkenet og alle husholdningsrummene. Paa denne trappeavsats var der en sideutgang til gaten, som blev benyttet av tjenestefolkene og bud.

Serafine gik endnu en gang bort til døren som førte ind til spisestuen. Her var bordet festlig dækket. En kostbar damaskesduk av fineste vævning laa paa det store, runde bord. Paa dette stod massivt sølvtoi og gammelt, verdifuldt porcelæn, fint slepne krystalglas og en stor, med blomster og frugter fylt vase der forestilte et sølvskib med gyldne master

og seil — huset Rutlands lykkebringende sindbillede.

Tante Fine visste hvad hun skyldte dette hus's glans. Man maatte indromme at hun forstod at representere.

Hadde hun ant hvilken likefrem, beskeden ung dame den unge fru Rutland var, hadde hun visst at den unge frue var vokset op paa en farm i det vilde vesten uten al komfort, saa hadde hun kanskje nøiet sig med en mindre pragtutfoldelse. Gjennem gangen som forbandt spisestuen og kjøkkenet ropte hun nu en befaling. Straks efter hørte hun vognen kjøre frem. Uten hastverk, med værdig holdning og stolt løftet hode gik Serafine tilbake til midten av forstuen og ventet her paa de ankomne. En tjener hadde aapnet porten og stod nu utenfor ved vognporten. Verner Rutland førte sin unge hustru forbi ham over treskelen til sit hus. Serafine gik nu et par skridt mot det unge par — en regjerende fyrstinde fra top til taa!

Om Verners læber la der sig et litet smil. Akkurat saaledes hadde han forestillet sig mottagelsen. Han hadde endog paa forhaand git Sanna en humoristisk skildring av den for at forberede hende paa det. Nu maatte Sanna smile ved at se det akkurat saaledes som han hadde fremstillet det og saa halvt skjælnsk, halvt beklemt op paa ham. Han trykket let hendes arm og førte hende bort til tante Fine.

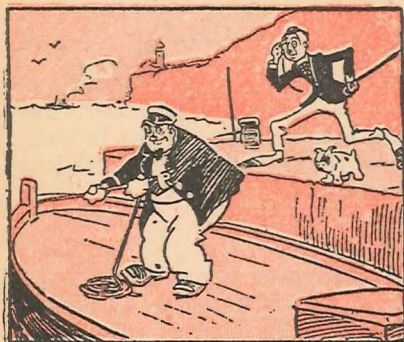
„Her bringer jeg dig min unge hustru — dette er tante Fine, kjære Sanna!” sa han og kysset den gamle frøkens haand.

Serafine strakte langsomt sin kolde, magre haand ut, og Sanna la straks sin i den. Hendes øine saa ængstelig og urolig ind i tante Fines uttrykksløse ansigt.

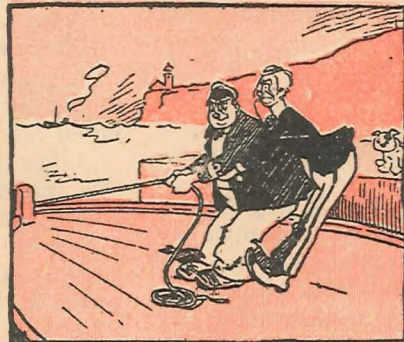
Serafine hadde følt sig baade tilfreds og forbauset ved sin første indgaaende mønstring av den unge frue. Dette barnslige væsen med den beskedne, næsten ængstelige optræden vilde det ikke bli vanskelig at beherske. Hvorledes hadde dog Verner faat fat paa denne barnslige, undseelige hustru?

Med moie tvang hun frem et par venlige

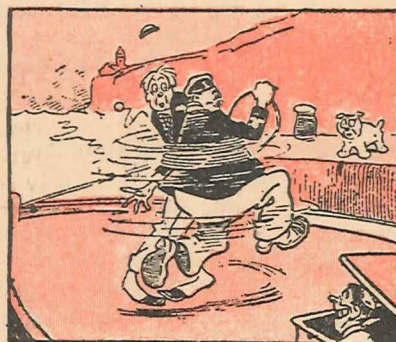
Kidnapped.

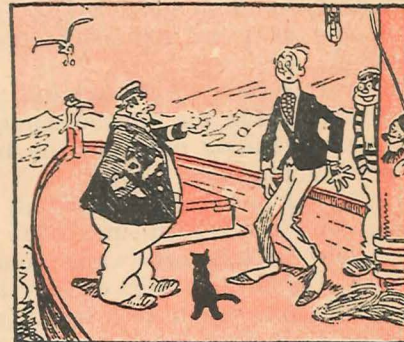
1. „Jeg har saa ofte hørt folk snakke om at den og den er blitt kidnappet. Men jeg visste ikke hvad det betydde. Nu vet jeg hvad det vil si! En dag kom jeg ned til havnen og saa en eldre, pen mand staa paa et skib og hale ind ankeret.

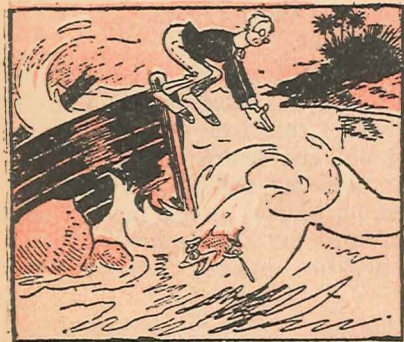
2. Jeg syntes det var synd at den gamle manden skulde staa der og slite ganske alene og tilbød ham derfor min hjelp. Han tok imot tilbudet og saa trak han i ankeret, mens jeg trak i ham . . . det sidste var min oppfindelse og det gik storartet.

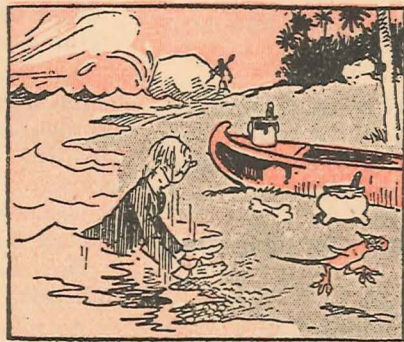
3. Men pludselig begynte manden at danse rundt mig saa at baade han og jeg blev snørt ind i ankeret. Hva var meningen med dette? Var manden gal, eller var han kanskje ikke en slik hyggeig gammel mand som jeg hadde trodd.

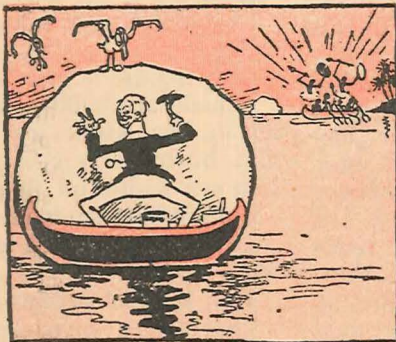
4. Det sidste viste sig at være tilfældet. Hør bare her! Da ankeret var heist op, seilte skibet avsted, og da vi var kommet ut i rum sjø og jeg var blitt befridd for mine baand, sa han uten videre til mig: „Nu kan De ha det saa godt! De er kidnappet!”

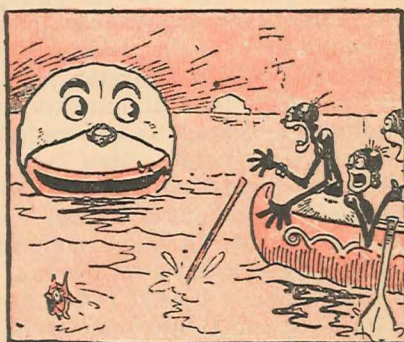
5. Kidnappet! Altsaa ret og slet bortført! Det var et haardt slag for mig. Hva skulde jeg gjøre? Flygte kunde jeg jo ikke. Men lykken stod mig bil! En dag strandet (heldigvis) skuten nær en ø og øieblikkelig hoppet jeg overbord.

6. Vi var strandet ved en av de malaiske øer og jeg krabbet straks mot land. Til alt held laa der en kano ved stranden og ved siden av den stod der en malerpotte med en pensel i. Jeg kom snart op i kanoen, tok malerpotten og rodde bort.

7. Hvorfor jeg ikke gik iland og blev der? Sempelthen fordi øen var aldeles full av forfærdelige menneskeætere. De hadde alt set mig og satte efter mig i en annen kano. Men idet de nærmet sig dekorerte jeg en stor sten som laa i vandet.

8. Jeg malte et stort ansigt og da de vilde saa det, trodde de det var en overmenneske-æter og flygtet rædselsslagne. Jeg blev tat op av en damper som kom forbi og slap hjem igjen. Men det er sidste gang jeg lar mig kidnappet!

ord. Sanna kunde ikke finde noget svar; det var som om hendes strupe snorte sig sammen. Uvilkaarlig grep hun Verners arm som for at søke beskyttelse, og han smilte opmuntrende til hende.

„Tante Fine, jeg stiller min hustru under din specielle beskyttelse! Vær rigtig snil og kjærlig imot hende. Hun har hverken far eller mor og vore sæder og skikker er fremmed for hende. Du vil nok hjælpe hende med at finde sig tilrette, ikke sandt? Du maa ogsaa for fremtiden opofre dig og forestaa husholdningen. Sanna er endnu for ung og uerfaren. Jeg gjør regning paa din beredvillighet — jeg vet jo at du gjerne bringer ethvert offer for huset Rutlands glans.”

Tante Fine var lutter naade og venlighet. Hun triumferte i sit stille sind over at hun saaledes beholdt sin plads uten kamp. Hun ante ikke at Verner med velberaad hu hadde beregnet sine ord for ikke at oppirre hende mot Sanna. Hun var yderst tilfreds med at hun, hvad hun hadde ønsket, kunde fremstille det som om hun var uindværlig.

„Kjære Verner, du vet at jeg altid er rede til at bringe ofrer, og det er jo selvfølgelig at jeg ogsaa fremdeles helliger mine kræfter til dette hus' ve og vel,” sa hun værdig. Og henvendt til Sanna tilføide hun: „Jeg skal selv vise dig dine værelser.”

Dette sa hun med et uttrykk som om hun nedlot sig til en umaadelig huldsalighet.

Imens var det unge pars bagage blit baaret ind i værelset. Sanna og Verner gik opover den brede eketræstrap bak tante Fine. Verner gik med ind i Sannas værelser for at overbevise sig om at tante Fine hadde sat ind friske blomster til velkomst. Det var gjort — jo, man kunde stole paa tante Fine! Hvorledes hendes følelser for den unge frue end var — saa lot hun det ikke mangle paa repræsentative formaliteter.

Sanna saa sig om i sit nye rike, mens hun stadig holdt fast paa Verners haand. Utstyrets solide pragt gjorde et overvældende indtryk paa hende. Alle møblene var i gammel, utpræget stil. Saadanne møbler hadde aldrig Sanna set. Men hun følte sig allikevel hjemlig og hyggelig tilmode. De dype vindusnicher vakte hendes opmerksomhet.

„Aa, disse sterke murer — man faar en følelse som om man er sikker mot al fare bak dem,” sa hun dypt pustende.

„Du skal ogsaa være sikker og tryg under dette hus' beskyttelse. Ikke sandt, tante Fine, du vil hjelpe mig at beskytte Sanna og vogte hende godt, naar jeg igjen begir mig ut paa reise?” svarte Verner.

Serafine vendte sig forbauset om mot ham.

„Reiser du igjen?”

Han nikket.

„Ja. Men om det kan vi tale senere. Nu vil vi la Sanna være alene for at hun kan se sig rigtig om i sit rike. Barn, jeg haaber, du synes om det?”

„Her er saa vakkert — og saa hjemlig og hyggelig. Jeg vet ikke hvori det ligger — men det forekommer mig som om disse værelser ikke er fremmed for mig, som om jeg har set dem en gang i drømme,” sa Sanna lavt og eftertænksomt.

Serafine hadde ingen forstaaelse av saadanne stemninger. Desuten var hun meget optat ved tanken paa at Verner vilde reise igjen.

„Du vil vel klæ dig om, Sanna — din bagage staar inde i garderobeværelset. Hvis du ønsker hjelp, behøver du bare at ringe, saa kommer stuepiken straks. Det er middag om en time,” sa hun paa sin kolde maate.

Verner smilte til Sanna.

„Sanna, du maa være præcis! Tante Fine anser punktlighet for den første dyd. Jeg henter dig for at føre dig ind i spisestuen.”

Han kysset hendes haand. Hun saa rødme fra ham til tante Fine.

„Altsaa paa gjensyn, Susanna!” sa denne naadig.

„Aa, kald mig bare Sanna — jeg er bare vant til at høre dette navn, kjære tante Fine!” bad den unge frue.

„Som du vil, kjære Sanna!”

Dermed bruste Serafine ut av doren.

Verner saa smilende paa Sanna.

„Naa, er hun ikke aldeles saaledes som jeg har beskrevet hende, den gode tante Fine?” spurte han lavt.

Hun nikket og saa skjælnsk forstaaende paa ham.

„Altsaa paa gjensyn om en time, Sanna! Vær nu præcis — ellers svarer jeg ikke for noget.”

De saa leende paa hverandre, og saa forlot Verner værelset.

Utenfor stod Serafine og ventet paa ham.

„Verner, vil du virkelig reise igjen?” spurte hun med daarlig skjult iver.

Han saa smilende paa hende. Han visste jo godt at hun allerhelst hørte et bekræftende svar.

„Det kan vi tale om senere, tante Fine! Jeg har overhodet meget at si dig. Men nu længter jeg bare efter at faa reisestøvet av mig.”

Han hilste høflig og forsvandt ind i sine værelser som laa like overfor Sannas paa den anden side av korridoren.

Serafine saa taus og forbauset efter ham. Saa rystet hun paa hodet og saa bort mot Sannas dør som om hun vilde si:

„Hvem kan bli klok paa det!”

Sanna gik nølende og langsomt gjennom sine værelser. Hvert møbel, hvert billede betragtet hun med udelt interesse. Undertiden strøk hun likesom kjærtegnende med haanden henover en særlig vakker ting. Over et skap som var forsett med vidunderlige utskjæringer hang i en forgyldt ramme billedet av en dame i en dragt som var ganske fremmed for Sanna. Dette ansigt virket saa sælsomt paa hende. Det var som om de varme, graa øine smilte opmuntrende til hende. Hvor hadde hun allerede set disse øine med det let humoristiske uttrykk og med den varme og inderlighet der talte fra hjertet. Det var som om disse følelser blev levende, som om læbene bevæget sig og hvisket til hende: „Lille Sanna, kjære, lille Sanna!”

Saa gik der likesom et ryk gjennom hende. Pludselig visste hun at dette damebillede mindet hende om Verner. En klar rødme gik over hendes ansigt.

„Hvem er du?” spurte hun halvhoit, som om billedet maatte svare hende. Men saa smilte hun over sig selv og tænkte: „Jeg skal spørre Verner hvem denne vakre, venlige dame er. Hende liker jeg meget, meget bedre end tante Fine.”

Langsomt gik hun videre, men saa endnu et par ganger tilbake paa billedet, og da hun var færdig med sin runde, satte hun sig ved vinduet like overfor billedet. Dette værelse likte hun aller bedst; hun følte at hun allerhelst vilde være her og hun vilde føle sig saa tryg under de milde, smilende øine deroppe. Hun nikket smilende til billedet.

„Du er snil — det føler man!” sa hun glad.

Saa saa hun ut av vinduet. Et svakt utrop av glæde undslap hendes læber. Foran hende laa den deiligste, gamle have som hun nogensinde hadde set, med pragtfulde, store trær og nydelige blomsterrabatter. Mellem buskene lyste taket av en vakker paviljong som blev baaret av slanke soiler. Blomstrende roser i uanet fylde sendte sin duft op til hende, da hun aapnet vinduet og boide sig ut. Hun trykket hændene mot hjertet og vendte sig om til damebilledet som om hun maatte gjøre nogen delagtig i sin glæde.

„Hjemmet!” sa hun bevæget hen for sig — og med et endnu inderligere uttrykk gjentok hun et par gange: „Hjemmet! Hjemmet!”

Saaledes hilste hun sine nye omgivelser og tok dem ind i sit hjerte.

Saa gled hun igjen ned i sin stol og lukket øinene. Saaledes sat hun ubevægelig, indtil en fin solvklang vækket hende av hendes drømmer. Forskrækket for hun op og saa paa det lille vægur der hadde mindet hende om tiden. Der var allerede gaat en halv time; nu maatte hun skynde sig hvis hun skulde bli færdig.

Hurtig gik hun ind i det lille paaklædningsværelse som støtte op til hendes soveværelse og som var holdt i lette farver. Her stod hendes kuffert parat. Hun vasket sit ansigt og sine hænder og ordnet det tykke, krøllede haar. Saa tok hun en passende kjole ut av kufferten, et luftig og smagfuldt midtdagstoilette i sort med blondemellemverk i halsen og med halvlange ærmer. Dette tok hun paa sig, og først da hun ikke kunde faa knappet kjolen, ringte hun. En proper klædt, frisk pike kom ind og spurte hvad hun ønsket. Piken hadde en hvit kappe paa det blonde haar og saa meget venlig og tjenestevillig ut.

Sanna bad hende litt frygtsomt, om hun vilde knappe hendes kjole. Denne opgave utførte piken med nette, behændige fingrer. Sanna maatte tænke paa den gamle negerkvinde som derhjemme hadde maattet forrette kammerpiketjeneste.

„Ønsker fruen noget mer?”

Sanna var like ved at spørre hvem den dame var, hvis billede hang i hendes dagligstue. Men det faldt hende ind at det kanske ikke var skik og bruk at spørre en av tjenestefolkene om den slags ting. Sukkende tænkte hun at hun endnu hadde meget at lære, for hun kunde opføre sig helt passende her i dette land som jo nu var hendes hjem.

„Nei tak — jeg — jeg vilde bare gjerne vite hvad De heter.”

„Berta, frue.”

„Det er godt, Berta — saaledes kan jeg vel kalde Dem, ikke sandt? Nu ønsker jeg ikke noget mer. Naar De senere faar tid, kan De pakke ut mine saker.”

„Det kan jeg gjøre straks. Frokenen har allerede git mig ordre til det.”

„Her er noklene, Berta.”

Berta tok neiende det lille nokleklippe og gik ut.

Utenfor møtte hun Verner.

„Berta, er min hustru færdig?”

„Ja, herre.”

Verner banket paa doren til Sannas dagligstue og traadte ind.

Sanna gik mot Verner med blussende kinder. Hun hadde maattet skynde sig.

„Jeg var nær blit forsent færdig, Verner. Dere har vel ikke ventet paa mig?” spurte hun ængstelig.

Han lo.

(Fortsættes)

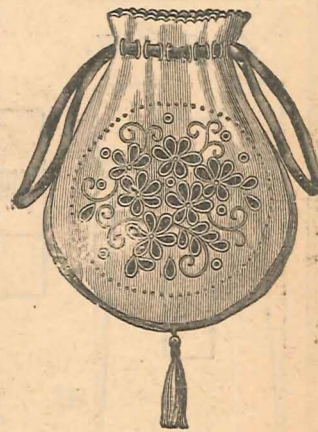
17de haandarbeide.

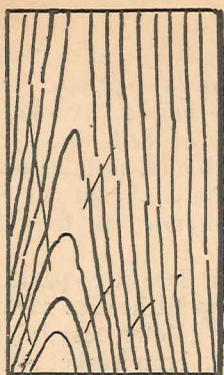
Væske med engelsk broderi.

Væsken er av fin, hvit batist og er paa begge sider pyntet med en rund figur i engelsk broderi og kontursting. Avslutningen dannes av smaa, brodererte tungler. Væsken bestaar av de to avrundede deler og en smal mellemdel, som løper op i en spids i begge ender.

Materiale: Paategnet batist og garn, pris kr. 1,75 gjennom „Nordisk Monster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

a.

b.

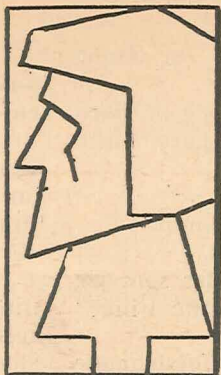

Fig. 2.

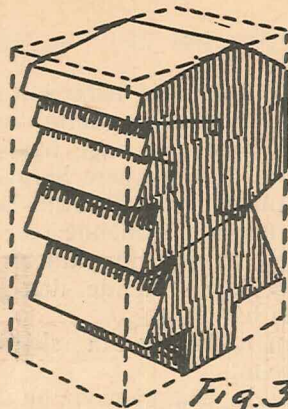

Fig. 3.

Fig. 4.

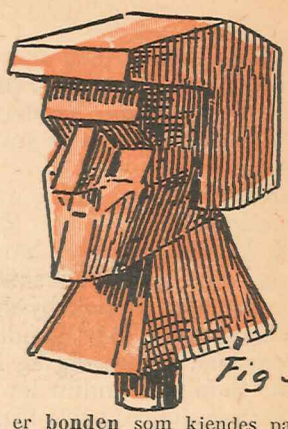
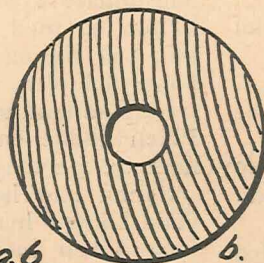

Fig. 5.

c.

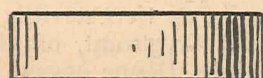
Fig. 1.

a.

b.

c.

Fig. 6.

c.

Litt træskjærearbeide.

Et originalt, gammeldags schakspil, fremstillet bare ved hjelp av en lommekniv, et hugjern og en liten sag.

Vi bringer her vore læsere et meget taknemlig litt træskjærearbeide. Det er et schakspil i gammel stil, tegnet etter gamle modeller. Alt man behøver er som sagt en god og skarp lommekniv, et hugjern og en sag — og saa et litt stykke bløtt træ uten kvister. Til „bøndene“ av hvilke der jo skal være 16 skjærer man til nogen klodser som vist fig. 1. Paa breidsiden av disse klodser overføres tegningen fig. 2 og med en sag skjærer man rundt profilen (fig. 3). Saa skjærer man litt bort av sideflatene (fig. 4) og med et skarpt hugjern eller skarp lommekniv skjærer man saa videre i store, rette flater, saa der fremkommer en figur som fig. 5. I nogen runde skiver skaaret f. eks. av en rund stok (fig. 6) bores et hul i midten og heri fastlimes brikkene (se modellen).

Dette er bonden som kjendes paa den tætsluttende stormhætte.

MODEL.

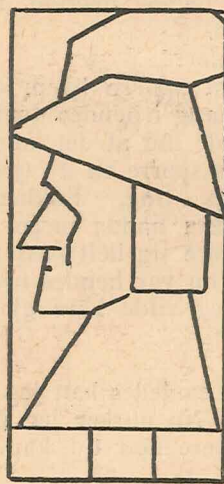
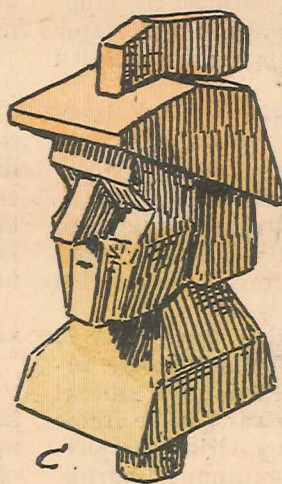

Fig. 7. a

b.

c.

Dette er løperen med vaiende fjær i hatten.

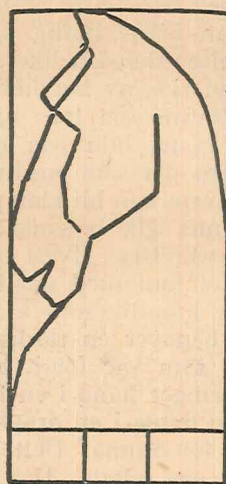
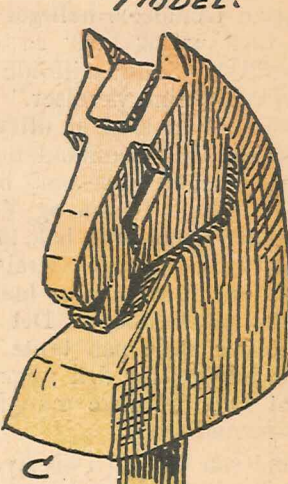

Fig. 8 a

b.

c.

Dette er springeren, med det karakteristiske hestehode.

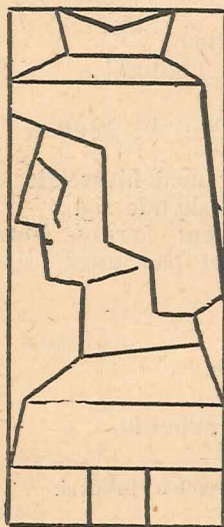
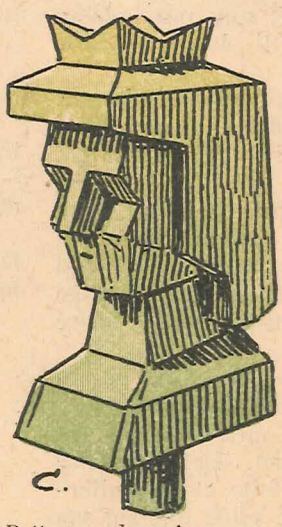

Fig. 9 a.

b.

c.

Dette er dronningen med krone og stør.

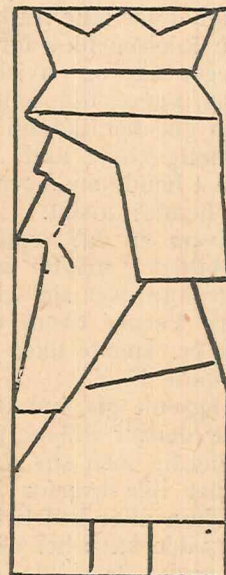
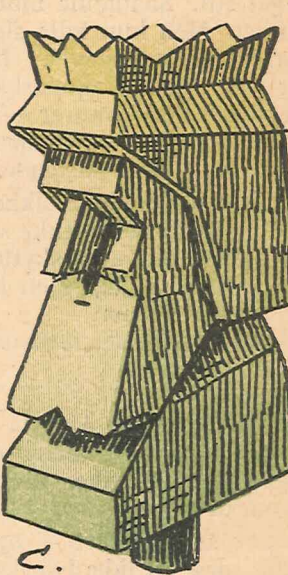

Fig. 10 a.

b.

c.

Og dette er endelig kongen selv, værdig og ædel.

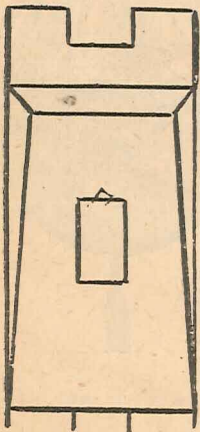
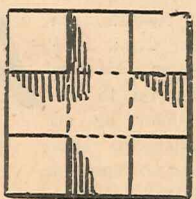
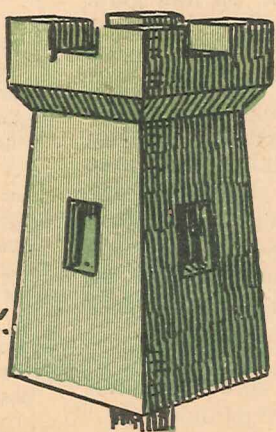

Fig. 11.

b.

c.

Dette er taarnet med sin vakre, enkle murkrone.

Løpere og springere, dronninger og konger skjæres paa samme maate av klodser av samme tykkelse og bredde, bare litt lenger end til bøndene. De forskjellige figurers tegning viser den profil som skal overføres paa klodsene og hvorefter de først skjæres. Figurene b viser brikkene forfra og figurene c viser brikkene naar den er færdig. Taarnene, fig. 11 maa skjæres ut av klodser som i tversnit er kvadratiske som fig. 11 b viser. Om alle brikkene gjælder det at de skal sættes paa runde folstykke av samme størrelse som til bøndene. Der skal ialt skjæres 16 bønder, 4 løpere, 4 springere, 2 dronninger, 2 konger og 4 taarn, i det hele 32 strykker, og naar de er færdig utskåret, pusset av og sat paa fotstykker, strykes halvparten av brikkene, altsaa 8 bønder, 2 løpere, 2 springere, 1 dronning, 1 konge og 2 taarn, over med almindelig politur, mens resten av brikkene males med sort eller rød farve.

I et senere nummer skal vi bringe beskrivelse av et schakbrett utført i løvsagarbeide.

En morsom puslespilopgave.

Nedenstaaende interessante puslespilopgave vil egne sig fortrinlig til at utfylde ledige stunder i indendørsveir og forøvrig ogsaa ellers. Ved slumpe-træf kan problemet løses i løpet av fem minutter, men det kan ogsaa gi en noget at studere paa en hel uke. Nu kan De jo prøve om De skulde være heldig.

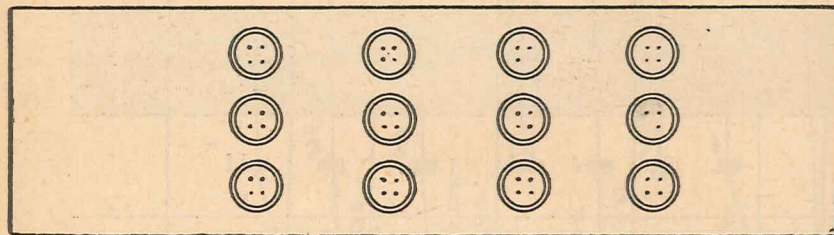

Den lille tankeoppgave som vi her forelægger læseren er paa samme tid baade let og vanskelig. Det kommer bare an paa hvorledes man faar fat paa den og om man er heldig. Den kan løses i løpet av nogen minutter. Men det kan ogsaa ta lang tid at faa anbragt bukseknappene, eller det materiale man vælger, rigtig. For sikkerheds skyld bør man sætte sig makelig tilrette før man gir sig ikast med problemet. Det kunde jo tænkes at man blev bundet til stolen længer end man trodde! Det er jo en kjendt sak at interessen for et problem vokser med vanskeligheten!

Selve problemet lyder ganske enkelt naar det formuleres i ord: Man tar 12 bukseknapper, fyrstikker, pengestykker, peppernøtter, dominobrikker, spilkort, papirbeter eller hvad man har for haanden, bare det er 12 stykker av samme slags, og lægger dem op foran sig paa bordet i en lang rad. Dette er snart gjort og vi gaar nu over til opgavens anden og meget vanskeligere del: at flytte de 12 knapper om slik at de danner fire lodrette rader med 3 knapper i hver, men omflytningen maa

vel at merke foregaa paa den maate at man hver gang man flytter en knap passer paa at den kommer til at „springe over” tre andre knapper. F. eks.: Man kan begynde med at flytte knap 3 over

knap 7. Derefter kan man lægge knap 11 over knap 3. Dermed vil man ha en av de lodrette rader færdig. Saa kan man lægge knap 6 over knap 8 og knap 5 over knap 6, hvorved man faar en ny rad færdig. Med andre ord: halvparten av opgaven er løst i fire træk! Fire træk til, og opgaven er helt løst! Nu er der bare det uheldige at de angitte fire træk ikke er de rigtige! De er bare anført for at antyde fremgangsmaaten. Der maa begyndes et andet sted, men hvor? Og hvorledes skal man fortsætte? Det er det det gjælder at finde ut. Det kan bemerkes at opgaven bør være løst med otte træk ialt! I hvert fald ikke flere! Kan man gjøre det i færre træk, er man likefrem et geni! Løsningen følger i næste nummer. s

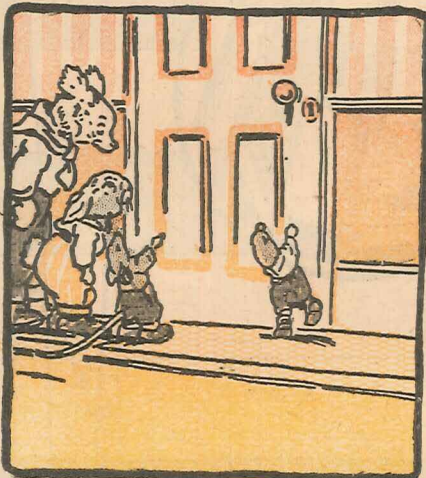
Da Muse-Per blev spist ut av vingeléen.

1. „Hvad skal vi ha til middag idag, bedstemor bjørn?” ropte alle dyrene. „Det er vist søtsuppe,” sa kaninungen som hadde faat fat i skeen og slikket den.

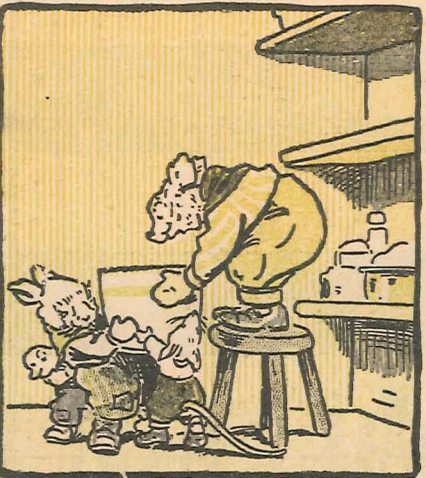
2. „Dere kan vel vente,” sa bedstemor bjørn. „Dere skal faa smake allesammen. Nu sætter jeg bollen op paa hyiden her og saa venter dere pent til den er blit kold. Den maa ikke spises før!”

3. „Ui, det var saa længe at vente! Hvorfor skulde søtsuppen staa og bli kold? Eller kanskje det ikke var søtsuppe? „Skal vi lukke op spiskammerdøren og smake bare litt,” sa en liten andunge.

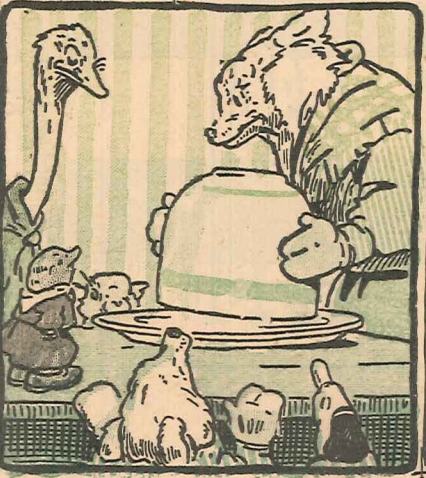
4. „Det gaar aldrig godt,” sa bjørneungen. „Jo da,” sa andungen. „Bare du vil lukke op døren, jeg er saa liten!” Saa lukket bjørneungen op spiskammerdøren og slikkepottene krøp ind.

5. „Det staa deroppe! Paa øverste hyldel! Staa paa en stol og hent det ned, fætter bjørn!” sa andungen. Saa maatte bjørneungen hente bollen ned, mens de andre tok imot.

6. Da hørte de fottrin; det var bedstemor bjørn som kom! Da kan du tro slikkepottene fik det travelt med at komme avsted, og i forskrækkelsen kom musen til at hoppe ned i bollen.

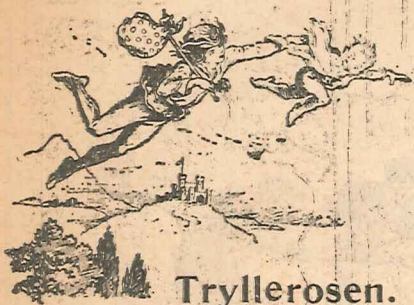
7. Saa blev det endelig middag og det store øieblik kom da bedstemor bjørn bar bollen ind. „Hvor er Muse-Per henne?” spurte hun, mens hun satte bollens bund iveiret og hejgte indholdet ut.

8. Men hvad var det? Der sat Muse-Per noksaa nydelig midt inde i den deilige, klare vingeléen. Han var frosset inde! Men saa blev han „spist ut!” Han hjalp selv til efter bedste evne! s

Handwritten numbers and scribbles at the bottom left of the page.

Handwritten numbers and scribbles at the bottom right of the page.

Tryllerosen.

Der var engang en ung mand som het Peter, og han drog ud i den vide verden. Han kom omsider til et vildt og øde land, høit oppe paa et fjeld laa en gammel borg og ved foten av fjeldet laa et litet vertshus.

Der gik Peter ind og spiste og drak og han spurte nu verten hvad det kom av at landet var saa vildt og øde der omkring.

„Det har engang været anderledes,“ sa verten. „For mange aar siden bodde der en fyrste oppe paa borgen, han hadde en deilig datter og hele egnen omkring var opfyldt av gaarder og hus, marker og enger. Men pludselig en dag forsvandt fyrsten og hans datter, og istedet kom der en gammel mand som litt efter litt fordrev alle folkene omkring. Bare se, der er han!“

Peter saa ut og fik øie paa en liten, gammel mand med et ondt ansigt; han kom ridende paa en pony. Verten sa:

„Det er bare en gang om aaret man faar øie paa ham, saa rider han bort, og naar han kommer tilbake har han alltid en deilig, rød, rose i knaphullet — det er den eneste pynten han bruker.“

Peter spurte om veien til nærmeste by og da han hadde faat besked, vandrete han avsted. Men veien var lang og da han var gaat et stykke fik han øie paa den gamle manden. Han kom løpende saa fort han kunde og en vild røver løp like baketter ham. Netop som de kom til stedet hvor Peter hadde gjemt sig bak en hekk, kastet manden noget som for like bort til Peter. Han trodde først det var en kniv, men han blev meget forbauset, da han saa at det var en rød rose som netop var

plukket. Forundret rystet han paa den, og i det samme stod en liten mand i rød dragt foran ham.

„Hvad ønsker du? Jeg er din tjener, jeg adlyder hver den som ryster rosen.“

„Hvis du virkelig adlyder mig saa stans de to som kjemper ute paa veien, og kom saa tilbake til mig.“

Manden forsvandt, og like efter saa Peter at røveren og den gamle manden begge laa og sov fredelig ute paa veien. Han rusket i dem, men det nytteløst ingenting, de sov bare videre. Saa rystet han rosen og da den lille manden stod foran ham, spurte han:

„Hvem er den gamle manden og hvorledes hænger alt dette sammen?“

„Jeg er tjener hos rosen som vokser oppe paa Alfefjeldet og bare blomstrer en gang om aaret. Enhver som har rosen, kan kalde paa mig og den holder sig frisk et helt aar — da maa man hente en ny rose. Engang for længe siden gjorde fyrsten som eide landet her alfekongen en stor tjeneste, og til tak viste kongen ham hvor rosen blomstrer og fortalte ham dens hemmelighet. Ved min hjælp blev fyrsten rik og mægtig, og alt lyktes for ham, men tilslutt blev han overmodig og fortalte sin livtjener hvor den vidunderlige rosen blomstret.“

Livtjeneren er den gamle manden som du saa, netop nu. Han listet sig til at plukke den nye rosen før fyrsten, og derpaa befalte han at fyrsten og hans datter og hele tjenerskapet skulde indespørres i Alfefjeldet. Det skedde ogsaa og der lever de endnu, men tjeneren ønsker bare guld og mere guld, og hver gang han ryster rosen lar han mig bringe guld til borgen.“

„Men nu skal fyrsten og hans datter befries,“ sa Peter. „for mig straks ind i Alfefjeldet, der vil jeg selv række fyrsten rosen tilbake.“

„Ta dig iagt,“ advarte den lille manden, „den som har rosen er ikke altid at stole paa.“

Men Peter brydde sig ikke om hans ord og straks efter blev han ført ind i fjeldet. Der var alt vakkert indrettet, det var som et helt slot under jorden, og da Peter kom derind saa han fyrsten sitte ved et bord og læse. Ved siden av ham sat hans datter som var den nydeligste unge pike. Peter nogensinde hadde set.

„Jeg er kommet for at gi Dem rosen tilbake, fyrste,“ sa Peter og bukket dypt.

Og saa fortalte han fyrsten hele sin historie slik som det var skedd alt sammen.

Fyrsten tok rosen og sa: „Det gjør mig ondt, men efter hvad jeg har oplevd, tør jeg ikke mer stole paa noget menneske. Jeg vil gi Rosealfen befaling til at du skal bo her i fjeldet; der skal ikke ramme dig noget ondt, men jeg tør ikke la dig komme ut herfra mer. Du kommer ikke til at kjede dig, for alfene kommer ofte og snakker med dig, men ut maa du ikke komme.“

„Jeg er kommet for at gi Dem rosen tilbake, fyrste,“ sa Peter.

Stakkars Peter bad indtrængende om at faa lov til at gaa og fyrstens datter saa bedende paa sin far, men det nytteløst ikke noget — fyrsten rystet rosen og ga sine ordrer, og snart var Peter alene.

Saa gik han omkring i slottet og saa paa alt som var at se. En dag kom han ind i det værelse hvor fyrstedatteren hadde bodd og der fik han øie paa et stort speil. Men det var saa merkelig indrettet at han i speilet fik øie paa fyrstedatteren og saa alt hvad hun foretok sig.

Nu kjedet Peter sig aldrig. Han tilbragte det meste av dagen med at se i speilet, og fyrstedatteren maatte vist ogsaa se ham, for hun hilste og nikket, men han kunde naturligvis aldrig høre hvad hun sa.

Men saa lærte de sig til at tale sammen ved hjælp av tegn, og hver dag møttes de slik, indtil et aar var gaat. Da sa hun til ham ved tegn at hun vilde reise og snart vilde være hos ham. Peter forstod at nu blomstret rosen igjen og at hun vilde reise og hente den.

Han fulgte hende nu i speilet og saa hvorledes hun reiste nogen hemmelige veier; litt senere reiste ogsaa hendes far avsted, og tilslutt saa han hende staa ved rosenbusken, hvor hun skulde til at brække av rosen. Men i samme øieblik var hendes far ogsaa naadd dit, han løftet sit sverd og det saa ut som han vilde slaa sin datter ned, og i sin forferdelse holdt Peter haanden for øinene. Da lod der i det samme et veldig brak, der kom et kjølig vindpust, og der hvor speilet hadde været stod fyrstedatteren smilende med rosen i haanden.

„Kom med mig, Peter,“ ropte hun, „nu er du fri. Du maa tilgi min far, for han visste ikke selv hvor stygt han handlet. Men nu vil jeg rive allenes rose istykker, for ingen kan være sikker for sit liv eller sin frihet saalænge den er til.“

Hun rev rosenbladene av og den lille manden kom frem og utbrøt:

„Jeg er fri! Jeg er fri!“

Alfefjeldet forsvandt og Peter og fyrsten og hans datter stod alene midt ute paa marken. Fyrsten bad Peter om tilgivelse og han ga ham sin datter til hustru, da Peter bad om det.

Saa reiste de hjem og holdt bryllup og de levde lykkelig baketter. g

Nysekonsert.

Der vælges en leder som gir hver av deltagerne i leken et ord at si. En skal si ætsj, en anden ætsj, en tredje ætsj, en fjerde ætsj, en femte ætsj, en sjette ætsj, en syvende ætsj, en ottende ætsj, en niende ætsj; er der flere deltagere dublerer man rollene. Naar lederen tæller en, to, tre, roper alle sit ord paa samme tid, og det lyder da som et kolossalt kjempens. s

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løser 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henlægges ukent indtil den 13. mai. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 3 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 49.

Hvor meget er Kate ældre end Sonja?

De tre unge damer paa billedet er søstre. Sonja er den yngste. Hun har fødselsdag i april, Ellen er født i mai og Kate i juni. Merkelig nok er alle tre født paa maanedens første dag. Sonja blir 17 aar, neste gang hun har fødselsdag, Ellen blir 18 til mai, og Kate fylder 19 aar i juni. Nu er spørsmålet: Hvor meget er Kate nøiagtig ældre end Sonja, beregnet i aar og maaneder? Opgaven er i virkeligheten ganske let. Ikke desto mindre har det ofte hendt at dr. X har faat galt svar paa den, naar han har git den blandt venner og bekjendte. Hvad mener læseren om saken? Hvor meget er Kate ældre end Sonja, uttrykt i aar og maaneder?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 50.

Hvem kan vandre gjennem troltdets ringlabyrinth uten en eneste gang at krydse sin egen vei og uten at gaa nogen vei mer end én gang?

Det er ikke noget blidt trolld som har tat plads foran labyrinthen her. Han spiser ganske simpelt alle dem han kan faa fat paa. Med mindre da stakkaren kan finde veien gjennem troltdets ringlabyrinth. For da er han frelst! Da venter ham den gode fé ved labyrinthens anden ende, og hun fører han til sit prægtige lysslot, hvor der alltid hersker fryd og herlighet og glæde. Men det er nok de færreste, som naar saa vidt!

Trolldet forlanger nemlig at man skal gjennemvandre hans labyrinth paa den maate at man aldrig gaar nogen vei mer end en gang, og at man aldrig krydser sin egen vei! Det er haarde vilkaar. Men de kan opfyldes. Læseren kan med en blyant forsøke kunststykket og tegne sig en vei gjennem troltdets merkelige ringlabyrinth, idet man begynder ved A og ender ved B.

Om lommepenger se foran.

Lommepenge-opgave nr. 51.

Logograf.

8. 9. 1.

Et dyr jeg presenterer her, i skogens dyp det findes. Som røver lur det er bekjendt — Mon du dets navn kan mindes?

5. 8. 4.

En anden røver her er nævnt — en konge dog av væsen. Den har sit bo i fjeldeer, valgt ut med omhu kræsen

8. 2. 1. 4.

For tredje gang jeg nævne maa en røver — av de sorte.

Den raner egg og fuglekryp naar far og mor er borte.

3. 5. 1.

Hvor disse tre sin verden har, man finde vil av dette i mengdevis, skjont alltid ei — det er nu let at gjætte.

7. 8. 2. 1.

Et fjerde dyr som findes mest blandt bønderne paa landet forbindes tidt med dette ord — ved markedstid blandt andet.

3. 5. 4.

Til den som ærlig stræve vil og flittig er i yrke man dette gjerne yde bør — det vil hans stræven styrke.

3. 2. 6.

Men er man hvad her skrevet staar, saavist man ei fortjener

at høste det som nyss blev nævnt — det er nu hvad jeg mener.

5. 3.

Er man av arbeid varm og svett, da herlig dette smaker. Men den som passer maaten ei man ofte skyr og vraker.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

I haven du mig finde kan — dog ei i alle haver. Min frugt gaar ned (først skallet av) i lækkersultne maver.

Om lommepenger se foran.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 14:

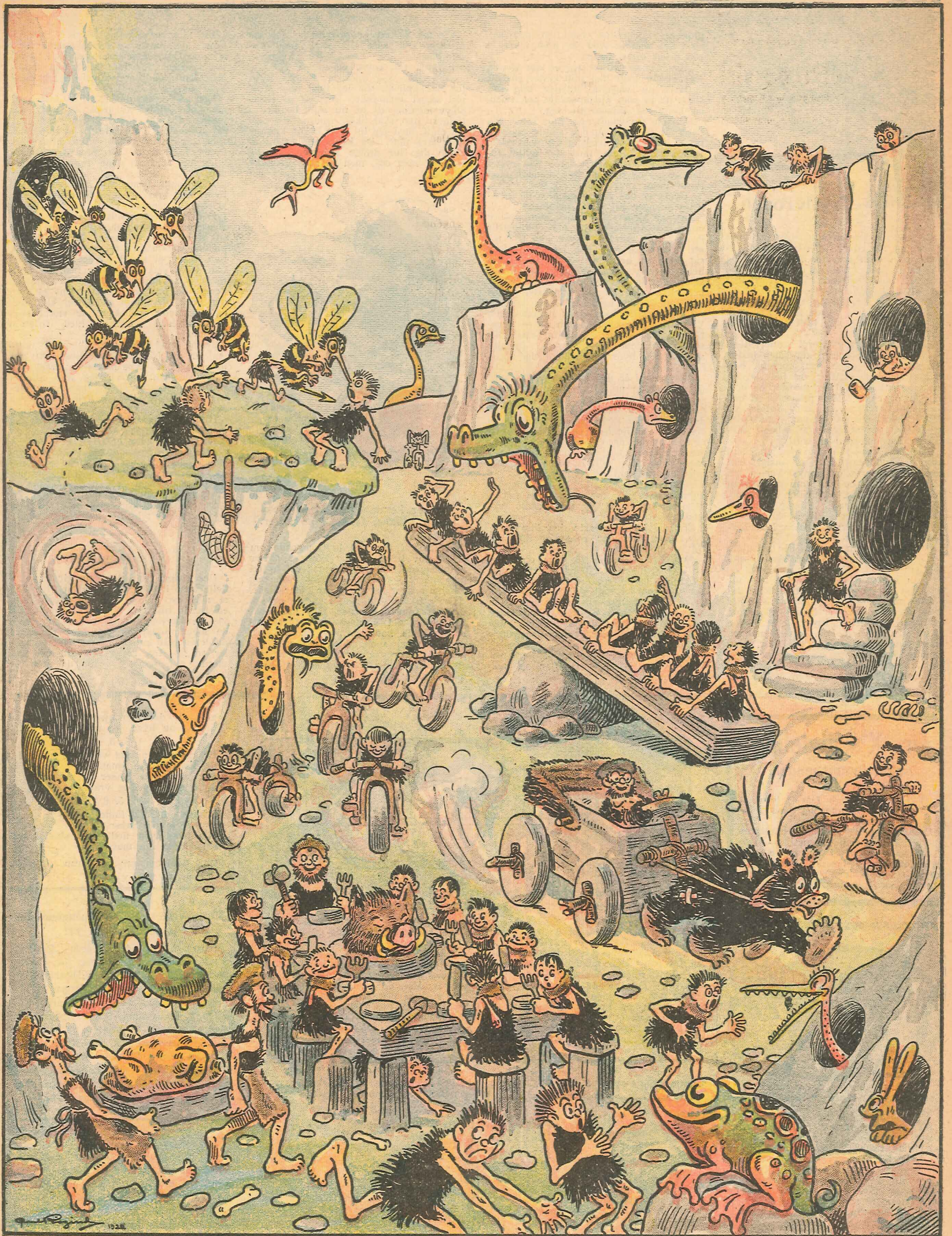
Opgave nr. 40: Karen Egeberg, Sandviken, 5 kr.; Andreas A. Aakre, Strandvik pr. Bergen, 2 kr.; Bjarne Bjørnevoll, Myking Post pr. Bergen, 2 kr.;

Opgave nr. 41: Skarsgaard, Kai-gaten 5, Haugesund, 5 kr.; Agnes Erikstad, Furulund, Sulitjelma, 2 kr.; Otto Olsen, Bjerregaardsgt. 60, Kra., 2 kr.

Opgave nr. 42: Ingeborg Eidsæther, Graaaker, 5 kr.; Emma Langsend, Sande-rød, Aamodt, Modum, 2 kr.; Marie Rotterud, Størjen pr. Skarnes, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 20. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 14 findes i dette nummer av bladet side 26. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 13. mai og brev med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 17),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Fra stenalderens dage.

Den almindelige opfatning er vistnok at stenalderens folk tilbragte sin tid paa en mildest talt kjedelig maate, idet de væsentlig var beskjæftiget med at lave sten-
kiler og spyd af flintesten. Men hvis vi tør tro ovenstaaende billede er denne opfatning aldeles feilagtig. Vore forfædre i stenalderen har kjendt baade motor-
cyklen (med stenhjul) og automobilen (trukket av bjørner), likesom bordets glæder, saasom gaasestek og stekt svinehode, heller ikke har været ukjendt. Des-
uten har det intime samliv med datidens eiendommelige dyreverden (drager og kjæmpemyg etc.) git anledning til mange interessante oplevelser. Men hvad
sier videnskapsmændene til dette billede?

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

„Ved dagens ende“.

Efter Olive Wadsley.

I.

„Du kan tro jeg vet nok hvorledes du og den løpsen Neville sværmer for hverandre,“ ropte oberst Fauset. Han hadde talt hidsig og uhøflig til sin hustru under hele maaltidet, og nu kom han med sit sidste utfald.

Valerie reiste sig stille og gikk mot døren.

„Fortæl ham bare at jeg har en overraskelse til ham den niende,“ lo han haanlig. „Jeg skal nok gi ham en opmuntring til at flyve godt.“

„Hvad mener du?“

„Det skal du nok faa vite. Din religion har altid forbudt dig at gaa ind paa skilsmisse, godt, jeg kan skaffe mig den allikevel. Jeg har midler til at tvinge dig nu.“

Hun forstod ham ikke. Forholdet mellem hende og Hugh Neville hadde altid været pletfrit, de holdt av hverandre, ja, men aldrig hadde han tillatt sig den mindste fortrolighet overfor hende.

Kanske var det rideturen forleden aften, da han hadde fulgt hende hjem og de var kommet bort fra resten av selskapet, kanskje var det den, hvormed han vilde begrunde sin anklage.

Ordonansen holdt hesten parat til Hugh Neville.

„Vi faar en haard kamp om præmien imorgen, Reid,“ sa Hugh muntert.

„Ja, og oberst Fauset blir nok den værste motstanderen.“

„Hans maskin er aldeles ypperlig og han selv en første-klasses flyver.“

„Det er De ogsaa, Sir,“ sa manden og hilste idet Hugh red avsted.

Hugh red avsted i sine egne tanker. Han var ung, han elsket Valerie og han visste at hun elsket ham igjen. Han la sin kjærlighet for hendes føtter og brydde sig ikke om skranken som stod mellem dem.

Foran ham laa sletten hvor det imorgen skulde avgjøres om han tapte eller vandt i „Grænse-kapflyvningen“. Regjeringen hadde ut-sat en præmie for det hurtigste monoplan konstruert og bygget av et grænserement; det skulges med et fjeldlandskap for øie. Neville av 5. regiment og Fauset av 19. var de to favoriter. Skjønt Fauset var en brutal tyrann og en stor dånker, var han en dygtig mekaniker, men det var tvilsomt om hans eget regiment ønsket at han skulde vinde.

Hugh kom til at tænke paa at det var gamle Lady Wyverns mottagelsesdag. Hun var Valeries bedstemor, og hun var reist til Indien, da rygtene om Fausets tiltagende drikfældighet og hans mishandling av Valerie naadde hende.

Lady Wyvern hadde glædet sig over Valeries livslyst og ungdommelige munterhet dengang hun blev Charles Fausets brud. Men før et aar var gaaet var Valerie helt forandret, hun var blitt en ironisk og overlegen verdensdame, og da obersten blev forflyttet til Indien fulgte hun med. Alle beklaget hende og dadlet hendes mand, men Valerie talte aldrig selv om sit ødelagte liv.

Saa var det at Hugh Neville dukket op. Lady Wyvern kunde ikke bebreide hverken ham eller Valerie for nogen uforsigtighet, men hun var erfaren nok til at vite hvor farlig det er naar en ung mand beundrer en gift kvinde, hvis mand er

av en saa skinskyk og brutal karakter som Fauset.

Hugh gikk bort og hilste paa sin vertinde; i samme øieblik meldte den indfødte tjener: „Mensahib Fauset.“

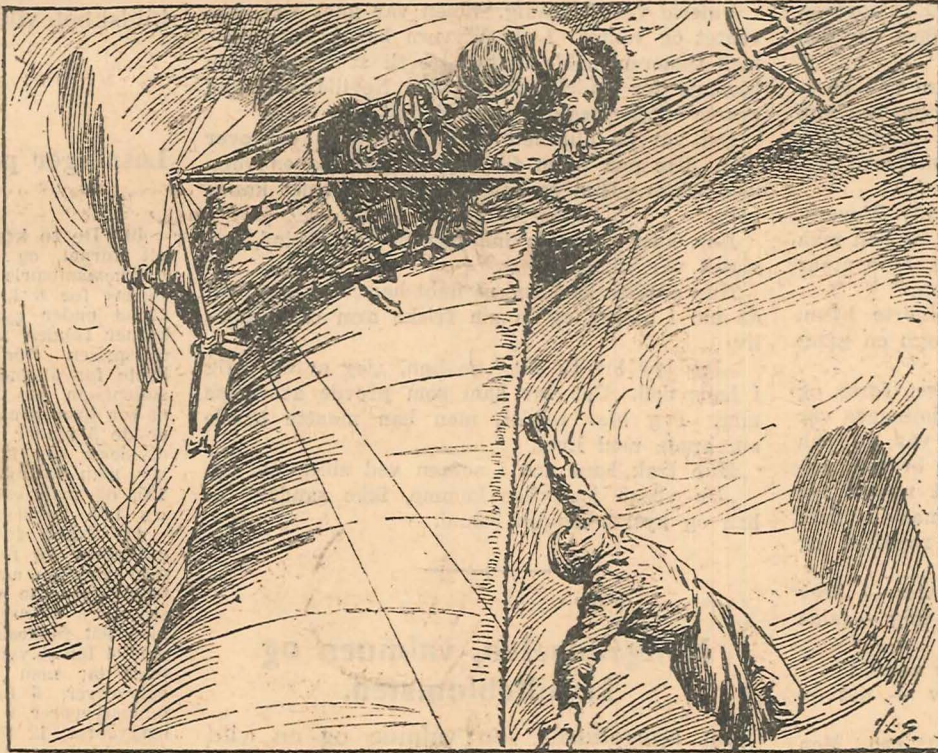
Med smerte la Lady Wyvern merke til den klare rødme som viste sig paa Valeries kinder og til Hughes straalende blik. Den unge frue gikk bort og hilste paa sin bedstemor og Neville, og vendte sig derefter til de andre gjestene, mens Lady Wyvern holdt fast paa Hugh og trak ham litt tilside.

„Jeg saa Deres blik,“ sa hun, „ja, De maa undskyldte at jeg er paatrængende. Men jeg tror De forstaar mig, kaptein Neville. Der er bare en ting jeg vil si Dem — husk paa det, at vi kvinder kan taale meget ondt saalænge ingen beklager os, men hvis man begynder at se deltagende paa os, saa bukker vi under.“

Hugh stod litt og tænkte sig om. Saa løftet han hodet.

„De har ret, Lady Wyvern, og jeg skal ikke gjøre det tungere for Mrs. Fauset end det allerede er. Jeg skal prøve at komme væk herfra.“

Han forlot straks efter selskapet og red hjem. Paa veien overveiet han alt nøie. Ja, Lady Wyvern hadde sikkert ret, det bedste for Valerie vilde være om han lot sig forflytte fra sit regiment; han maatte overvinde sig selv og ansøke om det.

Med blødende fingrer klynget han sig til en av de store vingers barduner.

Før Valerie gikk i mottagelsen hadde hun faat vite hvad hendes mand vilde basere sin skilsmissebegjæring paa. En aften, efterat han hadde pint hende mer end sedvanlig hele dagen, hadde hun skrevet et brev, et fortvilet, uoverlagt brev til Hugh Neville, hvori hun bad ham flygte bort med sig. Hun var gaaet tilro i den tro at hun hadde brændt brevet, men i virkeligheten hadde hendes kammerpike stjaalet det og git det til obersten.

Ved frokostbordet viste han hende brevet og sa spottende:

„Du burde igrunden bli forfatterinde. Du kunde jo utgi: 'Brevet fra en hustru til en anden mand' eller noget lignende, det vilde gjøre sig udmerket.“

Hun holdt hændene for ansigtet og hulket fortvilet.

„Det er det eneste brev jeg nogensinde har skrevet til kaptein Neville, og jeg sendte det ikke. Han har heller aldrig skrevet til mig — det sverger jeg.“

„Vent med at sverge til du kommer for retten,“ lo Fauset haanlig og forlot værelset.

Alt dette fortalte Valerie sin bedstemor, som spurte hende:

„Tror du Charles vil tale til Neville om det imorgen ved flyvningen?“

„Ja,“ svarte Valerie med forpint stemme, men

øinene fylldes av taarer, og hun fortsatte: „Jeg har ingenting at bebreide mig selv, bedstemor.“

„Det behøver du ikke forsikre mig om, kjære dig,“ sa Lady Wyvern ømt. Saa satte hun sig til at skrive et brev til Hugh.

II.

Hugh fikk den gamle dames brev og red straks over til hende. Hun tok imot ham i dagligstuen, og begynte at tale med ham om hans deltagelse i kapflyvningen.

„Jeg søker om at bli forflyttet,“ sa han tilsidst, „jeg er kommet til det resultat at det vilde være det bedste for Valerie. Jeg kan ikke holde ut at gaa her og se hende lide uten at kunne hjelpe hende — jeg maa reise og ikke volde hende flere bekymringer.“

„Vet De at Charles har truet hende med skilsmisseproces?“

„Men det er jo umulig,“ utbrøt han. „Valerie og jeg har ingenting at bebreide os selv.“

Lady Wyvern fortalte ham om brevet.

„Charles sa ogsaa at han hadde en overraskelse til Dem. Han har rimeligvis hørt fra sin sakkfører, og vil læse hans brev for Dem. Hvad vil De gjøre, kaptein Neville?“

„Jeg vil gjøre alt for at forhindre denne skilsmisseprocessen, selv om baade mit og Fausets liv skulde bli sat paa spil. Valerie skal ikke utsættes for en slik skandale. Men skulde det gaa saa vidt, saa tar jeg hende med mig og vi gifter os saasart hun er fri.“

Han stod litt og stirret ut i natten, saa forlot han Lady Wyvern. Hun sat og saa ind i ilden, og taarene trillet nedover hendes kinder.

III.

Valerie laa vaaken hele natten og tænkte paa skilsmisseprocessen. Den vilde ødelægge hele Hughes fremtid — ødelægge den for et brevs skyld som han aldrig hadde faat. Sit eget liv tænkte hun ikke paa. Pludselig faldt det hende ind at der kanskje var en utvei — om hun selv døde.

Sent paa eftermiddagen gikk Valerie fra det ene værelse til det andet. Hun hadde talt etpar minutter med sin bedstemor, men Lady Wyvern hadde ikke fortalt hende om sin samtale med Hugh dagen iforveien.

Begge damene hadde bange tanker. Lady Wyvern var bange fordi hun var kommet til at tænke paa en sætning som

hun ikke hadde lagt merke til med det samme. Men nu lød den stadig for hende:

„Selv om baade mit og Fausets liv skulde bli sat paa spil —“

Hvad mente han med det? Hun turde ikke betro sig til Valerie, for hun hadde jo nok at bære iforveien.

Musikken spilte da hun kom kjørende til flyvepladsen sammen med Valerie. Fauset sat ret overfor dem aldeles pionrød i ansigtet og med skjælvende hender. Han hadde øiensynlig forsøkt at berolige sine ophidsede nerver med sterke drikke.

„Du blir her,“ sa han til Valerie og gikk over til sin hangar.

De yngre officerer i regimentet samledes rundt Valeries vogn, de likte hende og syntes synd paa hende, for de kjendte jo Fauset.

Valerie var blek, men rolig og meget vakker. Om morgenen hadde hun tat en revolver i Fausets værelse, saa nu hadde hun sin skjæbne i sin egen haand, og det gjorde hende rolig.

Fauset arbeidet ivrig i sin hangar. Der var en liten feil ved maskinen, men tilsidst var alt iorden og han tok sin flyverdragt paa sig. Saa gikk han over til Nevilles hangar.

Hugh hadde redet hele natten for at berolige sine nerver; han saa nu blek og træt ut. Og som de stod overfor hverandre frembød de en

sterk motsætning. Fauset rød og ophidset — Hugh blek og energisk sammenbitt.

„Jeg har et brev til dig, min ven,” sa Fauset spottende og rakte ham brevet.

Hugh læste det mekanisk. Det var fra en velkjendt sakfører og meddelte Fauset, at hans sak mot kaptein Neville saa ut til at være meget vel begrundet, hvorfor han anmodet om at det kriminelle brev skulde bli oversendt sakføreren.

Med lynende øine kastet Hugh brevet i ansigtet paa Fauset.

„Gaa ut av min hangar, din kujon,” utbrøt han med hæs stemme.

Fauset lo og i neste øieblik slog Hugh ham.

De begynte at slaas, Fauset kjæmpet som et vildt dyr og prøvde at sparke Hugh — da lød trompetsignalerne, kapflyvningen skulde begynne.

De slap hverandre, og da to andre officerer traadte ind stod de to overfor hverandre; Fauset hadde travelt med at knappe sin frak. Et brev faldt paa gulvet — Hugh kjendte utenpaa-skriften, det var det som Valerie hadde skrevet til ham og ikke sendt. Fauset rev det til sig og stak det i lommen.

Han gikk med sin mekaniker over til sin hangar og Hugh underkastet sin maskin en sidste undersøkelse, saa lot han monoplaneet kjøre ut paa pladsen.

En officer med en ropert begynte at rope ut instruksjonene. Hver deltager blev utstyrt med en lignende ropert for at prøve i hvor stor avstand de kunde tale sammen; der skulde gaa ti minutter mellom hver start.

Først gikk to andre officerer op, saa kom Fauset og tilsidst Hugh. Flyvningen skulde foregaa i en runde paa 25 kilometer og legges om den nærmeste fjeldtop.

De fire flyvere gikk bort for at hilse paa oberstene, og da de kom forbi Valeries vogn, saa hun hvor træt og medtat Hugh saa ut. Deres blik møttes i et øieblik, saa var det som en taake indhyllet alt.

„Jeg maa hjem,” hvisket hun til Lady Wyvern, „jeg kan ikke taale mer. Si til Hugh at han maa komme hjem til mig etter flyvningen, bare etpar minutter; der er noget jeg maa si ham.”

Lady Wyvern nikket go Valerie kjørte hjem. Hun vilde vente til hun hadde set Hugh en gang til, saa —

Flyvningen var i fuld gang. Fauset førte og efter ham kom Hugh. De to andre deltagere var allerede sakkert langt bakut. Hugh var nu paa siden av Fauset og kunde se hans brutale ansigt ganske tydelig. De begynte at nærme sig flyvepladsen paany. Hugh lot sin maskin høre sig like over Fauset, saa tok han roperten og ropte:

„Hvis — du ikke — river — Valeries — brev — istykker — saa — lar — jeg — mig — falde — ned — paa —!”

Han saa nøie paa Fauset og ropte paany:

„Ta — det — frem — og — riv — det — istykker!”

Fauset skottet op og lot sig dale litt ned. Men monoplaneet var like over ham. Et ondt smil fordreiet hans træk, han stak haanden i lommen og trak sakføreren brev frem.

„Din — kjeltring — den — andre — lommen,” lød røsten ovenfra.

Med en ed skottet Fauset atter op. Monoplaneet hang faretruende lavt over ham. Han rev brevet frem.

„La — stykkene — falde — til — jorden!”

Det var skedd og de fløi side om side. Fauset stirret efter ham med blodunderløpne øine, Hugh for avsted, om faa minutter vilde kampen være avgjort. Men da saa Hugh noget — en sølvglinsende spids like ved siden av sin maskin. Han visste hvad det betydde og han prøvde at svinge til siden. Den andre fulgte ham, Fausets maskin pekte ret imot ham, dens sølvglinsende spids vilde ramme ham like i bredsiden.

Fausets stemme naadde ham.

„Du — trodde — du — vilde — vinde — ikke — sandt?”

Sølvspidsen var like ved ham, Fauset vilde spidde ham paa den.

Da lød der et brak, en øredøvende larm, og han rakte uvilkaarlig hændene op. Han fikk fat i et taug. Der var noget som rev og slet i ham, som om han skulde rives i stumper og stykker.

Med blodige fingrer klamret han sig til bardunene paa vingene, utydelig skimtet han et ansigt like ved sig, saa forsvandt det. Han hørte rop og han styrtet ut i det store, gapende rum.

„Det kan ikke nytte, Fauset er færdig.”

Det var de første ord Hugh hørte da han vaaknet til bevissthet.

„Det var jo et mirakel at Neville blev frelst,” lød en anden stemme. Hugh aapnet øinene og saa ind i lægens venlige ansigt.

„De er verdens ottende vidunder, min kjære ven. De styrtet ned etpar hundre fot og har bare brukket kravebenet.”

„Fauset?” spurte han med svak stemme.

„Han er død,” lød svaret.

Hugh var meget svak, han holdt sin friske arm for ansigtet og graat.

Valerie ventet stadig. Solen var gaat ned, hun ventet og ventet. Lady Wyvern hadde været der, men tjeneren hadde faat ordre til at negte hende hjemme for andre end kaptein Neville, saa han svarte at „Memsahib” var redet ut.

Det var nu blit helt mørkt. Klokken var over otte. Ute paa veien fikk Valerie øie paa en vogn med løkter. Hun undret sig over hvad det kunde bety.

Han kom vaklende ind, armen var i bind, ansigtet var likblekt.

Hun strakte hændene ut imot ham, han saa hende ind i øinene og la sin friske arm om hendes liv.

„Jeg har lov til det,” sa han, „jeg er uskyldig i hans død. Det var ham som prøvde at dræpe mig. Jeg blev reddet, men han maatte betale sin brøde med livet.”

Hun trak ham ned i sofaen ved siden av sig.

„Du visste jeg vilde komme, ikke sandt?” sa han og kysset hendes haand. g.

Kongetidselen, valmuen og kamilleblomsten.

En kongetidsel, en valmue og en vild kamilleblomst stod ved siden av hverandre.

Tidselen og valmuen stredes med hverandre om, hvem av dem var den vakreste.

Tidselen sa :

„Jeg bærer en krone som en konge, jeg raker op over alle blomstene her. Se, hvor jeg straalere.”

Valmuen saa stolt paa den og svarte:

„Men min dragt er av den deiligste farve og meget finere og bløtere end din. Den lyser om mig som den skjæreste morgenrøde eller som det keiserlige purpur.”

Striden blev heftigere og heftigere, den beskedne kamilleblomst blandet sig ikke i den, men det saa ut som om den smilte litt.

„Dette ærgret tidselen, og den sa:

„Du lille dumme nar, hvad tænker du om dig selv? Dig ser intet menneske paa; du kan være glad om et faar stanser foran dig og sier næ, men over mig falder alle i forundring, saa stolt som jeg ser ut. Hvad kan du?”

„Kanske gjøre litt nytte,” lænkte kamilleblomsten. Men den sa det ikke.

Striden vedblev mellom de to andre, men saa rev i det samme et vindstøt alle valmuens blader av.

Tidselen triumferte.

„Der ligger al din skjønhed i sandet,” sa den. „Hvad sa jeg?”

Den fikk ikke noget svar, for et æsel blev drevet forbi, bet i det samme hodet av den og spiste det.

Kamilleblomsten og dens mange søsken beklaget de bortgangne.

Litt senere kom et graatende barn over engen. Hendes mor var syk, og hun var sendt ut for at finde helbredende urter.

Hun saa de smaa beskedne blomster, plukket hvad hun behøvde og laget en te av dem til sin mor, og moren blev frisk igjen.

Det var historien om dem som i sin indbildskhet vilde høre sig over andre.

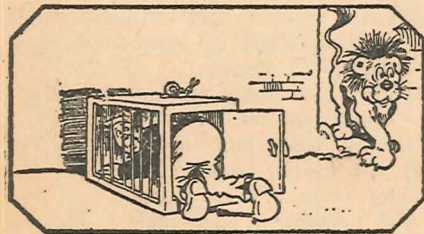
Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 14.

40. De to kornhanger: Vennen fikk 1740 kroner for alt kornet, og da det var 180 tønner, blir det en gjennomsnittspris av $9\frac{2}{3}$ krone for tønden. Havren solgtes for 8 kroner tønden, altsaa er dens pris $\frac{2}{3}$ krone under gjennomsnittsprisen. Hveten fikk han 12 kroner tønden for, det er $\frac{7}{3}$ krone over gjennomsnittsprisen. Der maa med andre ord selges 5 tønner hvete for at indvinde, hvad der faas under gjennomsnittsprisen paa 7 tønner havre, og følgelig vet man, at for hver gang der er 12 tønner korn i hele partiet, er de 5 tønner hvete og de 7 tønner havre. Man dividerer saa 12 i 180, hvilket gir 15. Dernæst ganger man 15 med 5 = 75, og derpaa 15 med 7 = 105, og man vet da at der var 75 tønner hvete og 105 tønner havre.

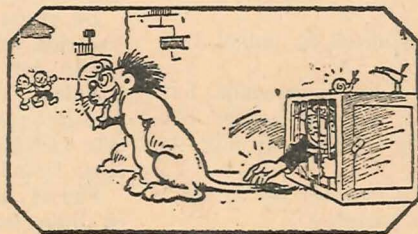
41. Naar 40 kroner skal utbetales i tokroner, enkrone og femogtyveører: For at passe sammen med verdien av de andre mynter maa verdien av femogtyveørene være hele kroner, og der maa altsaa være enten 4, 8, 12, 16 eller 20. Begynder man med det færreste antal femogtyveører, nemlig 4, faar man 4 femogtyveører, 3 tokroner og 33 enkrone. Dernæst tar man 8 femogtyveører og faar da 8 femogtyveører, 6 tokroner og 26 enkrone. Derpaa 12 femogtyveører, 9 tokroner og 19 enkrone. Saa 16 femogtyveører, 12 tokroner og 12 enkrone og endelig 20 femogtyveører, 15 tokroner og 5 enkrone. Fines der nu ikke flere maater? Kan man ikke ta 24 femogtyveører f. eks.? Nei, for hvis man gjør det, skal de andre mynter tilsammen ha en verdi av 34 kroner, altsaa en gjennomsnittsværdi av over 2 kroner, hvilket er umulig. Der findes altsaa fem forskjellige maater at utbetale 40 kroner paa, naar man bare maa bruke femogtyveører, enkrone og tokroner, og det tillike forlanges, at utbetalingen skal ske i tilsammen 40 mynter.

42. Logograf: Uid, sludd, lugge, guld, smed, gule, emu, summe. — guldsmed.

Dyrepassereren paa løvefangst.

1. En dag var Berberløven sluppet ut av sit bur, og bedst som jeg kom gaaende i mine egne tanker møtte jeg den. Jeg kom i en fart ind i et tomt kaninhus.

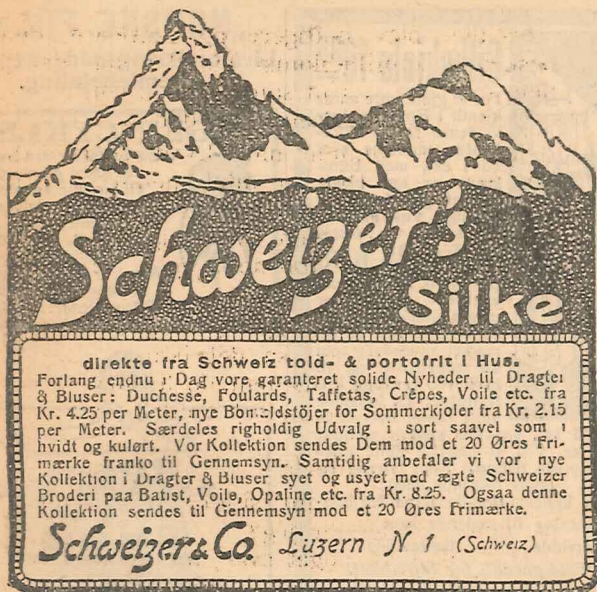
2. Løven som hadde slikket sig om munden ved utsigten til at faa mig til frokost, blev altsaa narret og satte sig til at graate. Mens den graat, grep jeg den i halen.

3. At bli tat i halen er noget av det løvene mindst liker. Og løven her satte ogsaa avsted i vild galop med mig baketter sig inde i kaninhuset.

4. Om det var beregning fra løvens side, nok er det, ved et gatehjørne tørnet kaninhuset mot en væg saa kassen blev fuldstændig splintret. Hvad saa...? (Hvoriedes det gikk videre se side 29.)

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz told- & porto frit i Hus.
 Forlang endnu i Dag vore garanteret solide Nyheder til Dragter & Bluser: Duchesse, Foulards, Taffetas, Crêpes, Voile etc. fra Kr. 4.25 per Meter, nye Boudoirstøjer for Sommerkjoler fra Kr. 2.15 per Meter. Særlig righoldig Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt. Vor Kollektion sendes Dem mod et 20 Øres Frimærke franko til Gennemsyn. Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion i Dragter & Bluser syet og usyet med ægte Schweizer Broderi paa Batist, Voile, Opaline etc. fra Kr. 8.25. Ogsaa denne Kollektion sendes til Gennemsyn mod et 20 Øres Frimærke.

Schweizer & Co. Luzern N 1 (Schweiz)

Enhver, som lider af Blegspot, Aftagning, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Glædelig

overrasket blir enhver dame ved at opdage virkningen av F. Pauli's Liljemelkerème. Huden der kanske er blitt bleg og graa, faar sin glans og skjønhed tilbake ved bruken av

F. Pauli's Liljemelkerème.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 69,000,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**

Filialer: **Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Fedora Sæpen

gjør teinten ren og klar, hals og hænder hvite og myke!

Parfumerie

Sælges overalt. **J. Graarud, Bergen.**

Pingvin Læderolje

for overlær og saaler brukes altid naar en gang prøvet.

Alf Bjørcke MALERVARER

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonikalære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. **C. EKBERG**, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjøraarp, Sverige.

Gigt i benene. Et fortrinlig middel.

En anset videnskapsmand og professor i Chicago har fremskilt elektriske indlæggssaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende virkning for gigt i fætter og ben. — Elektriciteten faar ved disse saaler anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddeler derved en behagelig varme i føtterne samt raskere blodcirkulation, hvorved gigten forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot forkjølelse og mangel slags andre sygdommer. — Vi er Eneforhandlere for Skandinavien for disse saaler og forer dem i alle a mindelige nummere. — Pris **kr. 4.20** pr. par. Sendes mot forskuftsbetaling, utenbys ogsaa mot postoprav fra **Morse-Agenturet, Ruslokkeveien 12, Kristiania.** (Oppgiv fotens længde).

Fregner

fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris **kr. 4.50**. Utenbys porto 50 øre.

3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev Kun ekte fra **Apotheker Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.**

Cyklen „SMART“

i alle modeller stadig paa lager.

Forlang katalog. Forhandlere antas. Lakering, Fornikling og Reparationsverksted for Cykler. **„SMART“ Cyklefabrik, Fritjof B. Aaberg.** Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Aapu dine barns øine for naturens herligheter.

Med rette roser man de forældre som bringer ofre for sine barns velfærd og lykke. Men den varigste lykke nedlægges i barna naar deres forældre sørger for deres aandelige kræfters utvikling og for forædling av deres sind. Dere vil gjerne at barna skal bli lykkelige og at glæde skal bli deres lod. — Men hvor sjelden lærer ikke barna at gjøre sig delagtig i det som selv den fattigste kan skaffe sig, de glæder som bestandig blir nye og som altid bevarer sin husværende og helbredende kraft.

Lær barna at glæde sig over naturen!

Det er ikke alene stjernehimlens pragt, havets overvældende skjønhed eller vakre landskapers ynde som skal henrykke hjertet, nei, hver blomst, hvert græsstraa, ja, hvert ukrud kan bli en kilde til glæde. Dere forældre og opdragere skal glæde dere over naturens uendelige skjønhetsrigdom, og barnehjertet vil gløde sammen med deres begeistring. Det allermindeste er ofte det vak-

reste i naturen, og til enhver aarstid er der meget at glæde sig over og beundre.

Som f. eks. naar vinteren lakker mot slutten og hasselbuskene staar med gule rakler, gjør da barna delagtige i den glæde du føler ved disse vaarens budbringere; vis dem ogsaa „gaasungene“ og gjør dem opmerksom paa hvorledes blaaveis og hvitveis bryter sig vei gjennom sne og is, hvorledes man om vaaren kan merke violene paa duften, mens de endnu gjemmer sig blyge under bladene, og det vil glæde barna at lete efter dem.

Vis dem bladknoppene som om vinteren er omhyggelig omgitt av flere dæk og hylstere, og gjør dem delagtige i den glæde man føler naar svøpet brister og de fine grønne blader utfolder sig. Da kan du ogsaa fortælle dem om frugttræernes blomster og frugter, og om at der i dem ligger spirer til nyt liv, til nye planter og trær. Fortæl dem om hvorledes der hos mose og lavarter kan opdagges en forskjell i plantenes vekst og pragt, som de ikke aner der bare tramper over dem uten at lægge merke til slikt. Overalt finder man noget vakkert, og det

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghed og er nu fri for sykdommen.«

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska
Elektriska Institutet,
Avd. 45,
Jacobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen,
Torvgaten 14,
Kristiania.

Vi bruker Nordström & Dues

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Genererende haarvekst

fjernes straks ved bruken av
Dr. Thompsons Depilatorium.
Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolffs Magasin, Grønsen 10, Kristiania A.

Det Norske Livsforsikringselskap

FRAM A/S

overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

BROWNING Kal. 7.65 Kr. 29.00
Jagtvaaben. Benekendorff,
Rheiastr. 47, Berlin-Friedenau.
Bankkonto: Norske Creditbank, Kr.a.

Bibrin haarvand er fremstillet av
Brisk(ener) og garanteres
fri for farvetilsætning. Er sterkt antiseptisk, dræper bakterier og sopdannelser i haarbunden, fjerner hurtig flas og stimulerer haarets vekst.

Bibrin er absolut nutidens
bedste haarvand.
Bibrinfabriken, Fredriksværn.

Silkekjole 1995

For at gjøre vore varer kjendt i Norge sælger vi denne hvite silkekjole, moderne syet ud i eet, med bærekraft og løst bælte, af fint glansfuldt og fyldigt vaskesilke (1/2 silke) for kun

19 kr. 95 øre, porto frit tilsendt mot efterkrav. Stoffet er meget sterkt og elegant og kjolen er utmerket anvendelig som sommerkjole og til bruk ved festlige leiligheter. En lignende kjole koster overalt 40 til 75 kr., saa De sparer mindst 20 kr. ved at benytte dette enestaaende tilbud. Skriv straks og oppgi følgende maal:

Hele kjolens længe foran fra hals-
utskjæring til nederske kant
Brystvidde Bæltevidde

Fuld garanti for tilfredshed.

Konfektions Atelier,
Gl. Kongevei 70, Kjøbenhavn V.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel *Jouventine de Junon*. Faas å kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

Vaagn op!!

Vækkeruhre af ekstra god kval. sendes over hele Norge fra
Haalands Uhrforretning,
Stavanger A.
NB. Priskurant paa forlangende gratis og franko.

„NORSKE FOLK“ Livsforsikring med maanedlig præmiebetaling.

TIGER-CYKLEN

er og blir den bedste!
5 aars garanti.
Glimrende anbefalet.
— Forlang prisliste. —
Agenter antas.
OLAF B. ANSETH,
Cykelforretning,
Markv. 58, Kristiania.
Telefon: 21140.
Telegramadr.: „Tiger“.

Rises
BAY-RUM-SNOW
IDEAL DAG-CREME
Rises
BAY-RUM
(Løstvestindisk)
Det bedste til Haarsprit
i Badet og i Toiletvandet.
Rises
TOILET-VINEGAR
Mild og forfriskende Toiletvand.
Fortrækkeligt frem for Eau de Cologne
Faas overalt
Depot for Europa
A. H. RISE, KØBENH. V. Telefon 12.634

PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
☉ ved alm. Svaghed,
Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed ☉
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

gode i menesket lever jo av det vakre.

Jo bedre man lærer barnet at se det vakre, desto mer vil det glæde sig over det. Det drar barnet bort fra meget unyttig og bevarer dets sind lykkelig og frisk. Med denne glæde vil der følge en trang til at ha vakre blomster i værelsene og til at pleie dem godt. Selv det fattigste menneske kan skaffe sig nogen potteblomster eller drive frem stiklinger. Med glæden ved naturen nedlægger vi en stadig fornyende kraft i barnehjertet. Hvis barnet har lært at avlure naturen dens skjønheter vil der ogsaa vækkes en trang til at danne alt i omgivelsene vakkert, og fremfor alt vil barnet eie evnen til at finde glæden.

Naar man saa ikke mer er et barn, naar sorg og smerte bøier os, ligger der i forstaaelsen av naturen en balsam, som mildt, men sikkert lar hjertet leve op paany og oppfrisker modet i os. Derfor vil jeg gjerne lægge enhver mor paasinde at aapne denne kilde til de skjønneste og ædlest glæder for sine barn; og velsignelsen av det vil ikke utebli.

Hjemmet.

At rense lyse parasoller.

Parasollen slaas op og fugtes over med rent vand; den maa være like vaat over det hele. Av hvit saape lager man en oppløsning og smører parasollen over med den. Derpaa børstes den grundig paa begge sider indtil den blir helt ren. For at fjerne saapen helder man parasollen saa

længe over med rent vand til dette er helt klart. Derefter lar man parasollen tørke hurtig, idet man lar den staa opslaat paa et sted hvor der er gjennemtræk. Den maa ikke stilles i solen mens den tørker for da blir den skjoldet.

Naar skuffene er traee.

Naar skuffer er vanskelige at trække ut eller de knirker og knaker kan man bare smøre dem paa undersiden eller paa de fremstaaende lister med litt vaat, hvit saape. De gaar da „som de var smurt“. Talkum kan ogsaa brukes paa samme maate.

Spar din høire haand.

Det er ikke kjevhændte dette gjælder, for de forstaar som regel at bruke høire haand meget bedre end almindelige mennesker venstre og har derfor mer nytte av begge hænder. De mennesker som utpræget ne-tragter høire haand som „den rigtige“, læsser i almindelighet altfor meget arbeide paa den, saa den overanstrenges, idet høire haand bare skal utføre det meste og det tungeste arbeide. Slik burde det ikke være; venstre haand skulde ikke avvænnnes i den grad som tilfældet er i almindelighet; den kan saa udmerket godt dresseres til at bære sin del av byrdene. Alle finere arbeider som at skrive, sy, male, grave osv. maa naturligvis utføres av høire haand, men grovere og lungere arbeide skulde man bruke venstre haand til; vane og ønske vil snart gjøre den behændig og sikker. Mennesker som har et svakt legeme kan bli aldeles skjæve av at arbeide altid med høire haand og arm, og man har eksempler paa at høire skulderblad kan komme til at staa mer ut ved det. Væn derfor din venstre haand til at være din høires gode medhjælper, der kan komme det tilfælde at høire arm eller haand blir daarlig, og da er det en god ting hvis den venstre behændig forstaar at ta fat.

Vandflekker paa møbler.

Vandflekker paa møbler fjernes ved at gni dem ind med en blanding av like deler olje og salt; den gnis ind med en kork og etterpaa poleres med en uldfille.

av lages 6 plater i en lagkakeform, saa der kan lages 2 lagkaker med 3 i hver. Man lægger syltetoi mellem platene, glasserer kaken med flormelis og pynter den med syltetoi og creme.

Modeberetning.

Fru Mode staar paa skilleveien. Mange toneangivende modehus forsøker at tvinge draglene med de brede hofter, med pocher og garneringer igjennem, og det ser ut til at være stor imotekomhet hos damene overfor dette modelung. De nye modeller søker ogsaa at betone denne retning, som har figuren nedenfor heltet se bredere ut end den i virkeligheten er. Selv spaserdragtene søker at imotekomme denne smagsretning ved paasatte brede stykker i sidene, og ved utstaaende lommer. Men samtidig maa det betones, at skjørt der ødsles med stof i hoftepartiet, er naar i virkeligheten ikke blitt utro mot slankhetens ideal. Man eksperimenterer med puf, rucher og pocher, koketterer endog med fiskebenskjørt og har samtlig det maal for øie at figuren skal virke slank, smilig og meget ungdommelig.

Naar tuden er om en spaserdragt, da er den gamle, engelske, skreddersyde model mest i vinden. Skjørtene er ikke meget videre end for, men til trange jakker ser trange skjørt ogsaa penest ut. Skreddersyde dragter maa være pent utført; de syes nu som for med herrekrave og opslag og med eller uten belte. Brukes belte, er dette nu gjerne av skind og ofte stripet i to nuancer. Paastukne striper av stoffet og pene knapper forøker dragten's elegance; men hovedvekten ligger paa et godt snit. Blandt vaarmodellene er det mange dragter med korte jakker og vide klokkeskjørt; men trods disse maa man fastholde at skjørtene i almindelighet endnu ikke er vide.

Taff er meget moderne og brukes ikke alene til vaarkaaper og spaserdragter, men til eftermiddags- og aftenkjoler. Mens man tidligere mest brukte sort taff, forlanger moden nu lyse farver, især i haa og brune schatteringer; til eftermiddagskjoler anvendes kastanjebrunt og marineblaat meget, til aftenkjoler graablaa, elektrisk blaa og og alle nuancer herfra til ganske lyst blekt sandgraat.

De fleste damer vil sikkert hilse den nye „plissémode“ velkommen. Vaarmodens slagord er plisséer som benyttes til hele kjoler, skjørt, enkelte bredder og til pynt. Fin blot silke, utd og voile kan plisséres, og der kan sammensettes de smagfuldeste kjoler og dragter av plisséert og glat stof.

Et sort, plisséert silkeskjørt med en blaa, glat russerbluse, besat med sorte silkeplisséer kan f. eks. se nydelig ut og disse sammensetninger kan varieres i det uendelige.

1. Kittelkjole av to slags stof med forklættunik. Kjolen som er meget klædelig er sammensat av marineblaa uldstof og sort silke og de uldne kitteldeler kantes med sorte silkelisser. Den forreste forklættunik presses i skarpe læg ved sidene og besettes med motiver av silkelisser samt med knapper. I halsen forbinder man ytterstof og for ved en lissekant, kler sidestykkene med silke, sætter silkeærmer i og forbinder kittelkjolen med det trange silkeskjørt. Beltet er 1,90 m. langt, syes av en bred, sort silkelisse som fores med blaa toi og rynkes sammen ved endene, hvor det avsluttes med funge silkedusker (se ogsaa 1 a).

Der brukes i størrelse 48: Ca. 1 1/2 m. uldstof

av 120 cm.s bredde, 1,80 m. silke av 140 cm.s bredde, 12 m. lisser av 1 1/2 cm.s bredde, 1,90 m. lisser av 6 1/2 cm.s bredde.

Tilklpte snitmønstrer 35 øre; leveres i størrelse 45 og 48 gjennem „Nordisk Monster-Tidende's“ broderiavdeling.)

2. Eftermiddagskjole med skjørt i ny fasong og med lægget bluse. Kjolen syes av grønt klæde og blusen presses i skarpe læg ved sidene baade foran og bak, saaledes at det ytterste læg skjuler ærmets isyng. Paa ærmet er de tre opslag, som er stukket ind i hverandre, en fiks nyhet; de pyntes med knapper og jukseknaphuller. Paa skjørtet som har fire bredder har sidebreddene den moderne, utstaaende fasong; de knappes ind under den brede forbred som er likesaa bred som bakhredden. (Se ogsaa 2 a.)

Der brukes i størrelse 48 ca. 3 m. klæde av 120 cm.s bredde.

(Tilsk. snitm. 35 øre; leveres i st. 45 og 48 gjennem „Nord. Monster-Tidende's“ broderiavdeling.)

3. Ulden eftermiddagskjole med silkebesætning. Denne kjole av mørkeblaa cheviot besettes paa kiltelen samt paa skjørtets bakreid med brede kanter av sort silke som tilsynelatende knappes fast ved den smale forbred. Den øverste silkekant fortsættes ogsaa foran, mens den underste lar forbredden være fri. Skjørtet syes til livet, og sammenføiningen skjules med et belte som fastholdes i sidene med remmer. Kjolen har korte kimonoærmer, som utstyres med en rem av stoffet med spånde. En bred sjalskrave av silke begrænser halsutringningen som foran fyldes med en liten inndeling av hvit Crepe de Chine. (Se ogsaa 3 a.)

Der brukes i størrelse 48: Ca. 5 1/2 m. uldstof av 120 cm.s bredde, 1 1/4 m. silke av 90 bredde.

(Tilklpte snitmønstrer 35 øre; leveres i st. 45 og 48 gjennem „Nordisk Monster-Tidende's“ broderiavdeling.)

4. Bluse med heklede kanter. Den klædelige bluse av mørkeblaa Crepe de Chine er let at sy og kan like godt lages av silke, uldstof som voile og lign. Den pyntes med sølgraa, heklede takker, hvormed man kanter den forreste vest av to lag stof samt kraven og i sammenheng med denne den forreste split som holdes sammen av dobbeltknapper. Forstykket og ryggen ordnes til hver side i fire læg, som vender utover og som er 1 cm. dype og syes til et glat bærestykke med heklet kant. Til bærestykket, kraven og mansjettene anvendes ogsaa dobbelt stof, og blusen forsynes nedentil med en løpegang med strik. (Se ogsaa 4 a.)

Der brukes i st. 48: Ca. 1,80 m. stof av 100 cm.s bredde. (Tilkl. snitm. 35 øre; lev. i st. 45, 48 og 51 gjennem „Nordisk Monster-Tidende's“ broderiavdeling.)

5. Bluse av silkekrep i to farver. Blusen syes av kirsebærrod Crepe de Chine og utstyres med en bred, plisséert krave, som i kanten avsluttes med en stripe mørkeblaa Crepe de Chine. (Se ogsaa 5 a.) De halylange kimonoærmer forsynes med mørkeblaa kanter og med plisséer av rød stof med blaa kant. Der brukes i st. 45: Ca. 2 m. rød, 1/2 m. blaa silke av 100 cm.s bredde. (Tilkl. snitm. 35 øre; lev. i st. 45 og 48 gjennem „Nordisk Monster-Tidende's“ broderiavdeling.)

Dyrepasseren paa lovefangst. (Fortsat fra side 26.)

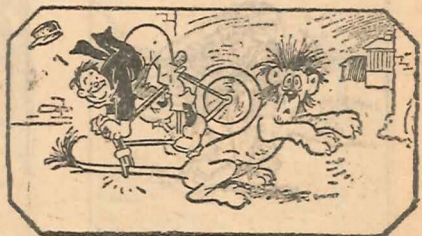
5. Heldigvis hadde jeg aandsnærværelse nok til stadig at holde fast i halen. Det blev min redning. Det var tydelig at løven forberedte sig paa at springe paa mig.

6. Men som sagt: jeg holdt fast i halen. Og idet løven sprang frem gav det et slikt ryk i halen at jeg blev slynget mot væggen og op paa en gammel cykkel.

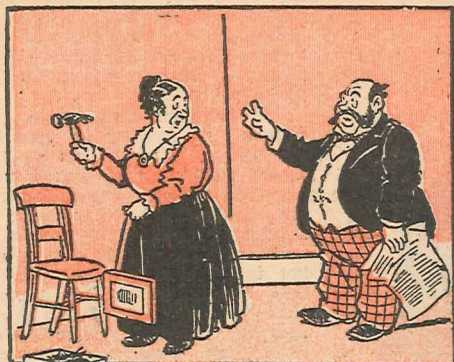

7. Den hadde ganske vist bare et hjul, men jeg hadde set hvorledes sirkusartister kunde kjøre paa et hjul, saa jeg forsøkte det samme og det lyktes mig storartet.

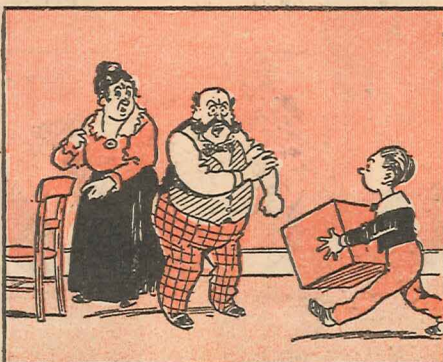

8. Ved en listig manøver (se billedet) fik jeg fanget løven saa at hverken den eller jeg led nogen overlast. Jeg syntes selv det var fint klart, og det syntes vist løven ogsaa.

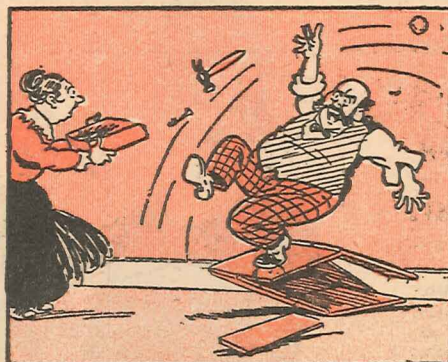
En „praktisk“ husfar.

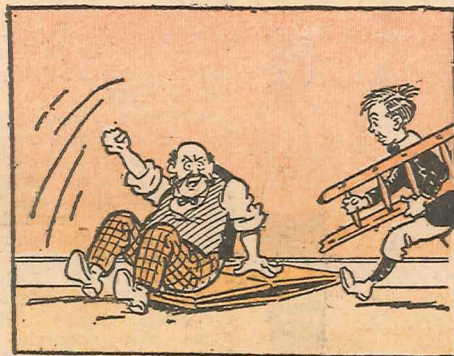
1. „Men kjære dig, kone, hvad er det du har tænkt at foreta dig? Det kan da ikke være din mening at du vil prøve at hænge op billeder?”

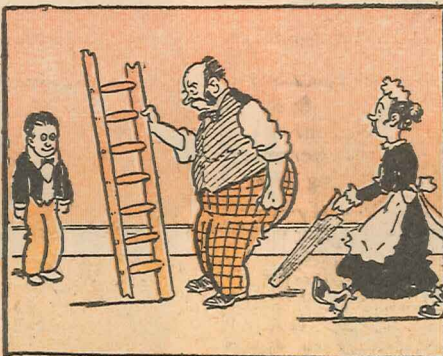
2. Nei, nu skal jeg gjøre det for dig, saa blir det gjort som det skal gjøres. Ta bort den stolen først! Løp ind og hent kassen, Karl!

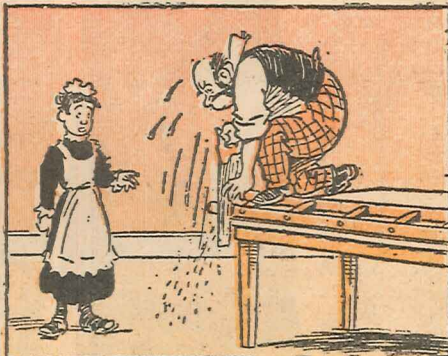
3. Nu har jeg aldrig kjendt maken! Hvad er det for slags kasser dere holder her i huset? Det er som jeg sier. Alt er skjørt her i huset!

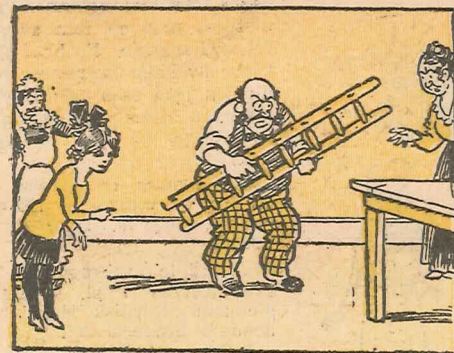
4. Men jeg haaber det skal lykkes mig at bevise at jeg danner en undtagelse. Men jeg er jo født praktisk, Karl, hent stigen til mig!”

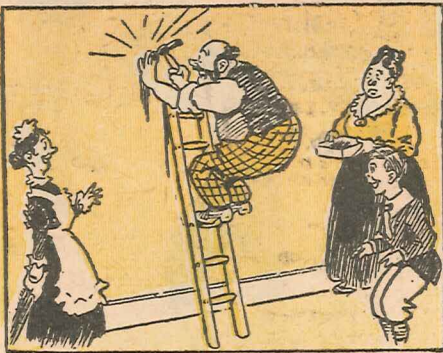
5. Ja, er det ikke som jeg sier: Det som ikke er skjørt her i huset, det er skakt. For en stige at varte op med! Karoline, spring ut efter sagen!

6. Ritsch, ratsch. „Det var sandelig haardt træ. Er det ikke det jeg sier: Det som ikke er skjørt eller skakt her i huset, det er haardt som sten!”

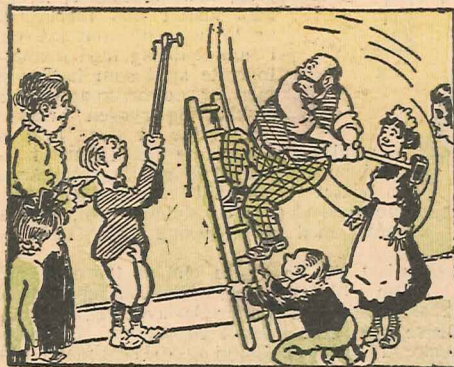
7. „Nei men, far, se hvad du har gjort! Du har saget i bordplaten!” „Jeg? Har jeg? Det... Det... maa være sagen. Hvad er det for slags sag dere holder?”

8. „Pas endelig fingrene dine, far! Husk paa at det er spikeren som skal slaas i!” „Ti stille, gut! Bing-bang! For en haard væg... Au! Au! A-a-uh!”

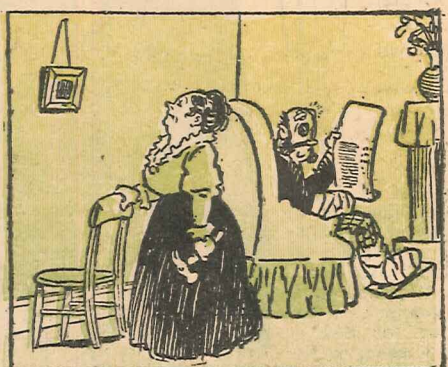
9. Jeg har aldrig set maken! Om det saa er hamrene her i huset, saa er de forhekset og rammer ved siden av. Olga, hent kulhammeren!

10. Naa, det er da en hammer som kan brukes! Pas nu godt paa skal dere faa se hvorledes en praktisk mand slaar i en spiker. Hold godt fast i tangen, Karl!”

11. Bom! Der rammet slaget. Men om det rammet spikeren eller litt ved siden av, blev aldrig konstatert. Men slaget var unegtelig kraftig. (Se billedet!)

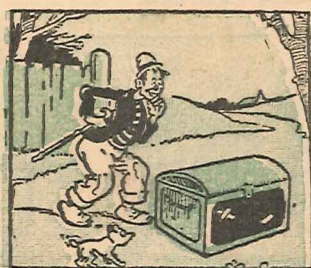

12. Og mens den „praktiske“ mand i sterkt emballert tilstand studerte regningen for reparation av væggen, blev billedet lydlost anbragt av hans „praktiske“ kone.

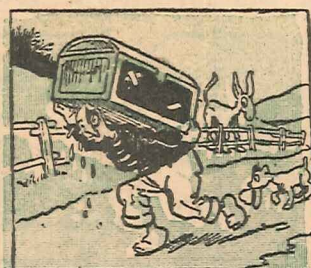
Et vellykket trick.

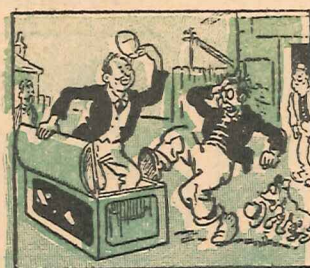
Jack var bærer. En dag skulde han bære en stor kuffert ind til en jernbanestation som laa otte kilometer borte. Det var lang vei at gaa.

„Du maa se at finde paa noget.“ tænkte Jack, satte kufferten paa landeveien, aapnet den og krøp ned i den. Da kom en landstryker forbi.

Hvad var Jacks mening? Menningen var at hvis der kom en landstryker forbi skulde han faa lyst paa kufferten og ta den med sig til byen. Og det skedde!

Landstrykeren var til og med saa suil at han gik til jernbanestationen. „Tak, kammerat!” sa Jack og steg ut. „Det var nok en varm tur!” Tablaa!

Smaapluk.

Skuddag.

Han: „Slik en liten ravnekrok som denne De bor i har vel ikke meget at by paa?”
Hun (koket): „Nei... bare mig!”

Moren: „Naa, Inga, hvorledes gik det i selskapet?”

Inga (fem aar, mismodig): „Aa, mor, ikke noget bra! Vi kunde spise saa meget vi vilde... men jeg kunde ikke!”

For nogen tider.

Fru fabrikeer Jobbesen: „Ja, er det ikke skrækkelig, fru Sorensen... en læregut som for fik to øreflaker om dagen faar nu 12 kroner uken!”

Sidste utvei.

Toffelhelten (til en politikonstabel): „Har De noget imot at forby mig at opholde mig her kenger? Nu har jeg staa utenfor den bulikken der en halv time og ventet paa min kone!”

Hansen: „Har De glemt at De skylder mig ti kroner?”

Olsen (utaalmodig): „Nei, nei, ikke endda! Men gi tid... gi tid, saa glemmer jeg det nok!”

For galant.

„Tror De nu at De kan finde Dem i mig som -svigermor?”

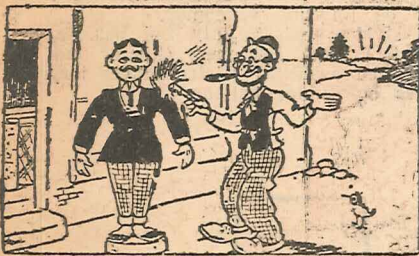
„Frue, det var for at faa en svigermor som Dem at jeg forelsket mig i Deres datter.”

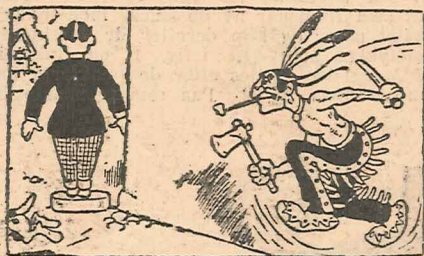
Faren: „Da jeg var 17 aar, hadde jeg aldrig røkt! Tror du at du kan si det samme til din søn hvis du faar nogen?”

Sønnen: „Ikke med et saa rolig ansigt som du, far!”

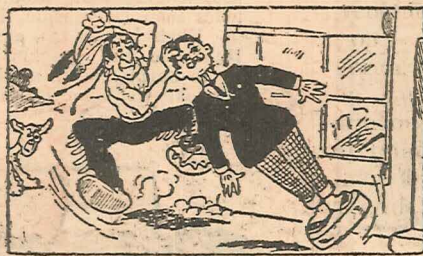
Vanskelige forhold for skræddere i det vilde vesten.

1. En smart mand havde aapnet en velassortert herreekviperingsforretning langt ute i en av det vilde vestens smaa byer og hadde som reklame sat en paakledd skiltdukke utenfor.

2. Nu vilde tilfældet at en av urskogens sønner netop den dag var paa krigsstien i fuld rustning med tomohawk og skalpkniv, og da han saa „et blekansigt“ (ganske vist bakfra) . . .

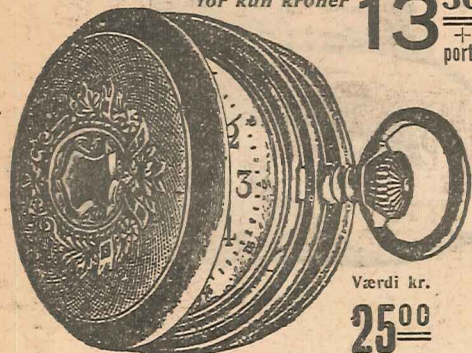
3. . . kunde han ikke motstaa lysten til paa en letvindt maate at skaffe sig en ny skalp, tilmed en nydelig, vel-friseret skalp, og blodtørstig gik han derfor løs paa det intetanende skilt.

4. Udaaden lyktes bare allfor godt, og da skrædderen kom ut og saa sin skiltdukke skalpert, blev han forferdet og begyndte at ane vanskelighetene ved at drive forretning i . . . det vilde vesten.

Enestaaende tilbud!

Grundet paa et stort indkøb i utlandet til den lave markkurs ser vi os i stand til at levere et ekte 14 karats gulddouble dobbeltkapslet ankerur for kun kroner

13⁵⁰ + porto

Værdi kr. 25⁰⁰

Dette ur erstatter fuldt et ekte guldrur til flere hundrede kroners værdi; idet det har nøiagtig samme utseende og er overmaate holdbart. Verket er et fint ankerverk, nøiagtig avtrukket og regulert og sælges med

5 aars skriftlig garanti!

Vdermere medfølger der gratis en silkebaandskjede med ekte 14 karat guldbelagt skyderkjede og vedhæng (se avbildningen).

Butikspris ca. 10 kroner.

Som De ser, er tilbudet enestaaende, og kun beregnet paa at utbrede kjendskap til vort firma, idet vi forutsætter, at De ved senere indkøb vil have vort firma i erindring og anbefale os til Deres venner og bekjendte.

Skriv allerede i dag til:

Nordisk Urlager, København F. 30.

Spar mange penger og kjøp

Ima cyclegummi direkte fra os.

For at faa indført vort prima cyclegummi overalt leverer vi indtil videre til fabrikspris:
prima holdbart cycledæk . . . kr. 10.00
extra Ima Dæk, 12 mdr. garanti - 12.00
do. do. do 15 " " " " - 14.00
svær extra slange m. ventil kun i bedste kvalitet 15 mdr. gar. kr. 4.50
Skriftlig garanti medfølger hvert stk.
Forsendes toldfrit og porto frit mot etterkrav i norske kroner. Skriv til

Gummimagasinet. Fredensborg. — Danmark.

Bestillingsseddel.

Send iflg. annonce i A. F. J. N. 2/4
... stk. dæk, traad, wulst, størrelse à kr.
... stk. slange, 15 md. gar. à kr. 4.50

Navn.....
Stilling.....
Bopæl.....

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: Nilwollo. Egg-, Bake- og Vaffelpulver etc. er og blir bedst.

Bruk „Lady“ cream

„Lady“ cream er det bedste middel mot kviser, hudorm og sorte prikker i ansigtet. Virker hurtig. — „Lady“ cream koster kr. 3,50 og kr. 5,00 pr. krukke og forsendes overalt mot forskuds-betal. eller oprav med tillæg av porto fra

Internationalt kemisk Institut, Postboks 5, Kristiania, Solli.

„National“ - Cyklen

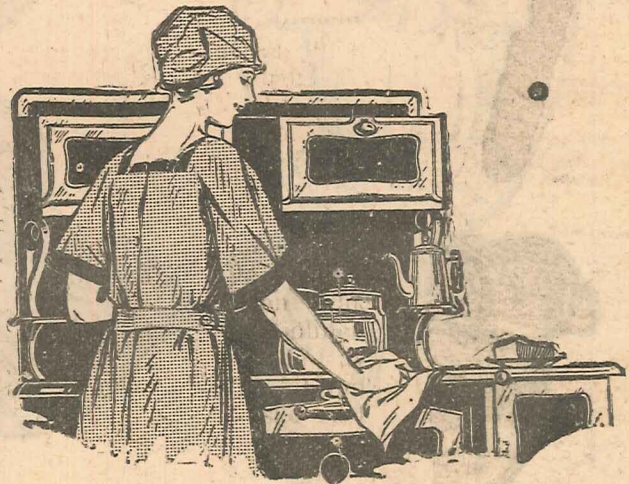
Letlopende og solid. Kjemelige priser. Forlang katalog. Telef. 3962. Torvgaten 29, Kristiania.

Før De bygger hus

bør De se mine tegninger. Mot inds. av 14 kr. til bygm. H. Henriksen, Liane pr. Fredrikstad, Norge, faas tilsendt alle plan-tegnsnit og facader i maal 1:50 til 2 villaer.

Deres haar begynner at bli graat.

Man tror derfor ikke mere paa Deres fulde arbeidsdygtighet og Deres levevei lider derunder. Bruk derfor straks Dr. Taylors Haarvand, saa faar haaret igjen sin naturl. farve. Letvindt, uskadel. og bill. i bruk. Pris kr. 4.50 Dobbel portion kr. 6.50 Porto for utenbys 50 øre. Wolff's Magasin, Kristiania. A.

For komfyrens metalbeslag Bon Ami

Komfyren vil altid se ut som ny, hvis den engang imellem blir pudset med „Bon Ami“.

„Bon Ami“ er laget av et bløtt, smuldret mineral og indeholder hverken olje eller syre. Den sætter ikke riper som skuresaape. „Bon Ami“ bare polerer og tar væk flekker og smuds, saa overflaten blir glat og skinnende og lækker, enten den er av nikkel, kobber, aluminium eller glas. Især fryder vindus- og speilglas sig over „Bon Ami“-behandling.

Ved indsendelse av 15 øre i porto tilsendes 2 prøvestykker gratis.

BON AMI CO.

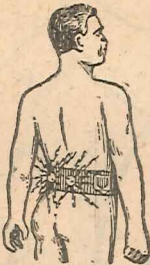
9 etg., Kr.a Havelager, Kristiania. Telefon 16716.

En velsignelse for menneskene.

Ingen voldsom reklame, kun den kjendsgjerning, at „Sirius“-bæltet bevislig har helbredet mangfoldige sykdomstilfælder, hvor alle andre lægemidler har slaaet feil, har fastslaaet dette elektriske bæltets store overlegenhet og enestaaende lægende og smertestillende evne. Naar der er én, som har prøvet „Sirius“-bæltet, har-ti andre fulgt efter, og fra alle kanter indløper taksigelser og beretninger om helbredelse ved dette elektriske apparat. „Sirius“-bæltet er det bedste middel mot sykdomme som nervositet, overanstrengelse, søvnløshet, rheumatisme, Ischias, nervegigt, daarlig fordøielse, ryg- og mavesmerter, bronchit astma, nyresyke, hjertelidelse o. s. v. Som bevis hitsættes nogle af de uopfordret tilsendte anbefalinger, der beror hos os til eftersyn:

1. Det „Sirius“-bælte, som jeg kjøpte av Dem for en tid tilbake har virket storartet paa min sykdom, saa medtat som jeg var. Jeg har for forsøkt to forskjellige andre bæltter; men de har ikke hjulpet mig det mindste, medens Deres „Sirius“-bælte er det solideste og bedste som nogen kan bære — og tillike det bedste middel som findes i verden. Det giver Livsmod og nye kræfter tilbake. Efter saa mange Aars frygtelige lidelser og anfættelser, saa har jeg Deres storartede opfindelse „Sirius“-bæltet — næst min gud — at takke for, at jeg nu er meget bedre. Gid at mange stakkels lidende maatte faa forsøke Deres nyttige og storartede opfindelse.
Tefesund, Post Aalesund 20/118.
Johan E. Tefesund.

2. Jeg kjøpte for et par aar siden et „Sirius“-bælte til min hustru hos Dem. Hun var meget plaget av smerter i ryggen og svimmelhet i hovedet; men efter en tids bruk av Deres bælte blev hun aldeles bra. Saa begynte jeg selv at bruke det, da jeg var til dels meget plaget av gigt. Ogsaa jeg lik god hjelp av det.
Moltustranden, 19.
Nicolai A. Moltuba.

3. Det „Sirius“-bælte som jeg bestilte fra Dem i vaar var det bedste middel, jeg har faaet. Det hjalp mig for fordøielsessykdomme og nervesvekkelse. Jeg vil herved frembringe min hjerteligste tak for bæltet og vil anbefale det paa det bedste til dem som er syke og lidende.
Vang pr. Iiseng st. 15. juni 1919.
Martin Juliusen.

„Sirius“-bæltet har tør-elementer, er derfor absolut renslig, smudser ikke toiet og forarsaker ingen ubehagelig lugt. Det er straks færdig til bruk, intet søl med eddikke o. l.

„Sirius“-bæltet koster 25, 35, 50 eller 75 kr. efter utførelsen og strømstyken. Specielt anbefales de to sidste, der desuten er forsynet med strømregulator. Nøiagtig bruksanvisn. medfølger. Sendes utenbys mot postoprav eller forskudsbetaling fra NORSK ELEKTRISK BÆLTE CO., Keyersgate 1, Kristiania. Opgiv livmaal!

Franske Parfumer, Sæper, Crèmes og Pudder.

Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grønsen 17, Kristiania.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Dukkelise og hendes nye vaarklær.

I anledning av paasken har Dukkelise faat vaardragtene frem; to nye kjoler med tilsvarende hatter. Det bemerkelsesverdige ved dragtene er at de kan „las helt paa“ d. v. s. Dukkelise behøver ikke som andre paakledningsdukker at nøie sig med at henge kjolene utenpaa sig, hun kan lukke dem sammen omkring sig, „knappe“ dem i ryggen, og la sig beundre baade forfra og bakfra, for kjolene og hattene har baade for- og bakside. Og saa kan Dukkelise „staa alene“. Det er en opfindelse som gjør en slik paakledningsdukke dobbelt saa verdifull for dens eierinde. Hvorledes man klarer paa Dukkelise og hvorledes man faar hende til at staa fremgaar av de smaa modelbilleder og følgende veiledning.

Klæb hele siden paa stivt papir og klip derefter de forskjellige stykker nøiagtig ut. Bøi baksiden av Dukkelise ned og bøi fotstykket som vist i fig. 1, og Dukkelise kan staa. I kjolene skjærer man ut de to smaa spalter merket A, og der brettes etter de punkterte linjer ved armene. Kjolen lukkes i ryggen efter at være sat paa som vist paa fig. 2. Paa samme maate bøies og samles hattene (fig. 3).

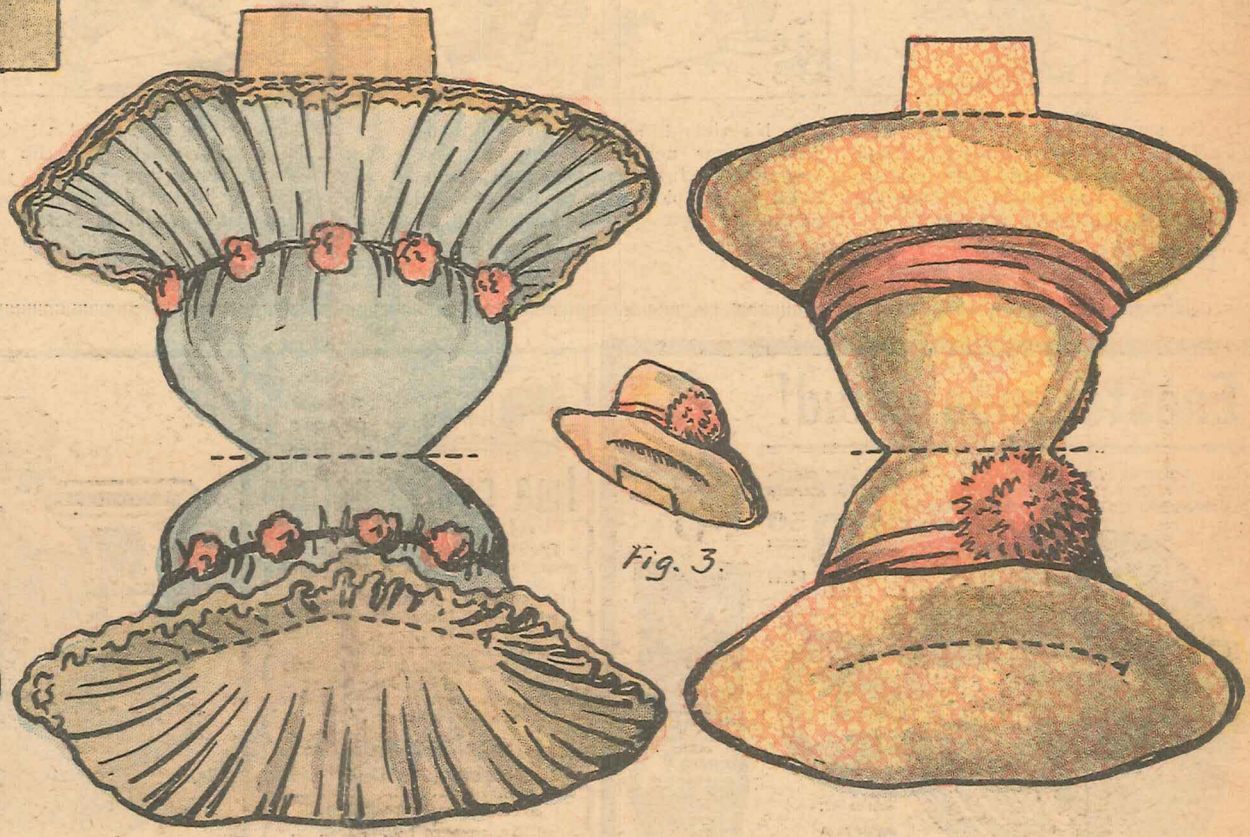

Fig. 3.

Fig. 2.

Fig. 1.

